STEPHEN KING

sub pseudonimul

RICHARD BACHMAN

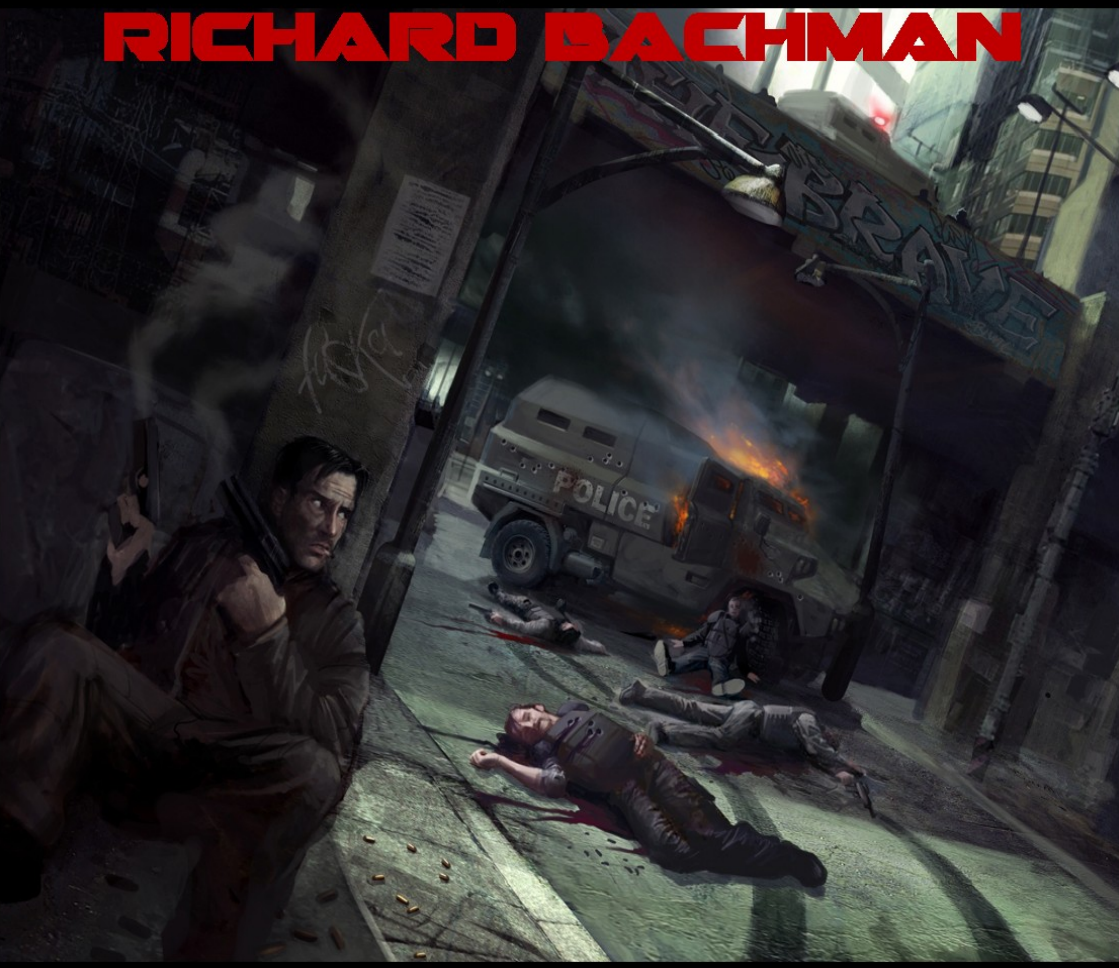

FUGĂRUL

Richard Bachman

(Stephen King)

Fugarul

Traducere Mihai Dan Pavelescu

The Running Man

… 100
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Femeia privea termometrul, mijind ochii în lumina albă ce pătrundea prin fereastră. Dincolo de geam, sub burniţă, celelalte blocuri din Co-Op City se înălţau precum foişoarele cenuşii ale unui penitenciar. Mai jos, lenjerie zdrenţuită flutura pe frânghiile de rufe. Şobolani şi pisici vagaboande cercetau gunoaiele.

Se uită către soţul ei. Stătea la masă, privind inexpresiv Liv-Veul. Făcea asta de câteva săptămâni. Nu era obiceiul lui. Îl detestase dintotdeauna. Bineînţeles, fiecare apartament Dezvoltat avea unul – conform legii – însă continua să fie legal să-l poţi opri. Legii Uzufructului Coercitiv din 2021 îi lipsiseră şase voturi pentru a obţine majoritatea de două treimi necesară. De obicei nu se uitau niciodată la Lib-Ve. Însă după îmbolnăvirea lui Cathy, bărbatul urmărise emisiunile cu premii mari. Asta o făcea să simtă o frică nesănătoasă.

Dincolo de exclamaţiile obligatorii ale prezentatorului care citea ultimul buletin de ştiri, plânsetele răguşite de gripă ale fetiţei continuau.

— Cât e? întrebă Richards.

— Nu-i foarte rău.

— Lasă frecţiile.

— Patruzeci.

El trânti ambii pumni pe masă. O farfurie din plastic sări în aer şi căzu, zdrăngănind.

— O s-aducem un doctor. Nu te mai consuma atât. Uite...

Femeia începuse să bolborosească disperată pentru a-i atrage atenţia; se întoarse iarăşi spre Lib-Ve. Ştirile se

terminaseră, şi începuse unul din jocuri. Nu era unul din cele tari, doar unul ieftin, de peste zi numit *Roata banilor*. Acceptau numai bolnavi cronici de inimă, ficat sau plămâni, câteodată aducând şi un invalid pentru amuzament. Fiecare minut în care concurentul rezista la roată (vorbind permanent cu prezentatorul), îi aducea 10 dolari. Din două în două minute, prezentatorul punea o Întrebare Suplimentară din domeniul ales de concurent (cel de acum, un tip cu suflu sistolic din Hackensack, era pasionat de istoria Americii), la care putea câştiga cincizeci de dolari. Dacă concurentul, ameţit, gâfâind, cu inima bubuindu-i în piept, nu era atent, cincizeci de dolari se scădeau din câştig şi roata era accelerată.

— O să ne descurcăm, Ben. Zău. O să vezi. Eu... o să...

— Ce-o să faci? O privi direct: Trotuarul? Gata, Sheila. Trebuie s-o vadă un doctor adevărat. S-a terminat cu moaşele cu mâini murdare şi duhnind a whisky. Numai aparatură modernă. O s-am eu grijă.

Traversă camera, ochii fixându-se hipnotizaţi asupra Lib-Veului montat în peretele jupuit de deasupra chiuvetei, îşi luă jacheta ieftină de blugi din cuier, şi o îmbrăca cu gesturi repezite.

— Nu! Nu, n-o să... te las. N-o să te...

— De ce nu? În cel mai rău caz poţi căpăta câţiva dolari ca văduvă cu copil. Într-un fel sau altul o s-o poţi îngriji.

Ea nu fusese niciodată o femeie cu adevărat frumoasă şi în anii de când soţul ei nu mai lucrase, devenise sfrijită, dar în clipa aceea păru frumoasă... cu aer de stăpână.

— N-o să-i iau. Mai bine mă dau pe doi dolari patronului când vine pe aici. Să iau recompense după bărbatul meu?

Richards se întoarse către ea, posac şi încruntat,

deţinând ceva care îl făcea aparte, un ceva invizibil. Era un dinozaur în această epocă. Nu unul mare, totuşi un anacronism, un stingher. Poate un pericol. Norii mari se condensează în jurul particulelor mici. Arătă spre dormitor.

— Ce-ai zice s-o vezi în groapa comună a săracilor? Ţi-ar place?

Îi lăsă doar argumentul tristeţii neajutorate. Chipul femeii se încreţi, şi începu să plângă.

— Ben, exact asta vor ei, oameni ca noi, ca tine…

— Poate că n-o să mă ia, spuse el deschizând uşa. Poate că n-am ce caută ei.

— Dacă te duci, o să te-omoare. Şi eu o să fiu aici şi-o să văd. Vrei să văd cum te-omoară, cu ea în camera cealaltă?

Lacrimile o făceau incoerentă.

— Vreau să trăiască.

Încercă să închidă uşa, dar femeia o bloca cu trupul.

— Atunci, sărută-mă înainte de a pleca.

O sărută. În josul coridorului, doamna Jenner deschise uşa şi se uită afară. Mirosul de carne şi varză, ademenitor, înnebunitor, pluti spre ei. Doamna Jenner se descurca bine – dădea o mână de ajutor la distribuitorul local de droguri şi avea un ochi aproape incredibil pentru purtătorii de cartele false.

— O să iei banii? întrebă Richards. N-o să faci vreo prostie?

— O să-i iau, şopti ea. Ştii doar.

O îmbrăţişă stângaci, apoi se răsuci rapid, fără graţie, şi dispăru pe scară abruptă, slab luminată.

Femeia rămase în prag, zguduită de suspine tăcute, până auzi uşa trântindu-se cu cinci etaje mai jos, şi atunci îşi ridică şorţul la ochi. Continuă să ţină în mână termometrul cu care luase temperatura fetiţei.

Doamna Jenner se apropie neauzită şi-o trase de şorţ.

— Scumpo, îi şopti, îţi pot face rost de nişte penicilină când capeţi banii... ieftină pentru tine... bună...

— Cară-te! îi zbieră.

Femeia tresări, buza superioară ridicându-i-se instinctiv şi dezgolind cioturile înnegrite ale dinţilor.

— Voiam să te ajut, murmură şi se grăbi înapoi în odaia ei.

Abia atenuate de pastilemnul subţire, gemetele lui Cathy continuau. Lib-Veul doamnei Jenner răcni şi hohoti. Concurentul de la *Roata banilor* tocmai ratase o Întrebare Suplimentară şi simultan avusese un atac de inimă. Era evacuat pe o targă, în vreme ce spectatorii aplaudau.

Cu buza de sus ridicându-se şi coborând monoton, doamna Jenner scrise numele Sheilei Richards în carneţelul ei.

— Vedem noi, mormăi ea. Vedem noi, doamnă Cu-nasu-pe-sus.

Închise nervoasă carneţelul şi se aşeză mai bine pentru a privi următorul joc.

... 099
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Când Richards ajunse în stradă, burniţa se transformase în ploaie. Pe celălalt trotuar, termometrul uriaş de la Pipe pentru Lume şi Halucinogene-Glume arăta unsprezece grade. *(Temperatura Potrivită S-Aprinzi înc-o Pipă – Sus Până-n al Nouălea Cer!)* Asta însemna că în apartamentul lor erau probabil cincisprezece grade. Şi Cathy avea gripă.

Un şobolan tropăi leneş peste asfaltul crăpat şi jupuit al străzii. Peste drum, scheletul ruginit al unui bătrân Humber 2013 stătea direct pe osii. Fusese complet

vandalizat, îi furaseră până şi rulmenţii de la roţi şi suporţii motorului, dar poliţiştii nu-l ridicaseră. Oricum, poliţiştii se aventurau rareori în sudul Canalului. Co-Op City era o vizuină construită printre parcaje, magazine părăsite, Centre Urbane şi terenuri de joacă asfaltate. Aici legea o făceau bandele motorizate, şi toate ştirile alea despre activa Poliţie de Cartier din South City nu erau decât o grămadă de rahat. Străzile erau spectrale, tăcute. Dacă ieşeai undeva, luai pneumobuzul, sau purtai la tine un spray cu gaze.

Mergea repede, fără să privească în jur, fără să gândească. Aerul era sulfuros. Patru motociclete urlară pe lângă el şi cineva azvârli cu o bucată de pavaj. Richards se feri cu uşurinţă. Două pneumobuze îl depăşiră, zguduindu-l cu aerul evacuat, însă nu le făcu semn să oprească. Ajutorul săptămânal de şomaj de douăzeci de dolari (bani vechi) fusese cheltuit. Nu mai avea bani de bilet. Bănui că bandele îi adulmecaseră sărăcia. Nu-l atacaseră.

Blocuri, Dezvoltări, garduri din sârmă, parcaje pustii cu excepţia maşinilor abandonate şi vandalizate, obscenităţi mâzgălite cu cretă pe trotuare, care se topeau acum sub ploaie. Ferestre sparte, şobolani, pungi ude cu gunoi revărsate în rigole şi pe caldarâm. Inscripţii cu litere strâmbe pe ziduri cenuşii, măcinate de timp: GAGICO NU LASA SOARELE SĂ TE VADĂ. ŞI-ĂI DE-ACASA PIPEAZĂ. PE MAICA-TA O MANÂNCĂ UNDEVA, BELEŞTE-O. TOMMY-I ŢAPĂN. HITLER A FOST BABAN. MARY. SID. RADEŢI-I PE JIDANI. Vechi lămpi G.A. cu sodiu puse în anii '70, sparte. Aici nimeni n-avea să le înlocuiască; tehnicii lucrau numai pe Neo-Dolari Creditabili. Tehnicii stau în centru, păpuşel. În centru e ca lumea. Totul era tăcut cu excepţia vâjâiturilor de la pneumo şi ecourile paşilor lui Richards. Câmpul ăsta de luptă învie numai noaptea. Ziua este o linişte pustie şi sură ce nu conţine nici o

mişcare, doar pisici, şobolani şi viermi albi şi graşi scormonind prin gunoaie. Nici un miros decât duhoarea putrezirii acestui brav an 2025. Cablurile Lib-Ve sunt îngropate la o adâncime sigură şi nimeni, sau poate vreun idiot, sau un revoluţionar, n-ar vrea să le distrugă. Lib-Ve este substanţa viselor, pâinea vieţii. Scagul e doişpe dolari vechi punga, Frisco Push ajunge la douăzeci priza, dar Lib-Ve te va droga pe degeaba. Ceva mai departe, de cealaltă parte a Canalului, maşina de vise funcţionează douăzeci şi patru de ore pe zi... dar merge pe neo-dolari, pe care-i au doar salariaţii. În sudul Canalului, în Co-Op City trăiesc patru milioane de oameni, aproape toţi fără slujbă.

Richards merse cinci kilometri şi ocazionalele magazine de băuturi şi ţigări, la început protejate cu grilaje, deveniseră mai numeroase. Apoi Casele EXY *(!!24 de Perversiuni – Le Puteţi Număra*: *24!!),* Amaneturile, Prăvăliile de Sânge. Şmecheri pe motoare la fiecare colţ, rigolele îngropate sub mormane de mucuri. Barosanii cu Tipe Fumează Pipe.

Acum putea zări zgârie-norii înălţându-se, imaculaţi şi uriaşi. Cel mai înalt era Clădirea Jocurilor Reţelei, cu o sută de etaje, ultimele cincizeci dispărute în nori şi smog. Îşi fixă ochii asupra lui şi străbătu încă doi kilometri.

Apăruseră cinematografele de lux, şi magazinele de pipe fără grilaje (dar Porcii-de-Pază stăteau afară, cu bastoane electrice atârnate de centurile Sam Browne). Câte un poliţist municipal la fiecare colţ. Parcul cu Fântâni al Poporului: 75 de centi intrarea. Mame bine îmbrăcate supraveghindu-şi copiii care se hârjoneau pe astroturful dinapoia gardurilor din lanţuri. Câte un poliţist de fiecare parte a porţii. Imaginea micuţă, patetică a fântânii. Traversă Canalul.

Cu cât se apropia de Clădirea Jocurilor, aceasta creştea tot mai mult, tot mai neverosimilă cu rândurile ei

impersonale de ferestre, cu ornamentele din piatră lustruită. Poliţiştii privindu-l atenţi, gata să-l alunge sau să-l aresteze dacă încerca să comită vreo infracţiune. Aici, în centru, un bărbat cu pantaloni gri, mototoliţi, tuns ieftin şi cu ochii afundaţi în cap putea avea un singur scop. Scopul acela erau Jocurile.

Testele de calificare începeau la amiază, şi când Ben Richards păşi în urma ultimului din coadă, se găsea aproape în umbra Clădirii Jocurilor. Însă clădirea se afla la doi kilometri depărtare, după încă nouă cvartale. În faţă coada se întindea precum un şarpe nesfârşit. În curând, alţii se aşezară înapoia lui. Poliţia îi privea, cu mâinile fie pe paturile armelor, fie pe bastoanele electrice. Zâmbeau, zâmbete dispreţuitoare, anonime.

— Ăla nu ţi se pare cretin, Frank? Mie-aşa mi se pare.

— Gagiu-ăla de-acolo m-a-ntrebat dacă nu-i v'o toaletă p-aici. Ce-o fi-n capu' lui?

— Ai dracu n-au...

— Ar omorî-o şi pe mă-sa pentr-un...

— Pute de parcă nu s-a spălat de...

— Emisiunile astea cu ciudaţi sunt cele mai...

Cu capetele aplecate înaintea ploii, se foiau de pe un picior pe celălalt, şi după un timp coada începu să avanseze.

... 098
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Era trecut de ora patru când Ben Richards ajunse la recepţie şi fu trimis la Biroul 9 (Q – R). Femeia care stătea înapoia claviaturii părea obosită şi indiferentă. Îl privi fără să-l vadă.

— Numele şi prenumele?

— Richards Benjamin Stuart.

Degetele ei alergară pe taste. *Clic-clic-clic*, făcu maşina.

— Vârsta, înălţimea, greutatea.

— Douăzeci şi opt, unu optzeci şi opt, optzeci şi trei.

Clic-clic-clic.

— Coeficientul de inteligenţă testat Wechsler, dacă-l cunoaşteţi şi vârsta testării.

— O sută douăzeci şi şase. La paisprezece ani.

Clic-clic-clic.

Holul uriaş era o criptă de sunete reverberate şi suprapuse, întrebări şi răspunsuri. Oameni conduşi afară, plângând. Oameni azvârliţi afară. Voci răguşite, protestând. Un ţipăt sau două. Întrebări. Mereu întrebări.

— Ultima şcoală?

— Meserii Manuale.

— Absolvită?

— Nu.

— Câţi ani aţi urmat-o şi la ce vârsta aţi abandonat-o?

— Doi ani. La şaisprezece ani.

— Motivele abandonului?

— M-am însurat.

Clic-clic-clic.

— Numele şi vârsta soţiei, dacă există.

— Sheila Catherina Richards, douăzeci şi şase.

— Numele şi vârstele copiilor, dacă există.

— Catherine Sarah Richards, optsprezece luni.

Clic-clic-clic.

— Ultima întrebare, domnule. Nu vă chinuiţi să minţiţi; vă descoperă la examenul medical şi vă elimină atunci. Aţi utilizat vreodată heroină sau halucinogenul amfetamina-sintetică denumit San Francisco Push?

— Nu.

Clic.

O cartelă din plastic ţâşni afară şi femeia i-o întinse.

— Nu pierde asta, tipule. Dacă o pierzi, trebuie să o iei de la capăt, săptămâna viitoare.

Îl privea acum, văzându-i chipul, ochii încruntaţi, trupul înalt şi costeliv. Nu arăta rău. Cel puţin nu era prost. Răspunsese prompt.

Brusc îi luă înapoi cartela şi-i perfora colţul din dreapta sus.

— Pentru ce-a fost asta?

— Nu contează. Cineva o să-ţi zică mai târziu. Poate.

Arătă peste umărul lui, către un coridor lung ce ducea la nişte lifturi. Zeci de oameni care terminaseră la alte birouri erau opriţi, îşi arătau cartelele şi treceau mai departe. Pe când Richards privea, un Push drogoman, tremurând şi cu faţa suptă, fu oprit de un poliţist şi trimis spre uşă. Individul începu să plângă. Dar ieşi.

— E-o lume dură, tipule, rosti femeia dinapoia claviaturii. Dă-i drumul.

Richards îi dădu drumul. În spatele lui, reîncepuse deja litania.

... 097
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

La capătul coridorului o palmă grea, bătătorită îl pocni pe umăr.

— Cartela, amice.

Richards o arătă. Poliţistul se relaxă, chipul lui de asiatic trădând dezamăgirea.

— Îţi place să-i trimiţi înapoi, aşa-i? întrebă Richards. Ai şi tu o răspundere, nu?

— Vrei s-ajungi în periferii, vierme?

Richards trecu pe lângă el, şi poliţistul nu făcu nici o mişcare.

Se opri la jumătatea drumului spre lifturi şi privi înapoi.

— Poliţistule!

Asiaticul îl privi feroce.

— Ai familie? S-ar putea să fii tu săptămâna viitoare.

— Mişcă! răcni poliţistul.

Zâmbind, Richards porni mai departe.

La ascensoare erau vreo douăzeci de candidaţi. Richards îşi arătă cartela unuia din poliţişti şi acesta îl scrută atent.

— Eşti un dur, băiete?

— Destul de dur, spuse Richards şi surâse.

Poliţistul îi restitui cartela.

— Las' c-o să te-nmoaie acuşi. Cât de şmecher poţi fi cu nişte găuri în cap, băieţel?

— Şmecher ca tine fără pistol şi cu pantalonii-n vine, răspunse Richards continuând să zâmbească. Vrei să-ncerci?

Pentru o clipă crezu că poliţistul avea să sară la el.

— O să te-aranjeze ei, rosti în cele din urmă. O să mergi în genunchi mai-nainte...

Se întoarse după aceea către următorii, cerându-le cartelele.

Bărbatul din faţa lui Richards se răsuci spre el. Avea o faţă nervoasă, nefericită, şi păr cârlionţat.

— Auzi, eu zic că n-ar treb'i să-i şucăreşti. Se vorbesc între ei.

— Chiar aşa! îl privi înţelegător Richards.

Bărbatul se întoarse.

Brusc uşile liftului se deschiseră. Lângă panoul cu butoane stătea un poliţist negru cu un pântece uriaş. Un altul era pe un scăunel, citind o revistă Pervert tri-D, într-o cuşcă de sticlă incasabilă de mărimea unei cabine telefonice în partea din spatele liftului. Între genunchi ţinea o puşcă cu ţeava retezată. Cartuşele erau înşiruite

la îndemână.

— Avansaţi până-n capăt! strigă poliţistul cel gras cu o importanţă plictisită. Avansaţi până-n capăt! Avansaţi până-n capăt!

Se înghesuiră într-atât de mult încât era imposibil să inspiri adânc. Trupuri posace îl striveau pe Richards din toate părţile. Urcară la etajul doi. Uşile se deschiseră. Richards, care era cu un cap mai înalt decât toţi din lift, zări o sală de aşteptare imensă, cu multe scaune, dominată de un Lib-Ve uriaş. Într-un colţ era un automat de ţigări.

— Afară! Afară! Arătaţi cartela de identitate-n stânga!

Ieşiră, ridicând cartelele spre obiectivul impersonal al unei camere de luat vederi. Trei poliţişti stăteau în apropierea camerei. Din cine ştie ce motiv, o sonerie se declanşă la prezentarea unor cartele, şi posesorii lor fură scoşi din rând şi îndepărtaţi.

Richards îşi arătă cartela şi i se făcu semn să treacă. Merse la automatul de ţigări, luă un pachet de Blams şi se aşeză cât mai departe posibil de Lib-Ve. Aprinse o ţigară şi suflă fumul, tuşind. Nu mai fumase de aproape şase luni.

... 096
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Aproape imediat chemară litera A la examenul medical, şi vreo douăzeci de bărbaţi de sculară şi ieşiră printr-o uşă dinapoia Lib-Veului. Pe o inscripţie mare, deasupra uşii, scria PE AICI. Dedesubt, o săgeată indica uşa. Numărul mare de analfabeţi în rândul candidaţilor la Jocuri era bine cunoscut.

Cam la fiecare sfert de oră era chemată o altă literă.

Ben Richards se aşezase în jurul orei cinci, şi de aceea aprecie că nu avea să fie chemat înainte de nouă fără un sfert. Îi părea rău că nu-şi adusese o carte, dar bănuia că era probabil mai bine aşa. De obicei cărţile erau privite cu suspiciune, şi mai ales când se aflau în mâinile cuiva din sudul Canalului. Revistele Pervert erau mai sigure.

Urmări ştirile de la şase fără mare interes (luptele din Ecuador se înteţiseră, noi răscoale canibale izbucniseră în India, Tigrii din Detroit îi bătuseră pe Panterele din Harding cu 6-2 în jocul de după-amiază), şi când primul din jocurile pe bani grei ale serii începu la şase şi jumătate, merse la fereastră şi privi afară. Acum când se hotărâse, Jocurile îl plictiseau din nou. Totuşi majoritatea celorlalţi priveau *Pistoale şi parale* cu o fascinaţie oribilă. Săptămâna următoare puteau fi ei acolo.

Afară, lumina zilei sângera încet spre amurg. Turnurile aeriene ţâşneau cu viteză uriaşă prin inelele energetice de deasupra ferestrei, farurile lor puternice sfredelind văzduhul cenuşiu. Pe trotuarele de dedesubt, mulţimi de bărbaţi şi femei (majoritatea, bineînţeles, tehnicieni sau funcţionari ai Reţelei) îşi începeau hoinăreala de seară în căutarea distracţiilor. Pe colţul de vis-a-vis un Proxenet Autorizat îşi făcea reclamă. Un bărbat cu câte o păpuşă brunetă de fiecare braţ trecu pe lângă el; cei trei râdeau bine dispuşi.

Richards încercă brusc un val îngrozitor de dor pentru Sheila şi Cathy; ar fi vrut să le sune. Era convins că nu avea voie. Desigur putea abandona oricând; câţiva o făcuseră deja. Traversaseră sala, rânjind straniu în gol şi ieşiră pe uşa cu inscripţia SPRE STRADĂ. Înapoi în apartament, cu fetiţa lui arzând de febră în cealaltă odaie? Nu. Nu putea. Nu putea.

Mai rămase o vreme înaintea geamului, apoi se întoarse la locul lui şi se aşeză. Începea noul joc, *Sapă-ţi mormântul.*

Individul de lângă Richards îşi flexa nervos braţul.

— E adevărat că la vizita medicală renunţă la o treime?

— Nu ştiu, răspunse Richards.

— Iisuse, exclamă bărbatul, am bronşită. Poate *Roata banilor*...

Richards nu ştia ce să spună. Respiraţia individului semăna cu zgomotul produs de un camion îndepărtat încercând să urce o pantă abruptă.

— Am familie, şopti disperat individul.

Richards fixă Lib-Veul prefăcându-se interesat. Individul rămase tăcut mult timp. Când programul se schimbă, la şapte şi jumătate, Richards îl auzi întrebându-şi celălalt vecin despre vizita medicală.

Acum afară era întuneric deplin. Richards se întrebă dacă mai ploua. Părea o seară foarte lungă.

... 095
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Când litera R trecu prin uşa de sub săgeata roşie, abia trecuse de nouă şi jumătate. Mare parte din agitaţia iniţială se stinsese, şi bărbaţii fie urmăreau Lib-Veul cu sufletul la gură, fără spaima de la început, fie moţăiau. Individul cu răsuflarea zgomotoasă avea un nume care începea cu L şi firesc fu chemat cu mai mult de o oră în urmă. Richards se întrebă într-o doară dacă îl respinseseră.

Sala în care intră era lungă şi îmbrăcată în faianţă, luminată cu tuburi fluorescente. Semăna cu o linie de montaj, cu doctori plictisiţi dispuşi la diferite posturi.

Ar veni vreunul din voi să-mi consulte fetiţa? se gândi cu amărăciune Richards.

Candidaţii îşi arătară cartelele în faţa altei camere de vederi, încastrate în perete, şi fură trimişi lângă un şir de cuiere. Un doctor cu halat alb şi lung se apropie de ei, cu un blocnotes sub braţ.

— Dezbrăcarea, rosti el. Vă puneţi hainele în cuier. Reţineţi numărul cuierului unde v-aţi pus hainele şi comunicaţi-l sanitarului din capăt. Nu vă faceţi griji în legătură cu eventualele valori. Aici nimeni nu are nevoie de ele.

Valori. Asta a fost tare, îşi spuse Richards descheindu-şi cămaşa. Avea un portofel gol, cu câteva poze ale Sheilei şi Cathy, o chitanţă pentru un flec pe care-l schimbase la cizmarul local, cu şase luni în urmă, un portchei cu o singură cheie, cea de la uşă, o şosetă de copil despre care nu mai ştia cum ajunsese acolo, şi pachetul de Blams luat din automat.

Purta chiloţi zdrenţuiţi deoarece Sheila era încăpăţânată şi nu-l lăsa să umble fără ei, însă mulţi dintre bărbaţi nu aveau nimic sub pantaloni. În curând toţi erau goi şi anonimi, penisurile atârnându-le între picioare precum nişte măciuci de care uitaseră. Fiecare îşi ţinea cartela în mână. Unii se foiau de pe un picior pe celălalt de parcă podeaua ar fi fost rece, deşi nu era. Prin aer plutea un iz slab, impersonal de spirt.

— Rămâneţi în şir, îi instrui doctorul cu blocnotes. Întotdeauna arătaţi mai întâi cartela. Respectaţi ordinele.

Şirul înainta. Richards văzu că fiecare medic era dublat de un poliţist. Lăsă ochii în jos şi aşteptă pasiv.

— Cartela.

Îşi arătă cartela. Primul doctor îi notă numărul, apoi zise:

— Deschide gura.

Richards o deschise. I se apăsă pe limbă.

Următorul doctor îi examina pupilele cu o luminiţă strălucitoare, apoi i se uită în urechi.

Următorul îi puse discul rece al unui stetoscop pe piept.

— Tuşeşte.

Tuşi. Undeva în faţa lui, cineva era respins. Avea nevoie de bani, nu-i puteau face aşa ceva, avea să-i dea în judecată.

Doctorul deplasă stetoscopul.

— Tuşeşte.

Richard tuşi. Doctorul îl întoarse şi-i lipi stetoscopul de spate.

— Inspiră adânc şi nu expira.

Stetoscopul se mişcă.

— Expiră.

Richards expiră.

— Treci mai departe.

Tensiunea i-o luă un doctor care rânjea într-una şi avea un petic peste un ochi. Un control rapid îi făcu un medic care avea pe chelie nişte pistrui mari, maro, asemănători petelor făcute de bolile de ficat. Medicul strecură o palmă rece între scrot şi coapsă.

— Tuşeşte.

Richards tuşi.

— Treci mai departe.

I se luă temperatura. I se ceru să scuipe într-un borcan. Ajunsese acum la jumătate. La jumătatea sălii. Doi sau trei bărbaţi terminaseră deja, şi un sanitar cu chip puhav şi dinţi de iepure le aducea hainele în coşuleţe de sârmă. Vreo şase concurenţi fuseseră respinşi.

— Apleacă-te şi desfă fesele.

Richards se aplecă şi desfăcu. Un deget în plastic îi invada canalul rectal, exploră, se retrase.

— Treci mai departe.

Intră într-o cabină cu perdele pe trei laturi, aidoma vechilor cabine de vot – la cabinele de vot se renunţase

cu ani în urmă datorită alegerilor prin calculator – şi urină într-un recipient albastru. Doctorul luă recipientul şi-l aşeză într-un rastel metalic.

La următorul examen îl aştepta o tablă pentru ochi.

— Citeşte, rosti doctorul.

— E...A, L...D, M, F...S, P, M, Z...K, L, A, C...D,U, S, G, A...

— Ajunge. Treci mai departe.

Intră în altă pseudo-cabină de vot şi-şi puse nişte căşti pe urechi. I se spuse să apese butonul alb când auzea ceva şi butonul roşu când nu mai auzea. Sunetul era foarte ascuţit şi slab – ca un fluier pentru câini reglat la limita percepţiei omeneşti. Richards apăsă pe butoane până i se spuse să se oprească.

Fu cântărit. I se examinară tălpile. Se opri înaintea unui fluoroscop şi îmbrăcă un şorţ de plumb. Un doctor, mestecând gumă şi fredonând ceva lipsit de melodie, îi făcu câteva fotografii şi-i notă numărul cartelei.

Richards intrase într-un grup de vreo treizeci. La capătul sălii ajunseseră doisprezece. Unii erau îmbrăcaţi şi aşteptau liftul. Alţi vreo doisprezece fuseseră eliminaţi în timpul examinărilor. Unul dintre ei încercase să-l atace pe doctorul care-l respinsese şi fusese doborât de un poliţist cu bastonul la sarcină maximă. Individul căzuse ca trăsnit.

Richards se aşeză la o masă joasă şi fu întrebat dacă avusese vreo cincizeci de boli. Cele mai multe erau de natură respiratorie. Medicul ciuli urechile când auzi că exista un caz de viroză în familie.

— Nevasta?

— Nu. Fiica mea.

— Vârsta?

— Un an şi jumătate.

— Ai fost imunizat? Nu-ncerca să minţi! strigă brusc doctorul, de parcă Richards încercase deja să mintă. O

să-ţi verificăm fişa.

— Imunizat, iulie 2023. Re-imunizat, septembrie 2023. În clinica de cartier.

— Treci mai departe.

Richards simţi impulsul de-a se întinde peste masă şi frânge gâtul viermelui. Trecu mai departe.

La ultimul examen, o doctoriţă severă cu părul tuns scurt şi un Juisator Electric într-o ureche îl întrebă dacă era homosexual.

— Nu.

— Aţi fost vreodată arestat pentru acte criminale?

— Nu.

— Aveţi vreo fobie acută? Prin asta înţeleg…

— Nu.

— Mai bine aţi asculta definiţia, rosti ea cu o superioritate îngăduitoare. Înţeleg…

— Dacă am vreo teamă iraţională şi necontrolabilă, precum acrofobia sau claustrofobia. N-am.

Buzele femeii se subţiară, şi pentru o secundă păru gata să replice.

— Consumaţi sau aţi consumat halucinogene sau droguri?

— Nu.

— Aveţi rude care au fost arestate pentru acuzaţia de crime împotriva guvernului sau Reţelei?

— Nu.

— Semnaţi declaraţia aceasta şi acceptul Comisiei Jocurilor, domnule... ăăă... Richards.

Îşi mâzgăli semnătura.

— Arătaţi-i infirmierului cartela şi spuneţi-i numărul...

O lăsă în mijlocul frazei şi făcu semn cu degetul mare spre sanitarul cu dinţi de iepure:

— Numărul douăzeci şi şase, ronţăilă.

Sanitarul îi aduse hainele. Richards se îmbrăcă încet şi se apropie de lift. Îşi simţea anusul fierbinte şi neplă-

cut, violat, puţin unsuros de la lubrifiantul folosit de doctor.

Când se adunară toţi, uşa liftului se deschise. De data aceasta, cabina din sticlă incasabilă era goală. Poliţistul era un tip uscăţiv cu un chist mare lângă nas.

— Avansaţi până-n capăt, intona el. Vă rog, avansaţi până-n capăt.

Când uşile începură să se închidă, Richards putu zări pe cei cu S intrând prin celălalt capăt al sălii. Doctorul cu blocnotes se apropia de ei. Apoi uşile se lipiră.

Urcară până la etajul trei, şi uşa se deschise într-un dormitor uriaş, semiiluminat. Rânduri-rânduri de paturi înguste, metalice, păreau că se întind până la infinit.

Doi poliţişti începură să-i verifice şi să le distribuie paturile. Richards îl căpătă pe cel cu numărul 940. Avea o pătură maron şi o pernă plată. Richards se întinse, după ce se descălţă. Picioarele îi atârnau peste margine; n-avea ce face.

Încrucişă mâinile sub ceafă şi privi tavanul.

... 094
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

În dimineaţa următoare, la ora şase îi trezi o sonerie puternică. Pentru o clipă fu zăpăcit, dezorientat, întrebându-se dacă Sheila cumpărase un ceas deşteptător. Apoi îşi aminti şi se ridică.

Fură conduşi în grupuri de câte cincizeci într-un spălător de dimensiuni industriale, unde îşi prezentară cartelele unei camere de luat vederi păzită de un poliţist. Richards intră într-o nişă cu faianţă albastră ce conţinea o oglindă, o chiuvetă, un duş şi un closet. Pe poliţa de deasupra chiuvetei se găseau mai multe periuţe de dinţi

învelite în plastic, o maşină electrică de bărbierit, un săpun şi un tub cu pastă de dinţi pe jumătate consumat. Într-un colţ al oglinzii, un abţibild anunţa: RESPECTAŢI ACESTE BUNURI. Dedesubtul lui cineva mâzgălise: MĂ RESPECT NUMA PĂ MINE!

Richards făcu duş, se şterse cu primul prosop din teancul de pe rezervorul closetului, se bărbieri şi se spălă pe dinţi.

De acolo trecură într-o sală de mese unde prezentară din nou cartelele. Richards luă o tavă şi o împinse de-a lungul tejghelei din inox. Căpătă o cutie cu fulgi de ovăz, o farfurie cu cartofi prăjiţi unsuroşi, o bucată de omletă, o felie de pâine prăjită rece şi tare, un sfert de litru de lapte, o ceaşcă de cafea cu aspect noroios, un pliculeţ de zahăr, un pliculeţ cu sare şi o bucăţică de margarina pe un pătrăţel de hârtie.

Mâncă pe nerăsuflate; toţi făceau la fel. Pentru Richards era prima mâncare adevărată, după Dumnezeu mai ştia câte pizze unsuroase şi tablete guvernamentale. Totuşi era ciudat de fadă, de parcă un bucătar-vampir îi supsese tot gustul, lăsând numai substanţele nutritive.

Ce mâncau *ei* acum? Tablete din alge. Lapte-surogat pentru fetiţă. Îl cuprinse brusc disperarea. Cristoase, când aveau să apară şi banii? Azi ? Mâine? Săptămâna viitoare?

Sau poate că nu era decât un truc, o Fata Morgana scânteietoare. Poate că nu exista nici măcar curcubeul, ca să nu mai vorbim de potirul din aur de la capătul lui.

Rămase privindu-şi farfuria goală până se auzi soneria de ora şapte, şi fură dirijaţi spre lifturi.

... 093
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

La etajul patru, grupul de cincizeci de persoane ale lui Richards intră într-o cameră mare, lipsită de mobilier, pe pereţii căreia se vedeau fante precum cele de la cutiile de scrisori. Îşi prezentară din nou cartelele şi uşile liftului fâşâiră înapoia lor.

Un bărbat slab şi chel, cu emblema Jocurilor (un profil uman suprapus pe o torţă) pe halat, pătrunse în încăpere.

— Vă rog, dezbrăcaţi-vă şi scoateţi din haine obiectele de valoare, rosti el. Apoi aruncaţi hainele într-o fantă de incinerare. Veţi căpăta salopetele Jocurilor. Zâmbi mărinimos: Puteţi păstra salopeta, indiferent de hotărârea dumneavoastră referitoare la Jocuri.

Se auziră câteva comentarii, dar toţi se supuseră.

— Grăbiţi-vă, vă rog, vorbi slăbănogul. Bătu de două ori din palme, precum un învăţător de la cursul primar anunţând sfârşitul recreaţiei. Mai avem multe de făcut.

— Şi tu eşti concurent? întrebă Richards.

Bărbatul îl privi derutat. Cineva din spate pufni.

— Las-o moartă, făcu Richards şi-şi scoase pantalonii, îşi opri valorile lui lipsite de valoare şi azvârli cămaşa, pantalonii şi chiloţii într-una din fante. De undeva de jos se văzu o strălucire scurtă, lacomă, de flacără.

Uşa din capătul opus se deschise (exista *întotdeauna o* uşă în capătul opus; erau ca nişte şoareci într-un uriaş labirint vertical: un labirint american, reflectă Richards), şi câţiva oameni împinseră cărucioare largi pe rotile, etichetate SCURT, MEDIU, LUNG şi EXTRA-LUNG. Richards alese o E-L, aşteptându-se să-i fie largă, dar îl venea destul de bine. Materialul era moale, lunecos, aproape ca mătasea, însă mai rezistent. În faţă aveau un singur fermoar de plastic. Toate erau bleumarin şi pe buzunarul drept de la piept aveau brodată emblema Jocurilor. Când se îmbrăcară toţi, Ben Richards simţi că-şi pierduse identitatea.

— Pe aici, vă rog, spuse slăbănogul, şi-i conduse în altă sală de aşteptare. Inevitabilul Lib-Ve răcnea şi hohotea. Veţi fi chemaţi în grupuri de câte zece.

Uşa dinapoia Lib-Veului avea deasupra obişnuita inscripţie PE AICI, cu săgeata deasupra.

Se aşezară. După un timp, Richards se sculă, se apropie de fereastră şi privi afară. Se aflau mai sus, dar tot ploua. Străzile erau ude, negre şi lunecoase. Se întrebă ce făcea Sheila.

... 092
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Intră pe uşă, cu grupul, la zece şi un sfert. Merseră în şir. Prezentară cartelele. Înăuntru se aflau zece cabine cu câte trei pereţi, însă mai solide. Pereţii erau antifonaţi. Plafonierele mascate dădeau o lumină plăcută. Din difuzoare mascate se revărsa muzică. Pe podea era o carpetă din pluş; tălpile lui Richards se simţiră surprinse de absenţa betonului.

Slăbănogul îi spusese ceva.

— Cum? clipi Richards.

— Cabina 6, rosti dojenitor slăbănogul.

— Aha.

Merse la Cabina 6. Înăuntru se afla o masă, şi un ceas mare, pe peretele dinapoia ei, la nivelul ochilor. Pe masă, un creion G-A/IBM şi un teanc de foi albe.

Lângă toate acestea stătea o superbă preoteasă a epocii calculatoarelor, o blondă înaltă, sculpturală purtând un şort irizat extrem de scurt, perfect mulat pe ridicătura în formă de V a pubisului. Sfârcurile rujate împungeau obraznice printr-o bluză din plasă de mătase.

— Ia loc, te rog, îi spuse. Sunt Rinda Ward, şi te voi

testa.

Întinse mâna.

Surprins, Richards i-o scutură.

— Benjamin Richards.

— Îţi pot spune Ben? Surâsul era seducător, dar impersonal. Simţea exact doza de dorinţă pe care trebuia s-o simtă pentru această femeie frumoasă cu trupul ei bine hrănit şi expus. Îl înfuria. Se întrebă dacă aşa promovase, arătându-şi corpul amanţilor în drum spre maşina de tocat.

— Sigur că da, încuviinţă el. Mişto ţâţe.

— Mulţumesc, îi răspunse blonda imperturbabilă.

Se aşeză, privind în sus; femeia se uita în jos ceea ce conferea un caracter şi mai stânjenitor situaţiei.

— Testul de azi va fi pentru facultăţile tale mintale, aşa cum vizita medicală de ieri a fost pentru trup. Va dura destul de mult, aşa încât vei prânzi, abia pe la ora trei – presupunând că treci testul. Zâmbetul îi apărea şi-i dispărea. Prima parte este verbală. Din momentul în care îţi dau broşura cu testul, ai la dispoziţie o oră. În acest interval poţi pune întrebări, iar eu îţi pot răspunde la unele. Nu voi răspunde însă la întrebări din test. Ai înţeles?

— Da.

Îi întinse broşura. Pe copertă era desenată o palmă roşie, mare. Dedesubtul ei scria cu litere mari şi roşii:

STOP!

Iar mai jos: *Nu deschideţi broşura până n-aţi fost instruit*.

— Tare, făcu Richards.

— Pardon?

Sprâncenele perfecte se înălţară o fracţiune.

— Nimic.

— Când vei deschide broşura, vei găsi o foaie pentru răspunsuri, începu ea să recite. Te rog, notează apăsat.

Dacă doreşti să schimbi un răspuns, te rog să-l ştergi complet. Dacă nu ştii un răspuns, *nu* încerca să ghiceşti. Ai înţeles?

— Da.

— Atunci, deschide te rog la pagina unu şi începe. Când o să spun stop, te rog să laşi jos creionul. Poţi începe.

Richards nu începu. Îi privea trupul, încet, cu obrăznicie.

După câteva secunde, ea roşi.

— Ora ta a început deja, Ben. Ar fi mai bine...

— De ce, întrebă el, cred toţi că, atunci când au de-a face cu cineva din sudul Canalului, acesta e un debil mintal obsedat sexual?

Acum fata era complet roşie.

— Eu... eu n-am...

— Nu, tu n-ai. Zâmbi şi luă creionul: Dumnezeule, sunteţi fraieri.

Se aplecă deasupra testului în timp ce ea continua să se străduiască să găsească un răspuns, sau măcar un motiv pentru atacul lui; probabil că într-adevăr nu pricepuse.

Primul capitol cerea ca în locul cuvântului lipsă să scrie litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Cu o..... nu se face primăvară.

a. idee

b. bere

c. floare

d. crimă

e. nimic din cele de mai sus.

Completă rapid foaia, rareori oprindu-se să se gândească sau să reconsidere un răspuns. După completarea cuvintelor lipsă, urmă un capitol de vocabular, apoi unul de antonime. Când termină, mai rămaseră încă cincisprezece minute din ora acordată.

Fata îl anunţă să-şi păstreze foaia – legal nu i-o putea înmâna decât după scurgerea timpului – aşa că Richards se lăsă pe spate şi fără nici un cuvânt, îi studie corpul aproape dezbrăcat. Tăcerea deveni apăsătoare, încărcată. Îşi dădea seama că blonda dorea să fi avut o haină, şi asta îl mulţumea.

Când ora luă sfârşit, îi dădu altă broşură. Pe prima pagină era desenul unui carburator. Dedesubt:

1. Acest obiect face parte din:

a. o maşină de tuns gazon

b. un Lib-Ve

c. un balansoar electric

d. un automobil

e. nimic din cele de mai sus.

Al treilea test era de matematică. Nu era chiar aşa priceput la numere şi începu să transpire uşor când văzu că îl presa timpul. În cele din urmă fu o cursă disperată. Nu mai avu vreme să răspundă la ultima întrebare. Rinda Ward zâmbi puţin prea larg când îi luă broşura şi foaia.

— Cam încet la ăsta, Ben.

— Încet, da' sigur, îi răspunse şi surâse şi el. Se aplecă înainte şi-i dădu o palmă uşoară peste fund: Du-te şi spală-te, fetiţă. Ai scăpat.

Ea roşi furioasă.

— Te-aş putea descalifica.

— Rahat. Te-ar da afară, atâta tot.

— Ieşi! Ai terminat!

Zbiera, aproape să izbucnească în plâns.

Richards simţi ceva aproape de compătimire pentru ea şi o înfrână.

— Îţi doresc o seară frumoasă, îi spuse. Du-te şi mănâncă o cină de şase feluri cu indiferent-cine-te-culci-săptămâna-asta, şi gândeşte-te la puştoaica mea care moare de gripă într-un căcăcios de apartament Dezvoltare.

Ieşi, lăsând-o albă la faţă.

Din grupul lui de zece mai rămăseseră şase, şi trecură în următoarea încăpere. Era unu şi jumătate.

… 091
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Doctorul aşezat de cealaltă parte a mesei din cabină purta ochelari cu lentile mici şi groase. Afişa un zâmbet răutăcios, încântat, ce-i amintea lui Richards de un imbecil pe care-l cunoscuse când era puşti. Băiatului îi plăcea să se ascundă sub gradenele tribunei şi să se masturbeze privind sub fustele fetelor. Richards începu să surâdă.

— Ceva plăcut? întrebă doctorul, ridicând primul carton cu desene din pete de cerneală.

Zâmbetul răutăcios se lăţi puţin.

— Da. Îmi amintiţi de cineva cunoscut.

— Da? Cine ?

— Nu contează.

— Bine. Ce vezi aici?

Richards privi. Un manşon pentru tensiune îi fusese fixat pe braţul drept. Pe cap avea lipiţi cu pastă mai mulţi electrozi, iar firele de la aceştia şi de la braţ erau cuplate la consola de lângă medic. Pe displayul calculatorului ondulau curbe.

— Două negrese. Sărutându-se.

Ridică altul.

— Asta.

— O maşină sport. Pare un Jaguar.

— Îţi plac automobilele cu benzină?

Richards înălţă din umeri.

— Am avut o colecţie de maşini când eram puşti.

Doctorul notă ceva şi ridică alt carton.

— O femeie bolnavă. Stă întinsă pe o parte. Umbrele de pe faţa ei seamănă cu zăbrelele de la închisoare.

— Şi asta, ultima?

Richards izbucni în râs.

— Seamănă c-un rahat.

Şi-l închipui pe doctor, îmbrăcat în halatul alb, pitindu-se sub gradene, uitându-se sub fustele fetelor şi luând-o la mână, şi începu să râdă din nou. Doctorul stătea şi zâmbea cu zâmbetul lui răutăcios, făcând fantezia mai reală, şi astfel mai amuzantă. În cele din urmă, hohotele se reduseră la câteva pufnituri. Richards sughiţă o dată şi rămase liniştit.

— Nu cred că te-ai obosi să-mi spui…

— Nu, zise Richards, nu m-aş obosi.

— Atunci să trecem mai departe. Asociaţii de cuvinte. Nu se deranjă să-i mai explice. Richards bănui că veştile circulau. Asta era bine; câştiga timp.

— Gata?

— Da.

Medicul scoase un cronometru dintr-un buzunar interior, îşi luă pixul şi privi lista din faţa lui.

— Doctor.

— Negru, răspunse Richards.

— Penis.

— Sulă.

— Roşu.

— Negru.

— Argintiu.

— Pumnal.

— Puşcă.

— Moarte.

— Câştig.

— Bani.

— Sex.

— Test.

— Lovit.

— K.O.

Lista continuă, schimbară peste cincizeci de cuvinte înainte ca doctorul să oprească cronometrul şi să lase pixul din mână.

— Bun, spuse el. Încrucişa degetele şi-l privi cu seriozitate pe Richards: O ultimă întrebare, Ben. N-o să spun că pot să-mi dau seama dacă mă minţi, dar maşinăria de care eşti legat va da nişte indicii foarte clare. Te-ai decis cumva să concurezi pentru calificarea în Jocuri din motive de autodistrugere?

— Nu.

— Care este motivul tău?

— Fetiţa mea e bolnavă. Îi trebuie un doctor. Medicamente. Îngrijire într-un spital.

Pixul scârţâi.

— Altceva?

Richards era gata să spună nu (nu era treaba lor), apoi se decise să zică totul. Poate pentru că doctorul semăna cu puştiul acela cretin din copilăria lui. Poate doar pentru că trebuia s-o zică odată, s-o facă să capete formă concretă, aşa cum se întâmplă când un bărbat se străduieşte să traducă reacţii emoţionale neformate în cuvinte vorbite.

— N-am mai muncit de mult. Vreau să muncesc ia-răşi, chiar dacă o să fiu fraierul într-un joc falsificat. Vreau să muncesc şi să-mi întreţin familia. Am mândria mea. Tu ai mândrie, doctore?

— Dispare înainte de cădere, răspunse doctorul. Dacă nu mai ai nimic de adăugat, domnule Richards...

Se sculă, gestul lui şi revenirea la numele de familie sugerau că întrevederea luase sfârşit, indiferent dacă Richards avea sau nu ceva de adăugat.

— Nu.

— Uşa e pe hol în dreapta. Baftă.
— Sigur că da, aprobă Richards.

... 090
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Grupul care intrase era acum redus la patru persoane. Noua sală de aşteptare era mult mai mică şi întregul lot fusese redus aproximativ cu acelaşi procentaj de 60%. Ultimele litere, Y şi Z, intrară pe la patru şi jumătate. La patru, un sanitar adusese nişte sandvişuri lipsite de gust. Richards luă două şi mestecă, ascultându-l pe un individ, Rettenmund, care-i distra cu o serie aparent inepuizabilă de istorii porcoase.

Când se adunară toţi, fură invitaţi într-un lift şi urcaţi la etajul cinci. Aici exista un salon mare, un spălător comun şi inevitabilul dormitor cu rândurile de paturi metalice. Li se spuse că masa avea să fie servită la ora şapte.

Richards stătu întins câteva minute, după aceea se ridică şi se apropie de poliţistul care păzea uşa prin care intraseră.

— Există vreun telefon pe-aici, amice?

Nu credea că avea să li se permită să telefoneze, dar poliţistul arătă cu degetul mare spre coridor.

Richards întredeschise uşa şi privi. Bineînţeles, exista. Cu fise.

Îl privi din nou pe poliţist.

— Auzi, dacă-mi împrumuţi cincizeci de cenţi pentru telefon, o să...

— Frige-o, gagiule.

Richards îşi păstră calmul.

— Vreau s-o sun pe nevastă-mea. Puştoaica noastră e

bolnavă. Pentru Dumnezeu, pune-te-n locul meu.

Poliţistul râse: un sunet scurt, sec şi urât.

— Toţi sunteţi la fel. Fiecare zi, altă poveste. De Crăciun şi de Paşte în tri-D.

— Nenorocitule, şuieră Richards, şi ceva din ochii şi din umerii lui îl făcu pe poliţist să-şi ferească privirea. Tu nu eşti însurat? N-ai fost niciodată sărac şi-a trebuit să te împrumuţi, chiar dacă simţeai că mănânci rahat?

Brusc poliţistul îşi băgă mâna în buzunarul uniformei şi scoase un pumn de monezi din plastic. Azvârli două fise lui Richards, băgă restul în buzunar, şi-l prinse pe bărbat la piepţii salopetei.

— Dacă mai trimiţi pe cineva aici, pentru că Charlie Grady are suflet bun, o să-ţi fac creierii piftie, vierme.

— Mulţumesc, făcu Richards imperturbabil. Pentru împrumut.

Charlie Grady hohoti şi-i dădu drumul. Richards ieşi în hol, ridică receptorul şi puse fisele în fantă. Zăngăniră şi pentru o clipă nu se întâmplă nimic – *oh*, *Iisuse*, *totul degeaba* – dar apoi se auzi tonul. Bătu atent numărul de la telefonul de la etajul cinci, sperând că n-avea să răspundă blestemata de Jenner. Ar fi fost în stare să-i răspundă „greşeală”, când îi recunoştea glasul, şi ar fi pierdut banii.

Sună de şase ori, după care o voce necunoscută spuse:

— Alo?

— Vreau să vorbesc cu Sheila Richards de la 5 C.

— Cred c-a ieşit, spuse vocea. Deveni insinuantă: E pe stradă, ştii. Au un copil bolnav. Bărbatul n-are slujbă.

— Vă rog să-i ciocăniţi la uşă, rosti cu glas înăbuşit.

— Rămâi la aparat.

Se auzi un zgomot când persoana de la celalalt capăt lăsă receptorul să atârne pe lângă perete. În depărtare, slab, ca prin vis, auzi vocea necunoscută strigând:

— Telefonu’! La telefon, doa'na Richards!

Peste o jumătate de minut, necunoscutul reveni:

— Nu-i aici. Îl aud pe copil ţipând, da' ea nu-i aici. Cum ţi-am zis, îi fug ochii când se poate.

Chicoti.

Richards îşi dori să se poată teleporta prin linia telefonică, să iasă prin celălalt capăt al firului, ca un geniu rău dintr-o sticlă neagră, şi să strângă de gât necunoscutul până când ochii aveau să-i sară din cap şi să se rostogolească pe duşumea.

— Vă rog să-i transmiteţi un mesaj, spuse el. Scrieţi pe perete dacă n-aveţi unde.

— N-am creion. Am închis. Pa.

— Stai! răcni Richards, cu panică în glas.

— Am în... stai aşa. Morocănoasă, vocea adăugă: Uite-o că vine pe scări.

Richards se rezemă, scăldat în transpiraţie, de zid. Peste o clipă, glasul Sheilei răsună, întrebător, precaut, puţin speriat:

— Alo?

— Sheila.

Închise ochii, lăsând zidul să-l sprijine.

— Ben, Ben, tu eşti? Ce faci?

— Eu sunt. Sunt bine. Cathy? Ce...

— La fel. Febra nu-i foarte mare, dar respiră *greu*, Ben. Cred că are apă la plămâni. Dacă are pneumonie?

— O să fie bine. O să fie bine.

— Nu-mi... Se opri, o pauză lungă. Nu-mi place s-o las singură, dar a trebuit. Ben, am făcut două afaceri de dimineaţă. Iartă-mă! Dar i-am cumpărat nişte medicamente de la farmacie. Medicamente bune.

Vocea ei căpătase o incantaţie fanatică, religioasă.

— Alea-s porcării, spuse el. Ascultă: Gata, Sheila. Te rog. Cred c-am reuşit. Zău. Nu mai pot renunţa la prea mulţi tipi pentru că au prea multe emisiuni. Trebuie să

existe suficientă carne de tun. Şi cred că dau şi avansuri. Doamna Upshaw...

— Arăta groaznic în doliu, interveni sec Sheila.

— Lasă asta. Stai cu Cathy, Sheila. Gata cu afacerile.

— Bine. N-o să mai ies.

El însă nu-i crezu glasul. *Ce faci cu degetul ăla, Sheila*?

— Te iubesc, Ben.

— Şi eu te...

— Au trecut trei minute, interveni operatoarea. Dacă doriţi să continuaţi, vă rog să introduceţi o fisă nouă sau trei vechi.

— Stai puţin! răcni Richards. Nu opri, nenorocito! Nu...

Tonul prelung al unei legături întrerupte.

Azvârli receptorul. Zbură cât îi permise cablul argintiu, apoi se opri zvâcnind, lovi zidul şi începu să penduleze încet înainte şi înapoi, precum un şarpe ciudat care a mişcat o dată şi apoi a murit.

Cineva trebuie să plătească, îşi spuse Richards, mergând ca prin vis. Cineva *trebuie*.

... 089
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Până a doua zi la ora zece au rămas la etajul cinci şi Richards era aproape scos din minţi de furie, griji şi frustrare, când un individ tânăr, şi cu un uşor aspect de homosexual, într-o salopetă Jocuri strânsă pe corp, i-a invitat să intre în lift. Erau cam trei sute cu toţii: peste şaizeci dintre ei fuseseră îndepărtaţi, tăcut şi cu blândeţe, în decursul nopţii. Unul din aceştia fusese puştiul cu interminabilele poveşti porno.

În grupuri de câte cincizeci, au fost introduşi într-un amfiteatru mic, la etajul şase. Sala era foarte luxoasă, tapisată în pluş roşu. În braţele din lemn adevărat ale fiecărui fotoliu erau încastrate scrumiere, şi Richards scoase pachetul mototolit de Blams. Scuturã scrumul pe podea.

În faţa fotoliilor exista o estradă mică iar în centrul ei un pupitru. Pe acesta se găsea o cană cu apă.

La zece şi un sfert, tipul cu aspect de homosexual sui pe estradă şi spuse:

— Doresc să vi-l prezint pe domnul Arthur M. Burns, Director Adjunct al Jocurilor.

— Ur-r-ra, mormăi scârbit cineva dinapoia lui Richards.

Un bărbat masiv, cu o chelie înconjurată de păr sur, trecu la pupitru, înclinându-şi capul de parcă mulţumea unor aplauze pe care doar el le putea auzi. Apoi le zâmbi, un zâmbet larg, scânteietor, care păru să-l transforme într-un Cupidon gras şi bătrân, în costum la două rânduri.

— Felicitări, rosti el. Aţi reuşit.

Urmă un gigantic suspin colectiv, urmat de câteva râsete şi bătăi pe spate. Se aprinseră şi mai multe ţigări.

— Ur-r-ra, repetă glasul scârbit.

— Imediat fiecare dintre voi va primi numele emisiunii la care a fost admis şi numărul camerei de la etajul şapte unde trebuie să se prezinte. Acolo, producătorul emisiunii respective vă va explica în detaliu ce trebuie să faceţi. Dar înainte de asta, doresc să vă spun că vă consider un grup de oameni curajoşi, cu resurse, care refuză să trăiască din mila publică atunci când au la dispoziţie posibilitatea de-a se afirma ca adevăraţi bărbaţi, şi ca o părere strict personală, ca adevăraţi eroi ai timpurilor noastre.

— Rahat, remarcă glasul cel plictisit.

— În plus, vorbind în numele întregii Reţele, vă urez

noroc, şi Domnul să fie cu voi. Arthur M. Burns chicoti porcin şi-şi freca palmele. Bun, ştiu că sunteţi nerăbdători să aflaţi unde aţi fost admişi aşa încât n-o să vă mai plictisesc cu pălăvrăgelile mele.

Se deschise o uşă laterală şi în amfiteatru pătrunseră doisprezece curieri ai Jocurilor, în tunici roşii. Începură să strige numele celor din sală. Înmânau plicuri albe, şi în curând acestea acoperiră podeaua precum nişte confeti. Dreptunghiurile din plastic cu numele emisiunilor erau citite, arătate noilor cunoştinţe. Se auzeau suspine înfundate, urale, ţipete. De pe podium Arthur M. Burns îi prezida, surâzând binevoitor.

— Nenorocirea aia de *Se poate şi mai fierbinte*, Iisuse urăsc căldura...

— ... emisiunea e de umplutură, vine exact după animate, ce naiba...

— ... *Roata banilor*, mamă, nu ştiam că-s cu inima-n...

— Speram s-o obţin, da' nu credeam...

— Hei, Jake, tu ai văzut vreodată asta, *Înoată cu crocodilii*? Credeam...

— ... nici nu m-aşteptam...

— Nu cred că poţi...

— Fir-ar ai dracu'...

— Asta, *Unde-i puşca*...

— Benjamin Richards! Ben Richards?

— Aici!

I se înmână un plic alb, simplu şi-l desfăcu. Degetele îi tremurau uşor şi abia din a treia încercare izbuti să scoată dreptunghiul de plastic dinăuntru. Se încruntă la el, neînţelegând. Nu era scrisă nici o emisiune. Doar două cuvinte: LIFTUL ŞASE.

Strecură dreptunghiul în buzunarul de la piept, alături de cartelă şi părăsi amfiteatrul. Primele cinci lifturi din capătul coridorului erau aglomerate, transportând la etajul şapte pe concurenţii săptămânii viitoare. Lângă

uşile închise ale liftului şase se aflau alţi patru bărbaţi, şi Richards îl recunoscu pe cel cu vocea scârbită.

— Ce-i asta? întrebă Richards. Ne dau afară?

Individul cu glas plictisit avea vreo douăzeci şi cinci de ani, şi era destul de arătos. Unul din braţe îi era atrofiat, probabil de pe urma poliomielitei, care bântuise puternic în 2005. În special în Co-Op avusese un succes deosebit.

— N-avem bafta asta, râse el sec. Cred că noi că-pătăm potul cel mare. Ăla în care nu se mulţumesc să te bage în spital c-un infarct, sau făr-un ochi, sau un braţ. Ăla unde te omoară. În direct, amice.

Li se alătură un al şaselea, un puşti drăguţ care clipea des şi cumva surprins.

— Salut, fraiere, rosti cel cu vocea scârbită.

La ora unsprezece, după ce toţi ceilalţi fuseseră transportaţi, uşile liftului şase se deschiseră. În cabina din sticlă se afla iarăşi un poliţist.

— Vezi? făcu bărbatul cu braţ atrofiat. Suntem personaje periculoase. Inamici publici. O să ne radă. Se strâmbă, făcând o faţă de gangster, şi se prefăcu că trage cu un pistol mitralieră în sticla incasabilă. Poliţistul dinăuntru îl privi inexpresiv.

... 088
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Camera de aşteptare de la etajul opt era foarte mică, foarte intimă, foarte capitonată. Richards o avea pe toată la dispoziţie.

La etajul opt, trei dintre ei fuseseră preluaţi de trei poliţişti şi dispăruseră pe un coridor cu mochetă groasă. Richards, individul cu glas plictisit, şi puştiul care clipea

des fuseseră aduşi aici.

O secretară care-i reamintea vag lui Richards de una din vechile sex-vedete ale Te-Veului (Liz Kelly? Grace Tayler?), la care se uita când era puşti, le zâmbi când intrară. Stătea la un birou într-o nişă, înconjurată de atâtea ghivece, încât părea o vizuină din Ecuador.

— Domnul Jansky? surâse ea orbitor. Vreţi să intraţi, vă rog?

Puştiul intră în sanctuarul interior. Richards şi celălalt bărbat, pe care-l chema Jimmy Laughlin, flecăriră fără tragere de inimă. Laughlin locuia la numai trei cvartale de Richards, pe Dock Street. Până anul trecut avusese jumătate de normă ca muncitor necalificat la General Atomics, şi fusese concediat deoarece participase la o grevă de protest împotriva ecranelor antiradiaţii defecte.

— Eh, oricum, trăiesc. După cum zic viermii ăia, asta-i tot ce contează. Bineînţeles, sunt *steril*. *Asta* nu mai contează. E unul din micile riscuri atunci când alergi după colosala sumă de şapte neodolari pe zi.

După concediere, din cauza braţului atrofiat îi fusese şi mai greu să găsească slujbă. Cu doi ani în urmă, nevastă-sa făcuse o astmă urâtă şi acum era imobilizată la pat.

— În cele din urmă m-am hotărât să trag lozul cel mare, rânji el amar. Poate c-o s-am bafta s-arunc câteva scârbe pe geam până mă înhaţă băieţii lui McCone.

— Chiar crezi că e...

— *Fugarul*? Fac pariu p-orice. Mai dă şi mie o ţigară.

Richards îi întinse pachetul.

Uşa se deschise şi puştiul care clipea des ieşi la braţul unei păpuşi frumoase. Trecând pe lângă ei, puştiul le zâmbi scurt, nervos.

— Domnul Laughlin? Vreţi să intraţi, vă rog?

Aşa încât Richards rămase singur, exceptând-o pe secretara care dispăruse iarăşi în vizuina ei.

Se sculă şi se apropie de automatul de ţigări din colţ. Probabil că Laughlin avea dreptate, se gândi. Automatul avea şi Pipe. Într-adevăr intraseră în elită. Luă un pachet de Blams, se aşeză şi aprinse una.

După vreo douăzeci de minute, Laughlin ieşi la braţul unei blonde platinate.

— O prietenă din copilărie, rosti el arătând-o. Blonda zâmbi îndatoritoare. Laughlin părea chinuit. Cel puţin, nenorociţii vorbesc pe faţă, îi spusese lui Richards. La revedere.

Ieşi. Secretara scoase capul din vizuină.

— Domnul Richards? Vreţi să intraţi, vă rog?

Intră.

... 087
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Camera în care intrase era îndeajuns de mare să joci în ea mortbal. Era dominată de o fereastră uriaşă, pe tot peretele, cu vedere spre vest, spre clădirile clasei mijlocii, depozitele docului şi rezervoarele de ţiţei, şi către Lacul Harding. Atât cerul cât şi apa erau de un gri-perlat; continua să plouă. Hăt departe un petrolier imens se deplasa dinspre dreapta.

Bărbatul din spatele biroului era de înălţime potrivită, şi foarte negru. Ba chiar, atât de negru încât, pentru o clipă, Richards avu senzaţia de irealitate. Părea desprins dintr-un bal mascat.

— Domnule Richards.

Se sculă şi întinse mâna. Când Richards nu-i dădu mâna, nu păru stânjenit. Şi-o retrase şi se aşeză.

Lângă birou se afla un scaun. Richards se aşeză şi-şi stinse ţigara într-o scrumieră cu emblema Jocurilor.

— Domnule Richards, numele meu este Dan Killian. Probabil că de acum ai ghicit de ce ai fost adus aici. Atât dosarele noastre cât şi testele dumitale arată că eşti inteligent.

Richards încrucişa degetele şi aşteptă.

— Ai fost desemnat drept concurent în *Fugarul*, domnule Richards. Este emisiunea noastră cea mai importantă; aduce recompensele cele mai mari – şi pericolele cele mai mari – pentru cei implicaţi. Aici, pe birou, am acceptul dumitale final, care trebuie semnat. Sunt perfect convins că-l vei semna, însă mai întâi aş dori să-ţi spun de ce ai fost ales, şi să înţelegi limpede în ce vei intra.

Richards nu spuse nimic.

Killian aşează un dosar pe birou. Richards îşi zări numele tipărit pe copertă.

— Benjamin Stuart Richards. Douăzeci şi opt de ani, născut la 8 august 1997, în oraşul Harding. Din septembrie 2011 până în decembrie 2013 a urmat Şcoala Municipală de Meserii Manuale. Eliminat de două ori pentru nerespectarea autorităţii. Mi se pare că ai lovit cu piciorul un instructor când era întors cu spatele?

— Mai exact i-am dat un şut în cur.

— Cum spui dumneata, domnule Richards, încuviinţă Killian. La şaisprezece ani te-ai însurat cu Sheila Richards, născută Gordon. Contract de stil vechi, pe toată durata vieţii. Rebel tot timpul, nu? Nici o afiliere la vreun sindicat datorită refuzului de a semna Angajamentul de Credinţă al Sindicatului şi paragrafele privind controlul salariului. Mi se pare că te-ai referit la Guvernatorul Zonal Johnsbury numindu-l „o jigodie care nu ştie decât să latre”.

— Da.

— Slujbele dumitale au fost diverse şi ai fost concediat de... ia să vedem... şase ori pentru

nesubordonare, insulte la adresa superiorilor şi critici abuzive la adresa autorităţilor.

Richards ridică din umeri.

— Pe scurt, eşti privit ca anarhic şi antisocial. Eşti un răzvrătit care a fost destul de inteligent ca să evite închisoarea şi necazurile serioase cu autorităţile, şi n-ai nici un viciu. Psihologul care te-a examinat a raportat că în testul Rorschach ai văzut lesbiene, excremente şi un vehicul cu benzină poluantă. A raportat de asemenea un grad ridicat, inexplicabil, de ilaritate...

— Îmi amintea de un puşti pe care l-am cunoscut. Îi plăcea să se ascundă sub gradenele stadionului şi s-o ia la frecat. Mă refer la puşti. Nu ştiu ce-i place doctorului vostru.

— Am înţeles. Killian zâmbi scurt, dinţii albi sclipind în faţa neagră, şi reveni la dosar. Ai manifestat reacţii rasiale interzise prin Legea Rasială din 2004. În decursul testului de asociaţii de cuvinte, ai avut unele răspunsuri cam... dure.

— Am fost ales să fac o treabă dură.

— Să fii sigur. Totuşi, noi – şi aici vorbesc nu numai în numele Jocurilor; ci într-un sens raţional – suntem îngrijoraţi de aceste răspunsuri.

— Vă e frică să nu v-arunce cineva-n aer într-o noapte? rânji Richards.

Killian îşi umezi gânditor degetul mare şi dădu pagina.

— Din fericire – pentru noi – ai un copil, domnule Richards. O fetiţă de optsprezece luni, Catherine. A fost o greşeală?

Surâse rece.

— Premeditată, zise fără ranchiună Richards. Pe atunci lucram la G-A. Nu ştiu cum, o parte a spermei mi-a supravieţuit. Poate a fost o glumă a Domnului. Cu lumea asta în care trăim, câteodată mă gândesc că n-am fost în

toate minţile.

— Oricum, eşti aici, continuă Killian cu surâsul său îngheţat. Iar marţea viitoare vei debuta în *Fugarul*. Ai văzut emisiunea?

— Da.

— Atunci ştii că reprezintă atracţia numărul unu a Lib-Veului. Oferă posibilitatea participării spectatorilor, atât direct cât şi indirect. Eu sunt producătorul.

— Ce frumos, făcu Richards.

— Emisiunea este una din căile absolut sigure ale Reţelei de-a scăpa de posibili zurbagii, aşa cum eşti dumneata, domnule Richards. Rulează de şase ani. Până acum, nu s-a înregistrat nici un supravieţuitor. Ca să fiu şocant de cinstit, nu ne aşteptăm nici pe viitor.

— Înseamnă că trişaţi, rosti sec Richards.

Killian păru mai degrabă amuzat.

— Nici gând. Uiţi că eşti un anacronism, domnule Richards. Lumea n-o să discute în baruri şi hoteluri, sau întorcându-se de la cozi petrecute în frig, despre cum să-ţi ţină pumnii. Dumnezeule! Nici vorbă. Toţi vor să te vadă distrus, şi vor încerca să ne ajute dacă pot. Cu cât mai sângeros, cu atât mai bine. Şi apoi mai este confruntarea cu McCone. Evan McCone şi Vânătorii.

— Parc-ar fi un grup de neo.

— McCone nu pierde niciodată.

Richards pufni.

— Marţi seară vei apărea direct. Emisiunile următoare vor fi montaje de casete, filme şi, când e posibil, tri-transmisiuni în direct. Se ştie că am mai întrerupt programul atunci când un concurent mai dotat este pe punctul de a-şi atinge... Waterloo-ul personal, să zicem. Regulile sunt extrem de simple. Tu – sau familia ta, în cazul decesului – câştigi o sută de neodolari pentru fiecare oră petrecută în libertate. Te creditǎm cu patru mii opt sute de dolari, apreciind că-i vei putea păcăli pe

Vânători timp de patruzeci şi opt de ore. Bineînţeles, banii sunt rambursabili în cazul când nu rezişti patruzeci şi opt de ore. Şi se acordă un avans de douăsprezece ore. Dacă rezişti treizeci de zile, câştigi Marele Premiu. Un miliard de neodolari.

Richards lăsă capul pe spate şi hohoti.

— Exact aşa gândesc şi eu, zâmbi Killian. Ai întrebări?

— Una singură, spuse Richards aplecându-se înainte. Amuzamentul îi dispăruse complet de pe chip. Ţie cum ţi-ar place să fii acolo, urmărit?

Killian începu să râdă. Se ţinea de burtă şi râsul se rostogolea sonor în odaie.

— Oh... domnule Richards... s-s-scuză-mă..., şi continuă cu râsetul.

În cele din urmă, tamponându-şi ochii cu o batistă mare, albă, păru că se stăpânise.

— Ştii, nu numai că ai simţul umorului, domnule Richards. Ai... eu... Izbucni din nou în râs. Te rog să mă scuzi. M-am amuzat copios.

— Văd.

— Alte întrebări?

— Nu.

— Perfect. Înainte de emisiune va avea loc şedinţa de lucru. Dacă mai apar şi alte întrebări în mintea dumitale extraordinară, te rog să le păstrezi până atunci.

Killian apăsă un buton.

— Scuteşte-mă de târfe, rosti Richards. Sunt însurat.

— Eşti sigur? înălţă din sprâncene Killian. Fidelitatea e admirabilă, domnule Richards, dar de vineri până marţi este mult. Şi considerând faptul că s-ar putea să nu-ţi mai vezi soţia...

— Sunt însurat.

— Perfect. Făcu un semn fetei din uşă şi aceasta dispăru. *Putem* face ceva pentru dumneata, domnule Richards? Ai un apartament la etajul nouă şi, în limite

rezonabile, poţi comanda orice doreşti.

— O sticlă de Bourbon. Şi un telefon să pot vorbi cu ne...

— Ah, nu, îmi pare rău, domnule Richards. Bourbonul se poate. Dar în clipa când ai semnat acceptul..., i-l împinse împreună cu un stilou..., eşti complet izolat până marţi. Te răzgândeşti în privinţa fetei?

— Nu, răspunse Richards şi semnă pe linia punctată. Aş dori însă două sticle.

— Bineînţeles.

Killian se sculă şi-i întinse din nou mâna.

Richards îl ignoră din nou, şi ieşi. Killian privi după el cu ochi inexpresivi. Nu mai zâmbea.

... 086 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Secretara apăru brusc din vizuină, atunci când Richards trecu pe lângă ea, şi-i întinse un plic. Pe exterior scria:

„*Domnule Richards*,

Bănuiesc că unul dintre lucrurile pe care nu le vei menţiona în decursul întrevederii noastre va fi faptul că ai o mare nevoie de bani, *chiar acum*. *Este corect*?

În ciuda unor zvonuri, *Administraţia Jocurilor NU oferă avansuri*. *Nu trebuie să te consideri un concurent înconjurat de glorie*. *Nu eşti un star Lib-Ve*, *ci doar un angajat temporar care este plătit foarte bine pentru o slujbă periculoasă*.

Cu toate acestea, *Administraţia Jocurilor nu-mi poate interzice să-ţi acord un împrumut personal. În plic vei găsi zece la sută din primul salariu - dar nu în neo-dolari*, *trebuie să-ţi atrag atenţia*, *ci în Cecuri-Jocuri*,

transformabile în dolari. Dacă, aşa cum bănuiesc, vei trimite cecurile soţiei tale, ea va constata că au un avantaj faţă de neodolari; un doctor bun le va accepta ca fiind legale, pe când un escroc nu.

Al dumitale

Dan Killian”

Richards desfăcu plicul şi scoase un carneţel gros cu emblema Jocurilor pe copertă. Înăuntru se aflau patruzeci şi opt de cecuri cu valoare de zece neodolari fiecare. Simţi cum îl copleşeşte un val absurd de recunoştinţă pentru Killian. Era sigur că acesta avea să-i scadă suma din primul salariu, şi în plus, patru sute optzeci era un preţ al naibii de ieftin pentru asigurarea emisiunii, pentru fericirea clientului, şi profitul lui Killian.

— 'Mă-tii, şuieră el.

Secretara se aplecă îndatoritoare.

— Aţi spus ceva, domnule Richards?

— Nu. Pe unde ajung la lift?

... 085
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Apartamentul era somptuos. Covoarele în care te afundai până la gleznă acopereau complet podelele celor trei camere: salon, dormitor şi baie. Lib-Veul era închis; domnea o binecuvântată linişte. În glastre erau flori, iar pe peretele de lângă uşă, un buton discret anunţa SERVICII. Aveau să-l servească foarte rapid, îşi spuse Richards. Dincolo de uşa apartamentului se găseau doi poliţişti.

Apăsă butonul şi uşa se deschise.

— Da, domnule Richards, spuse un poliţist. Richards îşi închipui că putea vedea cât de acru îi era *domnul* acela în gură. Bourbonul comandat va fi...

— Nu-i asta. Şi arătă poliţistului carnetul de cecuri: Vreau să-l trimit cuiva.

— Scrieţi numele şi adresa, domnule Richards, şi mă ocup personal.

Richards căută chitanţa cizmarului şi scrise pe dosul ei numele şi adresa Sheilei. Întinse poliţistului chitanţa şi carnetul. Acesta era pe punctul de-a ieşi când Richards îşi aminti ceva.

— Hei! Stai aşa!

Poliţistul se întoarse şi Richards îi luă carnetul. Îl deschise la primul cec şi rupse o zecime din el de a lungul liniei perforate. Valoare echivalentă: Un neodolar.

— Îl ştii pe-un poliţist Charlie Grady?

— Charlie? îl privi prudent. Da, îl ştiu. E la etajul cinci.

— Dă-i asta. Şi întinse cecul. Spune-i că cincizeci de cenţi e dobânda. Încă ceva: vreau chitanţe de la nevastă-mea şi de la Grady.

Dezgustul se citi limpede pe chipul poliţistului.

— Nu prea ai încredere-n oameni.

— Ba cum să nu, rânji Richards. Chiar voi m-aţi învăţat asta. La sud de Canal m-aţi învăţat toate astea.

— O să fie nemaipomenit, zise poliţistul, să-i văd cum te caută. O să stau lipit, de Lib-Ve c-o bere-n fiecare mână.

— Mai bine, adu chitanţele, spuse Richards şi închise uşa.

Bourbonul sosi după douăzeci de minute, şi Richards îi spuse curierului să-i aducă două romane mai groase.

— Romane?

— Cărţi. Nu ştii ? Citit... Cuvinte... Tipar...

Mimă gestul de-a răsfoi o carte.

— Da, domnule, încuviinţă nesigur curierul. Şi de

mâncare?

Isuse, rahatul se îngroşa. Se îneca în el. Brusc îşi imagină un desen animat: Un tip cade într-o latrină şi se îneacă în rahat roz, mirosind a Channel nr. 5. Poanta: Gustul e tot de rahat.

— Cotlet. Mazăre. Cartofi piure. Dumnezeule, ce mânca Sheila acum? O tabletă de proteină şi un erzaţ? Lapte. Plăcintă cu mere şi frişcă. Ai reţinut?

— Da, domnule. Vreţi şi....

— Nu, îl opri Richards brusc tulburat. Nu. Ieşi.

N-avea nici un chef. Absolut nici unul.

... 084
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Zâmbind doar pe jumătate, Richards se gândi că, în privinţa romanelor, curierul Jocurilor îl interpretase de-a dreptul literal. Le alesese probabil cu centimetrul în mână. De la trei centimetri în sus e foarte bun. Îi adusese trei cărţi de care Richards nu auzise niciodată: două vechituri de succes intitulate *Dumnezeu e englez* şi *Nu ca un străin*, şi un volum uriaş scris cu trei ani în urmă, *Plăcerea muncii*. Richards îl răsfoi pe acesta mai întâi şi strâmbă din nas. Un băiat sărac avansează în General Atomics, de la necalificat la compartimentul Desfacere. Urmează seralul („Cu ce?" se întrebă Richards, „cu bani câştigaţi la Monopol?"). La o orgie de cvartal se îndrăgosteşte de o fată minunată (se părea că sifilisul nu-i mâncase încă nasul). Reuşind rezultate uimitoare la testele de aptitudini, promovează tehnic stagiar. Urmează un contract de căsătorie pe trei ani, şi...

Azvârli cartea cât colo. *Dumnezeu e englez* era puţin mai bună. Îşi turnă un burbon cu gheaţă şi se apucă să

citească.

Când i se ciocăni discret la uşă, citise trei sute de pagini, şi era destul de matolit. Una din sticle era goală. Se duse la uşă, ţinând-o pe cealaltă în mână. Era poliţistul.

— Chitanţele, domnule Richards, îi spune şi închise uşa.

Sheila nu scrisese nimic, dar trimisese o poză de-a lui Cathy. O privi şi simţi cum îl năpădiră lacrimile atât de uşoare ale beţiei. O strecură în buzunar şi se uită la cealaltă chitanţă. Charlie Grady îi scrisese pe dosul unui bilet de pneumobuz.

„*Mersi*, *vierme*. *S-ai bafta porcului*.

Charlie Grady”

Richards pufni şi aruncă biletul pe jos.

— Mersi, Charlie, spuse el. Aveam nevoie de-aşa ceva.

Privi din nou fotografia lui Cathy; avea patru zile pe atunci, un prunc micuţ, roşu la faţă, zbierând din răsputeri, într-un leagăn pe care Sheila îl capitonase în alb. Lacrimile îl încercară iarăşi şi se strădui să se gândească la nota de mulţumire a lui Charlie. Se întrebă dacă putea rade şi a doua sticlă înainte ca băutura să-l răpună, şi hotărî să afle.

Aproape reuşi.

... 083
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards îşi petrecu sâmbăta, supravieţuind unei mahmureli teribile. Până seara îşi revenise aproape complet, şi comandă încă două sticle de burbon la cină. Le bău pe amândouă şi se trezi în lumina palidă a zorilor

de duminică văzând omizi uriaşe, cu ochi răi şi plaţi, târându-se încet pe pereţii dormitorului. Se decise că ar fi fost împotriva interesului său să-şi distrugă complet reflexele până marţi, şi abandonă băutura.

Acum mahmureala se destrăma mai lent. Vomită mult, şi când nu mai avu ce vomita, avu spasme stomacale. Se linişti abia pe la şase seara, şi ceru supă la cina. Nici un fel de băutură. Mai ceru vreo duzină de discuri neo-rock prin sistemul audio al apartamentului, dar se plictisi repede de ele.

Se culcă devreme. Şi dormi prost.

Cea mai mare parte a zilei de luni şi-o petrecu pe balconaşul închis cu sticlă al dormitorului. Acum se găsea foarte sus deasupra docurilor, şi ziua alterna destul de plăcut între soare şi umbră. Citi două romane, se culcă tot devreme, şi dormi ceva mai bine. Avu un vis neplăcut: Sheila murise, şi el era la înmormântare. Cineva o aşezase în capul oaselor în coşciug şi-i vârâse în gură un sul grotesc de neodolari. Încercă să înlăture obscenitatea aceea; nişte mâini îl apucară din spate. Era ţinut de vreo zece poliţişti. Unul dintre ei era Charlie Grady. Rânjea şi repeta într-una: „Aşa se-ntâmplă cu ăia care pierd, vierme”. Îi lipeau de cap pistoalele, când se trezi.

— Marţi, rosti cu glas tare, şi se dădu jos din pat. Ceasul mural G-A, ultimul tip, arăta şapte şi nouă minute. Peste mai puţin de unsprezece ore, tri-transmisia în direct a *Fugarului* avea să fie recepţionată în toată America de Nord. Simţi un nod fierbinte de frică în stomac. Peste douăzeci şi trei de ore începea urmărirea.

Făcu un duş fierbinte şi lung, se îmbrăcă în salopetă şi comandă şuncă şi ouă. De asemenea un cartuş de Blams.

Petrecu restul dimineţii şi amiezii, citind. La ora două fix, se auzi o singură ciocănitură în uşă. Intrară trei poliţişti şi Arthur M. Burns, arătând burtos şi mai mult

decât ridicol într-o uniformă a Jocurilor. Toţi poliţiştii aveau bastoane electrice.

— Ultima şedinţă de instruire, domnule Richards, spuse Burns. Eşti amabil...

— Bineînţeles, încuviinţă Richards.

Însemnă pagina la care rămăsese şi aşeză cartea pe măsuţa pentru cafea. Brusc era înspăimântat, aproape panicat, şi se bucură că nu-i tremurau mâinile.

... 082
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Al zecelea etaj al Clădirii Jocurilor era extrem de diferit de cele de dedesubt, şi Richards înţelesese că nu avea să mai urce. Ficţiunea acelei ascensiuni care începuse în recepţia sobră a parterului se termina aici, la etajul zece. Aici se aflau studiourile de emisie.

Coridoarele erau lungi, albe şi strălucitoare. Maşinuţe galben strălucitoare, cu acumulatori solari G-A, se întrevedeau ici şi colo, transportând tehnicieni Lib-Ve spre studiouri şi cabine de control.

Când liftul se opri, îi aştepta o maşinuţă, şi toţi cinci Richards, Burns şi poliţiştii – urcară. Mai mulţi întoarseră capetele după ei, şi câţiva arătară spre Richards. O femeie în ţinută de Jocuri, tricou şi şort galbene, îi făcu cu ochiul şi-i trimise o sărutare din vârful palmei. Richards îi făcu semnul cu degetul.

Avu impresia că străbătură câţiva kilometri, prin zeci de ramificaţii de coridoare. Întrezări imagini din cel puţin zece studiouri, unul dintre ele conţinând roata de tortură văzută în *Roata banilor*. Un grup de vizitatori din cartierul rezidenţial o încercau, chicotind.

Sc opriră în cele din urmă în faţa unei uşi pe care

scria: *FUGARUL*: *INTRAREA ABSOLUT INTERZISĂ*. Burns flutură din mână spre paznicul din cabina de sticlă incasabilă de lângă uşă, apoi îl privi pe Richards.

— Pune-ţi cartela în fanta dintre cabină şi uşă, îi spuse.

Richards îl ascultă. Cartela dispăru, şi în cabină se aprinse o luminiţă. Paznicul apăsă un buton şi uşa glisă, deschizându-se. Richards urcă înapoi în maşinuţă şi trecură mai departe.

— Unde mi-e cartela? întrebă el.

— Nu mai ai nevoie de ea.

Se aflau într-o cabină de control. Secţiunea consolelor era pustie, cu excepţia unui tehnician chel, aşezat înaintea unui monitor stins, şi care rostea numere într-un microfon.

În stânga, Dan Killian şi doi bărbaţi pe care Richards nu-i mai întâlnise stăteau la o masă cu pahare aburite. Unul dintre ei era vag familiar, prea frumuşel ca să fie tehnician.

— Salut, domnule Richards. Salut, Arthur. Vrei ceva de băut, domnule Richards?

Richards constată că era însetat; era destul de cald, în ciuda numeroaselor aparate de climatizare pe care le văzuse.

— Un Rooty-Toot, zise el.

Killian se ridică, se apropie de un frigider şi scoase o sticlă din plastic. Richards o luă, încuviinţând, şi se aşeză.

— Domnule Richards, domnul din dreapta mea este Fred Victor, regizorul *Fugarului*. Dânsul, după, cum sunt sigur că ştii, este Bobby Thompson.

Thompson, exact. Prezentatorul şi comentatorul *Fugarului*. Purta o tunică strâmtă, verde, uşor irizată, şi avea o coamă de păr cu o culoare argintie destul de atrăgătoare ca să fie suspectă.

— Ţi-l vopseşti? întrebă Richards.

Sprâncenele impecabile ale lui Thompson se înălţară.

— Pardon?

— Nu contează.

— Va trebui să te adaptezi domnului Richards, zâmbi Killian. Pare atins de o fază extremă a grosolăniei.

— E de înţeles, încuviinţă Thompson şi-şi aprinse o ţigară.

Richards se simţi cuprins de un val de irealitate.

— În aceste circumstanţe, adăugă Thompson.

— Te rog, domnule Richards, apropie-te, interveni Victor.

Îl conduse pe Richards la peretele de ecrane din cealaltă parte a încăperii. Tehnicianul terminase proba de microfon şi plecase.

Victor apăsă două butoane şi apărură imagini stânga – dreapta ale studioului.

— Aici nu facem repetiţii, spuse el. Considerăm că afectează spontaneitatea. Bobby conduce emisiunea, şi se descurcă foarte bine. Începem la ora şase, timpul local din Harding. Bobby stă în centru pe podiumul albastru. El face deschiderea, prezentându-te. Monitorul va arăta câteva stop-cadre. Tu vei fi în culise, în partea dreaptă, flancat de doi paznici. Ei te vor însoţi, înarmaţi. Bastoanele ar fi mai practice dacă ai avea de gând să ne faci necazuri, însă armele sunt mai mult impresionante.

— Sigur, aprobă Richards.

— Vor fi mai multe huiduieli pre-înregistrate pe bandă. Facem aşa pentru că-i de efect. Ca la meciurile de mortbal.

— O să mă împuşte cu gloanţe oarbe? întrebă Richards. Mă puteţi garnisi cu nişte punguliţe de sânge, care să se spargă la comandă. Şi astea ar fi de efect.

— Te rog să fii atent. Apari împreună cu paznicii, când vei fi chemat. Bobby te va intervieva. Eşti liber să

te exprimi cât doreşti mai colorat. E de efect. Apoi, pe la şase şi zece, înaintea primului spot publicitar al Reţelei, ţi se va da primul salariu, şi vei ieşi – *sans* paznici – prin stânga. Ai înţeles?

— Da. Ce-i cu Laughlin?

Victor se încruntă şi aprinse o ţigară.

— Ei vin după tine, la şase şi un sfert. Avem doi concurenţi simultan deoarece adesea unul dintre ei este... m-m-m... incapabil să păstreze avansul faţă de Vânători.

— Şi puştiul e rezerva?

— Domnul Jansky? Da. Însă aceasta nu este problema dumitale, domnule Richards. Când ieşi prin stânga, vei primi un recorder cam de mărimea unei cutii de floricele. Cântăreşte trei kilograme. Are şi şaizeci de casete, lungi cam de zece centimetri. Echipamentul intră în buzunarul unei haine. Este un triumf al tehnologiei moderne.

— Bun.

Victor strânse din buze.

— După cum ţi-a spus deja Dan, eşti un concurent numai pentru spectatori. De fapt, eşti un salariat şi trebuie să înţelegi rolul care-l ai în această lumină. Casetele pot fi puse în orice cutie poştală şi ne vor fi livrate expres ca să le putem monta şi transmite pe post. În cazul în care nu se livrează două casete zilnic, se va sista plata legală a salariatului.

— Însă nu şi urmărirea mea.

— Exact. Deci, expediază casetele. Nu-ţi vom trăda localizarea. Vânătorii acţionează independent de studio.

Richards avea unele îndoieli în această privinţă, dar tăcu.

— După ce capeţi echipamentul, vei fi condus la liftul de stradă. Acesta are acces direct la Rampart Street. De acolo, eşti pe cont propriu. Făcu o pauză. Ai întrebări?

— Nu.

— Atunci domnul Killian mai are de lămurit cu dumneata un ultim detaliu financiar.

Reveniră la masa unde Dan Killian discuta cu Arthur M. Burns. Richards ceru încă un Rooty-Toot şi-l căpătă.

— Domnule Richards, începu Killian arătându-şi dantura scânteietoare. După câte ştii, părăseşti studioul neînarmat. Asta nu înseamnă însă că nu te poţi înarma, prin mijloace mai mult sau mai puţin cinstite. Doamne fereşte! Dumneata – sau contul dumitale – primeşti câte o sută de dolari suplimentari pentru fiecare Vânător sau reprezentant al legii pe care, întâmplător, îl omori...

— Ştiu, nu-i nevoie să-mi spui, îl întrerupse Richards. E de efect.

— Câtă perspicacitate, zâmbi încântat Killian. Da totuşi, încearcă să nu lichidezi spectatori inocenţi. Nu-i „cuşer”.

Richards nu spuse nimic.

— Celălalt aspect al emisiunii...

— Informatorii şi cameramanii independenţi. Ştiu.

— Nu sunt informatori; sunt buni cetăţeni ai Americii de Nord. Era greu de spus dacă tonul jignit al lui Killian era real, sau ironic. Oricum, oricine te zăreşte ne poate anunţa la telefon. O reperare confirmată se plăteşte cu o sută de neodolari. O reperare soldată cu moartea ta se plăteşte cu o mie. Cameramanii independenţi capătă treizeci de dolari pentru metrul de peliculă, şi în plus...

— Pensia în exotica Jamaica pe bani însângeraţi, strigă Richards desfăcând larg braţele. Fotografia într-o sută de tri-D săptămânale. Idolul a milioane de oameni. Holografiaţi pentru amănunte.

— Ajunge, rosti încet Killian.

Bobby Thompson îşi lustruia unghiile; Victor plecase şi putea fi auzit în depărtare, strigând la cineva despre unghiul unei camere.

Killian apăsă un buton.

— Domnişoară Jones? Gata, scumpo. Se sculă şi întinse din nou mâna... Acum, machiajul, domnule Richards. După aceea probele de lumini. Vei fi cantonat pe-aici, pe undeva, şi nu ne vom mai întâlni până în ultima clipă. Aşa că....

— E a-întâia, zise Richards.

Îi evită mâna.

Domnişoara Jones îl conduse afară din cabină. Era 2:30.

... 081
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards stătea în culise, flancat de doi poliţişti, ascultându-i pe spectatorii din studio care-l aplaudau frenetic pe Bobby Thompson. Era nervos. Se înjura în gând pentru asta, totuşi nervozitatea exista. Înjurăturile n-aveau s-o alunge. Era 18:01.

— Primul concurent, din această seară este un bărbat viclean şi descurcăreţ, din sudul Canalului, din propriul nostru oraş, spunea Thompson.

Monitorul arătă o imagine integrală a lui Richards în cămaşa sa gri, largă, obţinută cu câteva zile în urmă de un aparat de filmat ascuns. Fundalul părea a fi camera de aşteptare de la etajul cinci. Fusese retuşată, se gândi Richards, adâncindu-i orbitele, îngustându-i fruntea şi scofâlcindu-i pometii obrajilor. Pensula unui tehnician dăduse gurii o expresie batjocoritoare. În ansamblu, Richards de pe ecran era înfricoşător – îngerul morţii urbane, brutal, nu prea inteligent, dar deţinând o anumită şiretenie animalică. Sperietoarea rezidenţilor apartamentelor din centru.

— Bărbatul acesta este Benjamin Richards, în vârstă

de douăzeci şi opt de ani. Reţineţi-i chipul! Peste o jumătate de oră, acest individ va fi în libertate. O reperare confirmată va aduce o sută de neodolari! O reperare confirmată vă aduce o sută de neodolari! O reperare soldată cu moartea lui vi se plăteşte cu o mie de neodolari!

Gândurile lui Richards, care rătăceau aiurea, reveniră asupra scenei cu un şoc.

— ... şi *aceasta* este femeia care va căpăta banii lui Benjamin Richards, dacă şi când va fi prins!

Imaginea se dizolvă într-un stop cadru al Sheilei... dar pensula retuşorului acţionase din nou, mântuită de această dată cu mai multă energie. Rezultatul era brutal. Chipul plăcut, nu foarte frumos, fusese transformat în cel al unei femei şleampete. Buzele late, răsfrânte, ochi ce păreau că lucesc de lăcomie, insinuarea unei guşi coborând spre ceea ce trebuiau să fie sânii dezveliţi.

— *Ticălosule*! răcni Richards.

Se repezi înainte, dar fu reţinut de braţe puternice.

— Potoleşte-te, amice. Nu-i decât o poză.

Peste o clipă, jumătate condus, jumătate târât apăru pe scenă.

Reacţia spectatorilor fu imediată. Studioul se umplu de zbierete isterice: „Huo! Vagabondule!”, „Cară-te bestie!”, „La moarte!” „Omorâţi-l!”, „Rade-ţi-l!, „Afară, afară!”

Bobby Thompson ridică braţele şi ceru linişte.

— Să auzim ce are de spus.

Publicul se potoli, deşi fără tragere de inimă.

Richards rămase încordat sub lumina fierbinte a reflectoarelor, cu capul aplecat în piept. Ştia că degaja exact impresia de ură şi sfidare pe care o doreau, dar nu se putea stăpâni.

Îl privi pe Thompson cu ochi răi, injectaţi.

— Cineva o să plătească pentru fotografia aia, rosti

el.

— Spuneţi, spuneţi, domnule Richards strigă Thompson cu cea mai potrivită nuanţă de dispreţ. Nimeni nu vă va face nici un rău... cel puţin, nu deocamdată.

Alte zbierete şi înjurături dinspre spectatori.

Richards se răsuci, şi amuţiră parcă loviţi. Femeile priveau cu expresii înspăimântate, pe jumătate excitate. Bărbaţii rânjeau cu ochi arzând de ură.

— Nenorociţilor! răcni el. Dacă vreţi aşa de mult să vedeţi pe cineva murind, de ce nu vă omorâţi între voi?

Ultimele cuvinte fură înecate în zbierete. Unii dintre spectatori (poate special plătiţi) încercau să se urce pe scenă. Poliţia îi reţinea cu greutate. Richards continua să-i fixeze, deşi ştia cum arăta.

— Vă mulţumim, domnule Richards, pentru cuvintele acestea pline de înţelepciune. Dispreţul era limpede acum, şi publicul, aproape amuţit, îl savura. Doriţi să spuneţi tuturor celor care vă urmăresc în această clipă cât credeţi că puteţi rezista?

— Vreau să spun tuturor celor care mă urmăresc în această clipă că aceea nu era soţia mea! Era un fals grosolan...

Vacarmul îl acoperi. Urletele de furie atinseseră tonalităţi demente. Thompson aşteptă aproape un minut până se potoliră, apoi repetă:

— Cât vă aşteptaţi să rezistaţi, *domnule* Richards?

— Cred că voi putea rezista o lună de zile, rosti cu răceală bărbatul. Nu cred că aveţi pe cineva care mă poate prinde.

Alte zbierete. Pumni scuturaţi. Cineva azvârli o roşie. Bobby Thomson se întoarse către public şi strigă:

— Cu aceste ultime jalnice cuvinte de bravură, domnul Richards va părăsi scena. Mâine la amiază, vânătoarea începe. *Nu-i uitaţi chipul*! Poate fi alături de dumneavoastră într-un pneumobuz... într-un avion... la

raftul de tri-D... în stadionul de mortbal. În seara aceasta este în Harding. Mâine în New York? Boise? Albuquerque? Columbus? Dând târcoale locuinţei *dumneavoastră? Ne veţi anunţa*?

— DA-A-A-AA! răcniră toţi.

Brusc, Richards le făcu semnul cu ambele degete mijlocii. De data aceasta, ieşirea precipitată de pe scenă nu a fost de loc simulată. Richards fu târât pe ieşirea din stânga, înainte de-a fi linşat în faţa camerelor de luat vederi, lipsind astfel Reţeaua de un senzaţional spectacol.

... 080
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

În culise, Killian hohotea încântat.

— Splendid jucat, domnule Richards. Splendid? Dumnezeule, păcat că nu-ţi pot oferi o primă. Chestia aceea cu degetele... superbă!

— Scopul nostru e satisfacerea publicului, rosti Richards. Monitoarele trecuseră pe reclame. Dă-mi recorderul ăla şi du-te-n mă-ta!

— Fiziologic este imposibil, replică Killian continuând să zâmbească, dar iată aparatul. Îl luă de la un tehnician E încărcat şi gata de lucru. Şi aici sunt casetele.

Îi întinse un pacheţel dreptunghiular surprinzător de greu, învelit în plastic.

Richards puse fiecare pachet într-un buzunar.

— Bun. Unde-i liftul?

— Încetişor, îl opri Killian. Mai poţi sta un minut... de fapt, douăsprezece minute. Oficial avansul de douăsprezece ore începe la şase şi jumătate.

Zbierete de furie reîncepură. Privind ecranele,

Richards îl văzu pe Laughlin. Era alături de el din toată inima.

— Îmi placi, Richards, continuă Killian, şi cred că te vei descurca bine. Ai un anume stil grosolan pe care-l apreciez în mod deosebit. Ştii, sunt colecţionar. M-am specializat în artă rupestră şi obiecte egiptene. Tu eşti mai asemănător artei rupestre decât urnelor mele egiptene, dar asta nu contează. Îmi pare rău că nu poţi fi păstrat colecţionat, dacă vrei – aşa cum sunt păstrate, şi colecţionate, picturile mele din peşterile Asiei.

— Ia o copie după undele mele cerebrale, ticălosule. Mi le-au înregistrat.

— Aşa încât aş dori să-ţi ofer un sfat, urmă Killian ignorându-l. De fapt, n-ai nici o şansă; n-o poate avea nimeni, cu întreaga naţiune alertată şi cu echipamentul extrem de sofisticat şi antrenamentul Vânătorilor. Dar dacă te ascunzi, vei rezista mai mult. Bizuie-te mai mult pe propriile tale picioare decât pe armele de care vei face rost. Şi stai în preajma celor din clasa ta. Întinse degetul către bărbat, subliniindu-şi parcă spusele: Nu tipii ăştia din clasa de mijloc de aici; ei te urăsc. Pentru ei simbolizezi toate temerile legate de vremurile astea întunecate şi nesigure. Să ştii că nu era numai regie şi bandă pre-înregistrată acolo, Richards. *Ei îţi urăsc curajul*. Ai putut simţi?

— Da, încuviinţă Richards. L-am simţit. Şi eu îi urăsc.

Killian surâse.

— De asta vor să te ucidă. Îl apucă de braţ; avea degetele surprinzător de puternice. Pe aici.

Înapoia lor, Laughlin era aţâţat de Bobby Thompson spre satisfacţia publicului.

Un coridor alb, paşii lor răsunând spart – singuri. Absolut singuri. Un lift la capăt.

— Aici ne despărţim, rosti Killian. Expres până în stradă. Nouă secunde.

Întinse mâna pentru a patra oară, şi Richards îl refuză din nou. Totuşi mai întârzie un moment.

— Şi dacă aş putea merge sus? întrebă el, arătând spre plafon şi cele nouăzeci de etaje de acolo. Pe cine-aş putea ucide? Pe cine aş putea ucide dacă aş merge direct la vârf?

Killian râse încetişor şi apăsă butonul de lângă ascensor; uşile se deschiseră.

— Asta îmi place la tine, Richards. Nu te încurci cu jumătăţi de măsură.

Richards păşi în cabină. Uşile începură să se închidă.

— Ascunde-te, repetă Killian, apoi Richards rămase singur.

Ascensorul se prăbuşi către stradă.

... 079
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Uşile liftului se deschiseră direct în stradă. Un poliţist stătea chiar acolo, în faţa lui Nixon Memorial Park, dar nu se uită spre Richards când ieşi din ascensor; îşi lovi gânditor palma cu bastonul şi privi în burniţa fină care acoperea totul.

Din cauza ploii, înserarea coborâse mai devreme asupra oraşului. Luminile străluceau straniu prin beznă, iar în umbra Clădirii Jocurilor, trecătorii de pe Rampart Street erau doar siluete lipsite de substanţă, aşa cum Richards ştia că este şi el. Inspiră adânc aerul umed, cu iz de sulf. Era minunat, în ciuda gustului. I se părea că de-abia fusese eliberat din închisoare, şi nu că trecuse dintr-o celulă în alta. Era bine. Era minunat.

Stai în preajma celor din clasa ta, spuse Killian. Avea dreptate, bineînţeles. Lui Richards nu trebuia să i se

spună asta. Sau că pericolul cel mai mare avea să fie în Co-Op City, când armistiţiul urma să înceteze, la amiaza zilei următoare. Dar până atunci avea să fie hăt departe.

Merse pe jos trei cvartale, apoi opri un taxi. Spera că Lib-Veul din cabină era stricat – cele mai multe aşa erau – însă acesta funcţiona perfect, şi tocmai afişa ultimele nume ale celor care contribuiseră la realizarea *Fugarului*.

— Unde mergem?

— Robard Street. Adresa era la cinci cvartale de locuinţa lui Molie; după ce cobora, avea să se întoarcă pe jos.

Taxiul acceleră, motorul vechi cu benzină oferind un concert de pistoane. Richards se lăsă pe spate în pernele de vinilin, sperând să rămână cât mai umbrit.

— Hei, exclamă şoferul, te-am văzut la Lib-Veu! Ieşti tipu' ăla, Pritchard!

— Pritchard. Aşa-i, făcu resemnat Richards.

Clădirea blocurilor se micşora înapoia lor. În mintea lui, o umbră psihologică părea că se micşorează proporţional, în ciuda ghinionului cu taximetristul.

— Isuse, ai coaie, nenică. Să mor io. Zău c-ai. Păi, o să te halească. 'Ţi dai seama? O să te facă bucăţele. Zău c-ai coaie.

— Aşa-i. Am două. Ca şi tine.

— Do'ă! repetă şoferul. Era în extaz. Isuse, ie tare. Ie tare dă tot! Să vezi cân-o să-i zic lui nevastă-mea că te-am avut client. Ie moartă după Jocuri. Treb'e să te raportez, da' fir-ar a dracu' n-o să iau nici o para. Taximetriştii treb'e să mai aib-un martor. Şi cât sunt io dă băftos, nu te-a văzut nimeni suind la mine.

— Aşa-i, spuse Richards. Îmi pare rău că nu-i poţi ajuta să mă omoare. Să-ţi las un bilet în care să scriu c-am fost aici?

— Isuse, se poate? Ar fi...

Tocmai traversaseră Canalul.

— Lasă-mă aici, zise brusc Richards.

Scoase un neo-dolar din plicul primit de la Thompson, şi-l puse pe scaunul de lângă şofer.

— Nu-i nevoie. Pentru tine ie pă gratis.

— Nu, spuse Richards.

— Dacă mi-ai lăsa biletu-ăla...

— Hai sictir, vierme.

Ţâşni afară şi porni spre Drummond Street. Înaintea lui, Co-Op City se înălţa scheletic în amurg. Răcnetul taximetristului pluti după el?

— *De te-ar prinde cât mai repede*, *'tu-ţi morţii mă-tii!*

... 078
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Printr-o curte, printr-o gaură neregulată într-un gard ce separa două deşerturi de asfalt sterp; printr-un fantomatic şantier abandonat; oprindu-se în umbrele dese, la trecerea unei bande de motociclete, urlând, cu farurile strălucind în beznă precum ochii dementi ai unor vârcolaci. Apoi peste un ultim gard (tăindu-se la o mână), şi ciocănea la uşa din spate a lui Molie Jernigan – de fapt, la intrarea principală.

Molie avea o prăvălie de amanet pe Dock Street, unde un tip cu destui bani de aruncat putea cumpăra un baston electric de poliţie, revolvere, pistoale-mitralieră, heroină, Push, cocaină, truse de deghizare, o pseudofemeie din stiroflex, o târfă adevărată dacă erai prea strâmtorat să-ţi permiţi stiroflexul, adresa unui local de barbut, adresa unui club Pervert, sau o sută de alte lucruri ilegale. Dacă Molie n-avea ceea ce doreai, ţi le putea comanda.

Inclusiv acte false.

Când deschise ferestruica din uşă şi văzu cine ciocănise, zâmbi larg şi rosti:

— De ce n-o ştergi, amice? N-ai trecut pe-aici.

— Neodolari, spuse Richards ca pentru sine.

Urmă o pauză. Richards îşi inspecta manşeta cămăşii de parcă o vedea pentru prima dată.

Apoi zăvoarele şi broaştele se deschiseră, rapid, ca şi cum Molie se temea ca Richards să nu se răzgândească. Bărbatul intră. Se aflau în locuinţa lui Molie, în spatele prăvăliei, care era o magazie de ziare vechi, instrumente muzicale furate, camere video furate, şi cutii cu produse de băcănie de la bursa neagră. Prin necesitate, Molie era un fel de Robin Hood; la sud de Canal, un cămătar nu rezista mult dacă era prea lacom. Molie îi taxa cât putea de mult pe viermii bogaţi din centru şi vindea aici aproape la preţul oficial – uneori chiar sub preţ, dacă vre-un tip era la ananghie. În felul acesta reputaţia lui în Co-Op City era excelentă, iar protecţia perfectă. Dacă un poliţist întreba vreo limbă din South City (şi erau cu sutele) despre Molie Jernigan, informatorul afirma că Molie era un bătrânel senil care făcea câte un ciubuc şi mai vindea la bursa neagră. Mai mulţi mahări din centru, cu tendinţe sexuale nefireşti, ar fi putut spune poliţiei altceva, însă nu mai existau brigăzi de moravuri. Toţi ştiau că, în general, viciile măcinau orice climat revoluţionar. Faptul că Molie întreţinea şi un comerţ relativ profitabil cu acte false, exclusiv pentru cei din cartier, nu se cunoştea în centru. Totuşi, Richards îşi dădea seama, falsificarea de acte pentru cineva atât de căutat cum era el putea fi extrem de periculoasă.

— Ce acte? întrebă Molie, suspinând şi aprinzând o antică veioză cu suport flexibil, care îi inundă masa de lucru cu o lumină albă, strălucitoare. Se apropia de şaptezeci şi cinci de ani, şi sub razele atât de apropiate ale lămpii, părul lui părea din fire de argint.

— Permis de conducere. Livret militar. Legitimaţie stradală. Carte de credit. Talon de pensie.

— Uşor. Şaişcinci de mangoţi, da nu pentru tine, Bennie.

— Le faci?

— Pentru nevastă-ta. Pentru tine, nu. Nu-mi bag capu-n laţ pentru orice cretin ca Bennie Richards.

— Cât durează, Molie?

Bătrânul rânji sardonic.

— Pentru că-ţi cunosc situaţia, o să mă grăbesc. O oră fiecare.

— Cristoase, cinci ore... am timp să-mi văd...

— Nu, nu se poate. Eşti imbecil, Bennie? Săptămâna trecută te-a vizitat un poliţist. Avea un plic pentru nevastă-ta. A venit c-o limuzină neagră şi vreo şase ca el. I-a văzut Donnigan Clăpăugul. El stătea la colţ şi făcea o cişcă cu Gerry Hanrahan. Clăpăugul îmi zice totul. Ştii că-i slab de minte.

— Ştiu, făcu nerăbdător Richards. I-am trimis nişte bani. Ea cum...

— Cine-o ştie? Cine-o vede? Molie înălţă din umeri şi-şi dădu ochii peste cap, apoi aşeză tocuri şi formulare albe în mijlocul cercului de lumină făcut de veioză. Sunt puşi pe patru rânduri în jurul blocului, Bennie. Oricine ar veni să transmită condoleanţe ar ajunge într-o celulă, de vorbă cu nişte bulane de cauciuc. Nici prietenii cei mai buni n-au nevoie de-aşa ceva, n-o lasă nici pe nevastă-ta afară. Vrei un nume special pe astea?

— Nu contează atâta timp cât e anglo. Dumnezeule, Molie, da' trebuie să cumpere de mâncare. Şi doctorul...

— L-a trimis pe puştiul lui Budgie O'Sanchez. Cum îl cheamă?

— Walt.

— Aşa. Nu-i mai ţin minte pe toţi portoricanii şi jidanii ăştia. Mă sclerozez, Bennie. M-am ramolit. Îl privi brusc

pe Richards: Ţin minte când Mick Jagger era un nume barosan. Tu nici nu ştii cine a fost, este?

— Ştiu cine a fost, răspunse neatent Richards.

Se întoarse tulburat spre fereastra aflată la nivelul demisolului. Era mai rău decât crezuse. Sheila şi Cathy erau şi ele în cuşcă. Cel puţin, până...

— N-au păţit nimic, Bennie, vorbi încetişor Molie. Dar, ţine-te departe. Acum eşti otravă pentru ele. Pricepi?

— Da, încuviinţă el.

Se simţi deodată copleşit de o disperare neagră şi oribilă. *Mi-e dor de casă*, se gândi, uimit, însă nu era doar atât, era mai rău. Totul părea ireal, defazat. Însăşi ţesătura existenţei pârâia pe la cusături. Chipuri, amestecându-se: Laughlin, Burns, Jansky, Killian, Molie, Cathy, Sheila...

Privi afară în beznă, tremurând. Molie se apucase de treabă, fredonând un cântec vechi din trecutul lui pustiit, ceva despre o fată cu ochii ca Bette Davis, cine dracu mai fusese şi *aia*?

— A fost toboşar, rosti pe neaşteptate Richards. Cu formaţia aia englezească, Bitels. Mick McCartney.

— Atâta ştiţi voi, puştii. Voi, puştii, comentă Molie, aplecat peste masă.

... 077
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Plecă de la Molie la zece minute după miezul nopţii, uşurat de o mie două sute de neodolari. Cămătarul îi mai vânduse şi câteva articole pentru deghizat: o perucă sură, ochelari, tampoane bucale şi proteză dentară din plastic care-i transforma în mod subtil forma gurii.

— Încearcă să şchiopătezi puţin, îl sfătuise Molie. Nu

într-atât încât să atragi atenţia. Puţin. Nu uita, oricine are puterea de a înceţoşa minţile oamenilor, dar n-o foloseşte. Nu ştiai chestia asta, este?

Richards n-o ştia.

Conform noilor acte, era John Griffen Springer, comerciant de benzi text din Harding. Avea patruzeci şi trei de ani, şi era văduv. Nu avea statut de tehnician, dar asta era chiar mai bine. Tehnicienii aveau jargoanele lor.

Reveni pe Robard Street la 12:30, o oră potrivită pentru a fi bătut, jefuit sau ucis, însă o oră complet nepotrivită pentru a scăpa neobservat. Totuşi, locuise toată viaţa în sudul Canalului.

Merse cam trei kilometri către vest, apoi traversă Canalul, aproape pe malul lacului. Întâlni câţiva drojdieri vagabonzi chefuind în jurul unui foc, mai mulţi şobolani, dar nici un poliţist. La 1:15 noaptea, traversa latura îndepărtată a ţării-nimănui, formată din depozite, bodegi ieftine şi birouri navale din nordul Canalului. La 1:30 era înconjurat de îndeajuns de mulţi rezidenţi ai centrului, alergând spre următoarea distracţie de moment, pentru a opri fără frică un taxi.

De data aceasta, şoferul nici nu-l privi.

— La aeroport, mormăi Richards.

— Gata, şefu!

Porniră. La 1:50 erau la aeroport. Richards şchiopătă pe lângă câţiva poliţişti şi paznici care-l ignorară. Cumpără un bilet până la New York, deoarece îi venise de la început în minte. Legitimarea se făcu în grabă şi superficial. Luă naveta de 2:20. Înăuntru erau numai vreo patruzeci de pasageri, majoritatea oameni de afaceri sforăind şi studenţi. Poliţistul din cabina de sticlă incasabilă moţăi întregul drum. După un timp, Richards aţipi şi el.

Aterizară la 3:06, şi Richards coborî şi părăsi aeroportul fără nici un incident

La 3:15, taxiul cobora pe Lindsay Overway. Traversară Central Park în diagonală, şi la 3:20, Ben Richards dispăru în cel mai mare oraş de pe faţa Pământului.

... 076
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Trase la hotelul Brant, o clădire modestă în East Side. Cartierul acela intra treptat într-un nou ciclu al bunăstării. Totuşi, hotelul se afla la numai un kilometru de centrul părăginit al Manhattanului – de asemenea cel mai mare din lume. Trecându-se în registru, se gândi din nou la cuvintele lui Dan Killian la despărţire: *Stai în preajma celor din clasa ta*.

După ce coborâse din taxi, mersese până la Times Square, nedorind să ceară cameră la un hotel în primele ore ale dimineţii. Petrecu cinci ore şi jumătate, de la 3:30 la 9:00, într-un cinematograf Perverto non-stop. Încercase cu disperare să doarmă, însă în cele două rânduri când moţăise, se trezise brusc, simţind atingerea unor degete pe interiorul coapselor.

— Cât doriţi să rămâneţi, domnule? îl întrebă recepţionerul, privind la înscrierea completată de Richards sub numele John G. Springer.

— Nu ştiu, îi răspunse, încercând o amabilitate blândă. Depinde de clienţi.

Plăti şaizeci de neodolari, reţinând camera pentru două zile, şi urcă cu liftul la etajul douăzeci şi trei. Pe fereastră putea zări imaginea sumbră a sărăciei din East River. Şi în New York ploua.

Odaia era curată, dar sărăcăcioasă; avea cameră de baie, iar apa de la closet uruia într-una, chiar după ce Richards îi repară plutitorul din bazin.

Comandă micul dejun: ou fiert cu pâine prăjită, suc de portocale şi cafea. Chelnerului care aduse tava îi dădu un bacşiş uşor de uitat.

După ce mâncă, scoase recorderul şi-l privi. Sub obiectiv exista o plăcuţă metalică, cu inscripţia INSTRUCŢIUNI. Citi:

1. Introduceţi caseta în fanta A.
2. Reglaţi obiectivul cu ajutorul reticului.
3. Pentru înregistrarea sunetului, apăsaţi butonul B.
4. La terminarea casetei, aceasta este ejectată automat.

Durata de înregistrare: 10 minute.

Bun, îşi spuse Richards. Mă pot privi cum dorm.

Pusese aparatul lângă Biblia de pe masă şi regla obiectivul asupra aşternutului. Peretele dinapoia patului era gol; nu credea că cineva îl putea descoperi după detalii ale patului sau odăii. De la înălţimea aceea, sunetele străzii erau neglijabile, totuşi avea să lase duşul să curgă.

Fu gata să apese pe buton şi să treacă înaintea obiectivului fără să se demachieze. Proteza şi ochelarii îi putea scoate, nu însă şi peruca. Îşi trase faţa de pernă peste cap. După aceea apăsă butonul, merse la pat şi se aşeză.

— Bau-u, făcu el înspre uriaşul public ce avea să vizioneze caseta în decursul serii, cu interes şi spaimă. Voi nu vedeţi, da-mi râd de voi, labagiilor.

Se întinse pe spate, închise ochii şi încercă să nu se gândească la absolut nimic Când caseta sări afară, după zece minute, adormise.

... 075
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Când se trezi, era trecut de patru după-amiaza – deci vânătoarea începuse. De trei ore, dacă ţinea seama şi de fusul orar. Gândul îl înfiora.

Puse altă casetă în recorder, luă Biblia, şi citi cele Zece Porunci într-una, timp de zece minute, cu faţa de pernă peste cap.

În sertarul mesei existau plicuri, dar purtau antetul hotelului. Ezită, dar îşi dădu seama că nu conta. Era nevoit să-l creadă pe cuvânt pe Killian, care afirmase că Administraţia Jocurilor n-avea să facă cunoscut lui McCone locul de unde fusese expediată caseta. Era nevoit să utilizeze poşta. Nu-i dăduseră şi porumbei mesageri.

Lângă lift exista o cutie poştală şi Richards strecură casetele înăuntru, bântuit de presimţiri dintre cele mai neplăcute. Deşi autorităţile poştale nu aveau voie să încaseze recompense pentru raportarea localizării concurenţilor, totuşi i se părea o acţiune teribil de riscantă. Alternativa, însă, ar fi fost descalificarea, şi nu şi-o putea permite.

Reveni în cameră, opri duşul (baia era plină de aburi), şi se întinse pe pat, gândindu-se.

Cum să fugă? Care era cea mai bună cale?

Încercă să intre în pielea unui concurent obişnuit. Bineînţeles, primul impuls era un instinct pur animalic: Ascunde-te. Sapă-ţi o vizuină şi ghemuieşte-te acolo.

Aşa făcuse şi el. Hotelul Brant.

Vânătorii se aşteptau la aşa ceva? Da. Nici n-aveau să caute un fugar. Ei aveau sa caute un ins care se ascundea.

Îl puteau găsi în vizuina lui?

Ar fi dorit din tot sufletul să răspundă nu, însă nu putea. Deghizările lui nu erau rele, dar le făcuse în grabă. Nu mulţi oameni au spirit de observaţie, totuşi există câţiva întotdeauna. Poate că fusese deja remarcat.

Recepţionerul. Chelnerul care-i adusese micul dejun. Poate chiar unul dintre necunoscuţii din cinematograful Perverto de pe Forty-second Street.

Puţin probabil, dar posibil.

Iar în privinţa adevăratei sale protecţii – actele false de la Molie? Pentru câtă vreme erau bune? Şoferul de taxi care-l luase din Clădirea Jocurilor avea să anunţe că-l dusese în South City. Iar Vânătorii erau teribil, îngrozitor de buni. Urmau să tragă tare pe toate cunoştinţele lui, de la Jack Crager la căţeaua aia de Eileen Jenner. Aveau să-i sperie, nu glumă. Şi cât să dureze până când cuiva, poate unuia mai slab de minte, ca Donnigan Clăpăugul, să-i scape că Molie se mai ocupa şi cu falsificări de acte? Şi dacă-l găseau pe Molie, el era terminat. Cămătarul avea să reziste doar până încasa câteva; era îndeajuns de şiret să dorească câteva cicatrici vizibile, pe care să le afişeze prin cartier. Asta pentru ca prăvălia lui să nu ardă în mod inexplicabil peste noapte. Iar apoi? O simplă verificare a celor trei aeroporturi din Harding urma să descopere saltul nocturn al lui John G. Springer în Oraşul Nebun.

Dacă-l găseau pe Molie...

Presupune că-l vor găsi. *Trebuie să presupui asta*.

Atunci trebuia să fugă. Unde?

Nu ştia. Petrecuse toată viaţa în Harding, în Vestul Mijlociu. Nu cunoştea Coasta de Est; aici nu exista nici un loc unde se putea simţi ca la el acasă. Atunci unde? Unde?

Mintea lui hărţuită şi nefericită începu să plutească într-o morbidă visare cu ochii deschişi. Îl găsiseră pe Molie fără prea mari bătăi de cap. Scoseseră de la el numele lui Springer în numai cinci minute, după ce-i smulseseră două unghii şi-i turnaseră gaz de brichetă în ombilic, ameninţând să-i dea foc. Aflaseră numărul zborului lui Richards printr-un simplu telefon (bărbaţi bine

făcuţi, fără semne particulare, în haine identice din gabardină), şi sosiseră în New York la ora două după-amiaza. Oamenii lor de aici obţinuseră deja adresa lui Brant, verificând înregistrările hotelurilor din oraş, care erau zilnic centralizate pe calculator. Erau acum afară, înconjurând clădirea. Liftierii, recepţionerii, hamalii şi chelnerii fuseseră înlocuiţi de Vânători. Şase urcau pe scara de incendiu. Alţi cinzeci ticsiseră toate trei lifturile. Alţii soseau într-una cu perne de aer. Acum erau pe coridor, iar peste o clipă uşa avea să zboare în lături, şi ei să năvălească înăuntru, un video bâzâind entuziast pe un tripod mobil deasupra umerilor voinici, înregistrând totul pentru posteritate în vreme ce ei îl transformau în şvaiţer.

Richards tresări, asudat. N-avea nici măcar o armă, nu încă.

Fugi. *Iute*.

Boston era perfect, pentru început.

... 074
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Părăsi camera la cinci după-amiaza şi coborî la recepţie.

Recepţionerul îi zâmbi larg, probabil aşteptându-şi dintr-o clipă în alta schimbul de noapte.

— Bună ziua, domnule... ăă-ăă-ă...

— Springer, surâse Richards. Se pare că am dat lovitura, amice. Trei clienţi care par... receptivi. O să mai rămân în hotel alte două zile. Se poate plăti anticipat?

— Bineînţeles, domnule.

Achită nota şi, continuând să zâmbească, reveni în cameră. Coridorul era pustiu. Agăţă de clanţa uşii plăcuţa

cu NU DERANJAŢI, şi se îndreptă grăbit spre scara de incendiu.

Avu noroc şi nu se întâlni cu nimeni. Coborî la parter şi se strecură neobservat afară, pe uşa de serviciu.

Ploaia se oprise, dar norii continuau să atârne, jos, deasupra Manhattanului. Văzduhul mirosea a acid de baterie. Richards renunţă la şchiopătat şi porni către autogara Authority Electric Bus. Pe autobuzele interstatale Greyhound se puteau cumpăra bilete fără verificarea identităţii.

— Boston, îi spuse casierului bărbos.

— Două'ş'trei de neo. Autobuzul trage fix la şase şi cinşpe.

Îi întinse banii; mai avea ceva mai puţin de trei mii de neodolari. Mai era o oră până la plecare, şi autogara era ticsită de călători, cei mai mulţi din Armata Voluntară, cu beretele lor albastre şi chipurile inexpresive, băieţoase, brutale. Cumpără o revistă Pervert, se aşeză şi şi-o propti în faţă. În următoarea oră o privi, întorcând la răstimpuri câte o pagină pentru a nu atrage atenţia prin nemişcare.

Când autobuzul trase la peron, se îndreptă spre uşile deschise, laolaltă cu ceilalţi pasageri.

— Hei! Tu!

Richards privi peste umăr; un poliţist alerga spre autobuz. Îngheţă, şi nu izbuti să fugă. O părticică îndepărtată a creierului său răcnea, spunându-i că avea să fie ucis chiar acolo, chiar acolo în autogara mizerabilă, cu pavajul acoperit cu bucăţi de gumă de mestecat, şi cu pornografii mâzgălite pe zidurile murdare; avea să fie trofeul vreunui cretin de tablagiu.

— Opriţi-l! Puneţi mâna pe el!

Poliţistul schimbă direcţia. Richards îşi dădu seama că nu era câtuşi de puţin vorba despre el. Era un puşti murdar care alerga spre scări, cu geanta unei femei într-o mână, şi doborându-i ca pe nişte popice pe cei care

nu se fereau.

Atât el cât şi poliţistul dispărură din vedere, urcând scările în salturi de câte trei trepte. Mulţimea celor care plecau, veneau sau aşteptau îi priviră cu interes câteva clipe, apoi reveniră la îndeletnicirile anterioare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Richards se aşeză la rând, tremurând, zgâlţâit de frisoane.

Se prăbuşi pe unul din locurile din spate, şi după alte câteva minute, autobuzul zumzăi uşor în susul rampei, se opri, şi se alătură traficului. Poliţistul şi urmăritul se pierduseră printre călători.

„Dac-aş fi avut o armă, îl curăţăm pe loc”, se gândi Richards. „Dumnezeule. Oh, Dumnezeule.”

Şi imediat după aceea: *Data viitoare nu va fi un hoţ. Vei fi tu*.

Oricum, în Boston trebuia să facă rost de o armă. Cumva...

Şi-l aminti pe Laughlin spunând că avea să-i arunce pe câţiva pe geam înainte de-a fi înhăţat.

Autobuzul gonea spre nord, în amurg.

... 073
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Asociaţia Tinerilor Creştini se afla pe Huntington Avenue. Era o clădire paralelipipedică uriaşă, de stil vechi, cu zidurile înnegrite de vreme. Se înălţa în mijlocul unuia dintre cartierele de vază ale Bostonului în urmă cu trei sferturi de veac. Stătea acolo ca un memento vinovat al altor timpuri, neoanele antice clipind spre cartierul plin de păcate al sălilor de distracţii. Semăna cu scheletul unei idei ucise.

Când Richards intră în holul de la intrare, recepţionistul discuta cu un puşti negru, micuţ şi murdar, într-un pulover mortbal atât de mare încât îi ajungea până la genunchi. Obiectul disputei părea să fie un automat pentru gumă de mestecat, aflat în hol.

— Mi-a uşchit fisa, neică. Mi-a julit-o!

— Puştiule, dacă n-o întinzi de aici, îl chem pe paznicul nostru. Gata! Am terminat discuţia.

— Da', futu-i maşina mă-sii, mi-a uşchit fisa!

— Termină cu înjurăturile, derbedeule!

Recepţionerul, un tip sever de vreo treizeci de ani, îl prinse de pulover şi-l scutură. Puloverul era mult prea mare ca să-l poată zgâlţâi şi pe băiatul dinăuntru.

— Acum, şterge-o. Nu mai am ce discuta.

Văzând că vorbea serios, masca aproape comică de ură şi sfidare de sub întunecata coafură afro a puştiului se preschimbă într-un rânjet de durere şi neîncredere.

— Neică, da' era singura mea fisă. Maşin-aia dă gume mi-a uşchit-o!

— Îl chem chiar acum pe paznic.

Recepţionerul se întoarse către consola centralei telefonice. Sacoul lui, pescuit de la solduri, fâlfâi obosit în jurul fundului slăbănog.

Puştiul lovi cu piciorul masca din plastoţel a automatului, apoi o rupse la goană.

— Gura mă-tii d-alb!

Recepţionerul privi după el, fără să apese pe butonul paznicului, adevărat sau imaginar. Zâmbi către Richards, dezvăluindu-şi dantura galbenă, cu câţiva dinţi lipsă.

— Nu mai poţi discuta cu ei. Dacă aş fi şeful Reţelei, i-aş ţine pe toţi în cuşcă.

— Chiar i-a înghiţit fisa? întrebă Richards, semnând în registru drept John Deegan din Michigan.

— Oricum o furase. Ah, bănuiesc că i-a înghiţit-o. Însă dacă i-aş da o fisă, până diseară m-aş trezi cu două sute

de golani, pretinzând acelaşi lucru. Unde învaţă să vorbească aşa? Asta aş dori să ştiu. Părinţii lor nu se ocupă deloc de ei? Cât rămâneţi, domnule Deegan?

— Nu ştiu. Am venit pentru nişte afaceri.

Încercă un surâs unsuros, şi când îl simţi bun, îl lărgi. Recepţionerul îl recunoscu instantaneu (poate din propria imagine, reflectându-se din adâncimile tejghelei de imitaţie de marmură, lustruită de un milion de coate) şi-i răspunse la fel.

— Face 15,50 dolari, domnule Deegan. Îi împinse o cheie, legată de o limbă din lemn uzată. Camera 512.

— Mulţumesc.

Îi plăti. Din nou, nici o legitimare. Slavă Domnului pentru Tinerii Creştini.

Se îndreptă către lifturi şi privi în lungul coridorului, spre Biblioteca Religioasă din stânga. Era slab luminată, cu globuri galbene pătate de muşte; un bătrân cu trenci şi galoşi răsfoia un tom, întorcând paginile încet şi metodic, cu un deget umezit, tremurător. Din locul unde se afla, Richards îi putea auzi respiraţia şuierată, înecată, şi încercă un amestec de milă şi dezgust.

Liftul zăngăni oprindu-se, şi uşile se deschiseră, fâşâind şovăielnic. Când intră, îl auzi pe recepţioner repetând:

— O abominaţie şi o ruşine. I-aş pune pe toţi în cuşcă.

Ridică ochii, gândindu-se că i se adresase lui, însă recepţionerul nu-l privea.

Holul era pustiu şi tăcut.

... 072
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Etajul cinci duhnea a urină.

Coridorul era destul de îngust pentru ca Richards să înceapă să se simtă claustrofob, iar mocheta, care ar fi putut să fie roşie, se uzase pe mijloc până la urzeală. Uşile erau toate vopsite într-un gri industrial, iar pe câteva se zăreau urmele unor lovituri recente de picior, sau răngi. La fiecare douăzeci de paşi, tăbliţe anunţau că ÎN ACEASTĂ CLĂDIRE FUMATUL ESTE INTERZIS PRIN DISPOZIŢIA ŞEFULUI POMPIERILOR. În mijloc exista o baie comună, şi mirosul de urină deveni brusc mai pătrunzător. Era un miros pe care Richards îl asocia automat disperării. Oamenii se agitau permanent înapoia uşilor cenuşii, aidoma animalelor în cuşti – animale prea groaznice, prea înspăimântătoare pentru a fi văzute. Cineva intona un fel de Ave Maria, iarăşi şi iarăşi, cu o voce în care se simţea băutura. Dinapoia altei uşi se auzeau zgomote ciudate, plescăite. Un refren country-western înapoia alteia („Sunt sigur şi n-am / nici măcar un ban / de telefon...”). Târşâit de picioare. Scârţâitul solitar de arcuri de pat ce putea însemna un bărbat ajuns la propria mână. Plânsete. Râsete. Mormăielile isterice ale unui conflict între beţivi. Iar înapoia acestora, tăcere. Şi tăcere. Şi tăcere. Un bărbat cu pieptul hidos de scofâlcit trecu pe lângă Richards fără să-l privească, cu un săpun şi un prosop, purtând pantalon gri de pijama legaţi cu sfoară. În picioare avea papuci din carton.

Richards descuie uşa camerei sale şi intră. De cartea cealaltă a uşii exista o bară de siguranţă, şi-o folosi. Un pat cu cearşafuri aproape albe şi o pătură din surplusurile cazone. O masă la care lipsea al doilea sertar. Pe un perete un tablou cu Iisus. Un cuier din oţel cu două umeraşe într-un colţ. Fereastra neagră. Era 10:15.

Îşi puse haina în cuier, îşi scoase pantofii, şi se întinse pe pat. Îşi dădea seama cât de mizerabil, şi neştiut, şi

vulnerabil era el în lume. Universul părea că se strânge şi zăngăne şi vuieşte în jurul lui, precum o rablă imensă şi indiferentă gonind în josul unei pante şi spre marginea unui hău fără fund. Buzele începură să-i tremure, apoi plânse puţin.

Nu dădu drumul recorderului. Rămase privind tavanul care se crăpase într-un milion de fisuri neregulate, precum smalţul unui vas ars prea mult. Îl urmăreau de opt ore. Câştigase până acum opt sute de dolari din salariul primit. Dumnezeule, nu-şi câştigase nici măcar avansul.

Şi scăpase propria lui apariţie pe Lib-Ve. Exact, aşa era. Spectacolul cu gluga pe cap.

Unde erau Vânătorii? Încă în Harding? New York? Sau în drum spre Boston? Nu, aşa ceva nu se putea! Autobuzul nu avusese nici un control pe autostradă. Părăsise pe furiş cel mai mare oraş din lume, şi se afla aici sub un nume fals. Nu-i putuseră da de urmă. Sub nici o formă.

Aici putea rămâne în siguranţă cel mult două zile. După aceea, avea de ales: spre nord, spre New Hampshire şi Vermont, sau spre sud, cu destinaţia Hartford sau Philadelphia, sau chiar Atlanta. Mai la est se găsea oceanul, iar dincolo de el Anglia şi Europa. Era o idee interesantă, dar probabil imposibil de realizat. Traversarea cu avionul necesita acte de identitate, de când Franţa era sub incidenţa legii marţiale, şi dacă ar fi fost posibil să se strecoare ca pasager clandestin, descoperirea ar fi însemnat sfârşitul rapid şi definitiv al întregii afaceri. Iar vestul era în afară de orice discuţie. În vest te frigeau imediat.

Cine nu vrea să se frigă, *să nu bage mâna-n foc*. Cine spusese asta? Molie ar fi ştiut. Smiorcăi puţin şi se simţi mai bine.

Auzi de undeva sunetul unui aparat de radio.

Ar fi fost bine să facă rost de armă acum, în seara asta, dar era prea obosit. Călătoria îl obosise. Condiţia de fugar îl obosise. Şi ştia, într-un mod instinctiv mai profund decât raţiunea, că foarte curând putea dormi într-o rigolă rece ca un octombrie, sau într-un şanţ năpădit de buruieni.

Mâine seară, arma.

Stinse lumina şi se culcă.

... 071
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Era din nou ora spectacolului.

Richards stătea cu spatele spre recorder, fredonând tema muzicală din *Fugarul*. Purta pe cap o faţă de pernă întoarsă pe dos astfel încât să nu se vadă monograma Tinerilor Creştini.

Recorderul îi inspira un umor creativ despre care n-ar fi crezut niciodată că îl are. Se considera mai degrabă dur, aproape complet lipsit de umor. Posibilitatea unei morţi apropiate îi descoperise un filon comic aparte.

Când caseta sări afară, decise s-o lase pe a doua pentru după-amiază. Odaia pustie îl plictisea, şi poate că aveau să-i vină şi alte idei.

Se îmbrăcă încet, apoi se apropie de geam şi privi afară.

Traficul de joi dimineaţa aglomera Huntington Avenue. Ambele trotuare erau ticsite de pietoni care se deplasau încet. Unii dintre ei examinau Faxurile Servicii galben strălucitoare. Cei mai mulţi mergeau pur şi simplu. Se părea că la fiecare colţ exista un poliţist. Richards îi putea auzi în minte: *Mişcă! N-ai unde să te duci*? *Nu staţiona*, *vierme*.

Aşa încât avansai până la colţul următor, care era identic cu cel dinainte, şi erai îndemnat mai departe. Puteai încerca să te înfurii, dar de cele mai multe ori te dureau prea tare picioarele.

Richards cântări riscul de-a ieşi pe coridor şi merge la duş. În cele din urmă, hotărî că n-avea să se întâmple nimic. Ieşi cu un prosop pe umăr, nu se întâlni cu nimeni, şi intră în baie.

Izurile de urină, fecale, vomă şi dezinfectant se amestecau. Bineînţeles, toate uşile toaletelor fuseseră smulse. Pe un perete cineva mâzgălise cu litere mari de o jumătate de metru MUIE LA REŢEA. Părea că fusese mânios când o făcuse. Într-un pisoar era o grămăjoară de fecale. Cineva trebuie sa fi fost beat mort, se gândi Richards. Câteva muşte leneşe se târau peste ele. Nu-l scârbea; spectacolul era obişnuit; totuşi se felicita că-şi luase pantofii.

La duş era pustiu. Podeaua era din gresie crăpată, pereţii acoperiţi cu faianţă, brăzdată pe jos cu dâre groase de murdărie. Deschise la maxim robinetul fierbinte al duşului ruginit, şi aşteptă cu răbdare cinci minute până apa se limpezi, apoi se spălă rapid. Folosi o coajă de săpun găsită pe jos; Tinerii Creştini fie neglijaseră să lase săpun în camere, fie femeia de serviciu îl luase pe al lui.

Pe drumul spre cameră, un bărbat cu buză-de-iepure îi dădu un pliant.

Richards îşi puse cămaşa, se aşeză pe pat şi aprinse o ţigară. Îi era foame, însă avea să aştepte seara ca să iasă din clădire.

Plictiseala îl aduse înapoi la fereastră. Numără diferite tipuri de automobile – Forduri, Chevroleturi, Winturi, Volkswagenuri, Plymouthuri, Studebakeruri, Rombler-Supremes. Primul care ajungea la o sută câştiga. Un joc imbecil, dar mai bun decât nimic.

În susul lui Huntington Avenue era Universitatea Northeastern, şi exact vis-a-vis de Tinerii Creştini se afla o librărie automată. În vreme ce număra maşinile, Richards îi privea pe studenţi intrând şi ieşind. Difereau clar de cititorii Faxurilor Servicii; aveau părul tuns mai scurt, şi toţi păreau că poartă tricouri scoţiene, care era ultima modă în cămine. Treceau prin gloată, şi intrau să-şi cumpere cărţile cu un aer de superioritate stingheritoare, ce-i lăsă un amuzament acru lui Richards. Locurile de-cinci-minute din faţa librăriei se ocupau şi se eliberau de maşini sport, sclipitoare, adesea străine. Cele mai multe aveau pe geamurile din spate abţibildurile universităţilor: Northeastern, M.I.T., Boston, Harvard. Majoritatea cititorilor de faxuri le tratau ca făcând parte din decor, însă câţiva le priveau cu o tânjală tâmpă şi disperată.

Un Wint ieşi din locul aflat chiar în faţa uşii, şi în locul lui intră un Ford, oprindu-se la doi centimetri deasupra asfaltului, când şoferul, un individ tuns foarte scurt, cu o ţigară lungă de un sfert de metru, o puse în punctul mort. Vehiculul se aplecă puţin când pasagerul, un fante într-o jachetă de vânătoare, maro cu alb, coborî şi intră în magazin.

Richards oftă. Numărătoarea maşinilor era un joc cretin. Fordurile îşi conduceau principalul adversar cu 78 la 40. Rezultatul avea să fie tot atât de previzibil cât şi următoarele alegeri.

Cineva ciocăni la uşă şi Richards se încordă ca un arc.

— Frankie? Ieşti-năuntru, Frankie?

Richards tăcu. Încremenit de spaimă, făcea pe statuia.

— Te caci pă tine, Frankie. Urmă chicotitul unui râs de beţiv şi paşii se îndepărtară. Un ciocănit la următoarea uşă: Ieşti-năuntru Frankie?

Inima lui Richards îşi reluă încet bătăile.

Fordul plecă şi un altul îi luă locul. Numărul 79. La dracu!

Dimineaţa se prefăcu în amiază, apoi ora unu. Richards ştia asta după clopotele unor biserici din depărtare. Ca o ironie, bărbatul care trăia oră după oră, n-avea un ceas.

Acum juca o variantă a jocului cu maşini. Fordurile erau două puncte, Studebaketurile trei, Winturile patru. Câştiga primul care ajungea la cinci sute.

Cam după cincisprezece minute observă tânărul în jachetă de vânătoare alb cu maro, rezemându-se de stâlpul unui felinar de după librărie şi citind afişul unui concert. Nu era atenţionat să nu staţioneze; de fapt, poliţia părea că-l ignoră.

Te sperie şi umbrele, *vierme*. *Data viitoare o să-i vezi în colţuri*. Numără un Wint cu bara îndoită. Un Ford galben. Un Studebaker vechi cu un cilindru pneumatic defect, şuierând la fiecare ciclu. Un Volkswagen nou intră în joc. Alt Wint. Un Studebaker.

Un bărbat fumând o ţigară lungă de un sfert de metru stătea nepăsător în staţia de autobuz din colţ. Era singurul din staţie. Richards urmărise atent mersul autobuzelor, şi ştia că următorul avea să vină peste vreo patruzeci şi cinci de minute.

Simţi o răceală cuprinzându-i testiculele.

Un bătrân într-un trenci negru, urât, se rezemă, neglijent de clădire.

Doi tipi în tricouri scoţiene coborâră dintr-un taxi, discutând înflăcăraţi, şi începură să studieze meniul din vitrina restaurantului Stockholm.

Un poliţist se apropie de bărbatul din staţia de autobuz şi vorbi ceva cu el. După aceea se îndepărtă.

Cu o spaimă îndepărtată, amorţită, Richards observă că mulţi cititori de Faxuri hoinăreau acum mult mai încet. Hainele şi mersul lor păreau ciudat familiare, de parcă

mai fuseseră pe acolo de multe ori iar Richards de-abia acum îi remarca – în maniera aceea nesigură, tulburătoare prin care recunoşti glasurile morţilor în vise.

Şi poliţiştii erau mai mulţi.

„Mă înconjoară”, îşi spuse. Gândul îi declanşă o panică neajutorată.

Nu, îl corectă mintea lui. *Te-au înconjurat deja.*

... 070
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards merse rapid la baie, păstrându-şi calmul, ignorându-şi teroarea aşa cum cineva aflat pe un acoperiş foarte înalt ignoră înălţimea. Dacă avea să scape, o putea face numai păstrându-şi cumpătul. Dacă intra în panică, aveau să-l termine rapid.

La duş cineva cânta o melodie la modă, cu un glas spart şi monoton. Spălătorul şi pisoarele erau pustii.

Ideea îi venise de la sine, pe când stătea la fereastră şi-i privea, adunându-se în felul acela sinistru. Dacă nu i-ar fi venit, se gândi, ar fi continuat să stea acolo, precum Aladin urmărind fumul lămpii care se transformă într-un djin atotputernic. Folosise trucul pe când era puşti, ca să fure ziare din subsolurile Dezvoltărilor. Molie le cumpăra cu patru centi kilogramul.

Cu o mişcare bruscă a încheieturii, rupse din perete un suport metalic pentru periuţe de dinţi. Era puţin ruginit, dar asta nu conta. Se îndreptă spre lift, îndreptând suportul.

Chemă liftul, şi după o veşnicie acesta coborî de la opt. Era gol. Slavă Domnului, era gol.

Păşi înăuntru, privi rapid către coridor, apoi se răsuci către panoul de comandă. Lângă butonul pentru subsol

exista o fantă de cheie. Administratorul avea o cartelă specială pe care o introducea acolo. O celulă foto-electrică examina cartela, şi apoi se putea apăsa pe buton şi coborî la subsol.

Şi dacă nu merge?

Lasă asta. *Nu te gândi la asta acum*.

Încordându-se în anticiparea unui eventual şoc electric, Richards băgă capătul îngust al suportului de periuţe în fantă şi, în acelaşi timp, apăsă pe butonul de subsol.

Dinăuntrul panoului de control se auzi un zgomot ce semăna cu o scurtă înjurătură electronică. Apoi un şoc slab, înţepător, îi străbătu braţul. Şi... atât. După aceea grilajul pliant din alamă se întinse, uşile se închiseră şi liftul porni, zgâlţâindu-se nefericit, în jos. Din fanta panoului se răsucea un firicel de fum albastru.

Richards stătea cât mai departe de uşă şi privea numerele fulgerând în descreştere. Când se aprinse P, motorul aflat undeva sus de tot scrâşni, şi se păru că ascensorul avea să se oprească. Apoi, după un moment (poate după ce aprecie că-l speriase îndeajuns pe Richards), coborî iarăşi. Peste douăzeci de secunde uşile se deschiseră şi bărbatul ieşi în uriaşul subsol, slab iluminat. De undeva se auzea apă picurând, şi un şobolan alergând. Altfel, subsolul era numai al lui. Deocamdată.

... 069
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Conducte de încălzire uriaşe, ruginite, acoperite cu pânze de păianjeni, se încrucişau alandala pe sub tavan. Când boilerul porni brusc, Richards aproape răcni de

spaimă. Afluxul de adrenalină în membre şi inimă fu dureros, pentru o clipă aproape doborându-l.

Văzu că şi aici existau ziare. Mii de ziare, aşezate în teancuri şi legate cu sfoară. Şobolanii îşi făcuseră culcuşurile prin ele. Familii întregi îl priveau cu ochii roşii, suspicioşi.

Începu să meargă, îndepărtându-se de lift, şi se opri cam la jumătatea subsolului. De un stâlp era fixată o cutie mare pentru siguranţe, iar rezemate de aceasta mai multe scule. Richards luă o rangă şi merse mai departe peste pardoseala din ciment crăpat, cercetând-o cu atenţie.

Aproape de peretele opus, în stânga lui, găsi scurgerea principală pentru apa de ploaie. Se apropie de ea, privind-o, şi întrebându-se undeva în adâncul minţii dacă Vânătorii ştiau deja unde se află.

Capacul conductei era din oţel perforat. Avea diametrul de un metru, şi într-o parte exista o fantă de deschidere. Richards băgă ranga pe acolo, apoi apăsă cu piciorul pe ea. Îşi strecură degetele sub marginea capacului şi trase. Acesta căzu pe ciment cu un zăngănit ce împrăştie şobolanii.

Dedesubt conducta cobora sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade, şi Richards aprecie că nu putea fi mai largă de şaptezeci şi cinci de centimetri. Era foarte întunecată. Brusc, claustrofobia îl sufocă. Prea îngustă pentru a manevra înăuntru, aproape prea mică pentru a respira. Dar n-avea de ales.

Trase capacul cât mai aproape de conductă, ca să-l poată apuca dinăuntru. Apoi merse la cutia siguranţelor, forţă lacătul cu ranga şi o deschise. Era gata să scoată siguranţele, când îi veni altă idee.

Se duse până la ziarele care zăceau în mormane, îngălbenite şi prăfuite de-a lungul peretelui estic. După aceea, pescui din buzunar plicul de chibrituri cu care-şi

aprinsese ţigările. Mai erau trei beţe. Smulse o foaie de hârtie şi făcu o torţă; o vârî sub braţ şi aprinse un chibrit. Primul se stinse din cauza curentului. Al doilea îi căzu din mâna tremurândă şi sfârâi pe betonul umed.

Al treilea rămase aprins. Îl apropie de torţă, şi înflori o flacără galbenă. Un şobolan, simţind probabil ce avea să urmeze, trecu în goană peste piciorul lui şi dispăru în beznă.

Simţea acum un imbold extraordinar de a se grăbi, totuşi aşteptă până ce flacăra crescu de un sfert de metru înălţime. Nu mai avea alte chibrituri. Încetişor, o vârî într-o fisură a peretelui de ziare care îi ajungea la înălţimea pieptului şi aşteptă până văzu că focul se întindea.

Uriaşul rezervor de motorină folosită la încălzirea Tinerilor Creştini era construit în peretele alăturat. Putea exploda. Richards credea că avea să explodeze.

O luă la fugă, reveni la cutia cu siguranţe şi începu să le smulgă dinăuntru. Scosese mai mult de jumătate înainte să se stingă luminile din subsol. Pipăind, porni spre conductă, ajutat şi de lumina pâlpâitoare, tot mai puternică, a focului.

Coborî mai întâi picioarele înăuntru, după aceea se strecură şi el. Când creştetul îi ajunse sub nivelul pardoselii, se propti cu genunchii în pereţii conductei şi ridică braţele deasupra capului. Mergea încet. Avea prea puţin spaţiu ca să se mişte. Lumina flăcărilor era strălucitoare acum, iar pârâiturile acopereau orice alt sunet. Apoi degetele lui bâjbâitoare găsiră marginea conductei şi lunecară mai departe până apucară capacul. Îl trase încetişor, sprijinindu-l tot mai mult cu muşchii gâtului.

Când aprecie că buza capacului ajunsese pe poziţie, smuci puternic.

Capacul căzu cu un *clang*, dându-i peste cap

încheieturile mâinilor. Richards îşi relaxa genunchii, şi lunecă în jos precum un băieţel pe tobogan. Conducta era plină de mâzgă, şi alunecă fără probleme vreo patru metri până acolo unde conducta devenea orizontală. Tălpile i se opriră în porţiunea orizontală şi rămase acolo ca un beţiv rezemat de un stâlp.

Nu putea trece însă în al doilea segment. Cotul era prea brusc.

Claustrofobia deveni imensă, sufocantă. *Prins*, îi bolborosea mintea. *Prins în capcană*, *blocat*, *blocat*...

Un urlet metalic i se adună în gâtlej dar îl înfrână.

Calmează-te. *I-adevărat*, *e foarte nasol*, *e îngrozitor*, *dar trebuie să ne găsim calmul*. *Mult*, *mult calm*. *Pentru că suntem la capătul conductei şi nu putem sui şi nici nu putem coborî*, *şi dacă MOTORINA explodează o să fim prăjiţi de vii şi*...

Încetişor, începu să se zbată, rotindu-se, până ce ajunse cu pieptul rezemat de conductă, în locul spatelui. Mâzga acţiona ca un lubrifiant, ajutându-l. Acum era lumină în conductă, şi din ce în ce mai cald. Capacul perforat proiecta umbre de zăbrele pe chipul lui chinuit.

Proptit în piept şi pântece, cu genunchii îndoiţi în direcţia corectă, putea luneca mai mult, lăsându-şi picioarele în conducta orizontală până ajunse în genunchi. Tot zadarnic. Fesele se opriseră în cotul ceramic de deasupra traseului orizontal.

Foarte slab, pe fundalul pârâiturilor focului, i se păru că aude ţipete şi comenzi, dar s-ar fi putut să fie doar imaginaţia lui, acum supraexcitată şi febrilă.

Începu să-şi flexeze muşchii coapselor şi pulpelor într-un ritm epuizant, şi încetul cu încetul genunchii începură să-i lunece spre înapoi. Ridică braţele deasupra capului, ca să aibă mai mult spaţiu, şi acum obrazul îi era lipit de mâzga conductei. Era aproape gata să pătrundă, îşi arcui spatele cât putea mai mult şi începu să se

împingă cu palmele şi fruntea, singurele care îi puteau oferi un sprijin.

Când începuse să creadă că n-avea loc, şi că pur şi simplu avea să rămână acolo, fără să se poată mişca în nici o direcţie, fundul şi şoldurile îi ţâşniră brusc în conducta orizontală, precum un dop de şampanie. Se zgârie îngrozitor pe spinare când genunchii îi lunecară, şi cămaşa i se ridică până la omoplaţi. Se găsea acum în porţiunea orizontală, cu excepţia capului, şi a braţelor care erau aproape smulse din umeri. Le coborî, retrăgându-se încetişor, apoi se opri, gâfâind, cu faţa brăzdată de mâzgă şi excremente de şobolani, pielea de pe spate zgâriată şi însângerată.

Conducta se îngusta mai mult; de fiecare dată când inspira, umerii îi atingeau metalul. *Slavă Domnului că-s nemâncat*.

Icnind, începu să se retragă în bezna necunoscută a conductei.

... 068
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Avansă lent, ca o cârtiţă, cam cincizeci de metri. Apoi rezervorul de motorină din subsolul Tinerilor Creştini explodă cu un bubuit care stârni atâtea vibraţii de rezonanţă în pereţii conductei, încât aproape îi sparse timpanele. Zări o lumină albă, de parcă luase foc o încărcătură de fosfor. Lumina trecu treptat în galben, apoi într-o strălucire roşiatecă. După câteva clipe, un val de aer fierbinte îl izbi în faţă, obligându-l să-şi plece capul, strângând din ochi.

Recorderul din buzunar se bălăngănea şi zăngănea când încercă să-şi iuţească retragerea. Conducta

începuse să se încălzească de la explozia colosală şi incendiul de undeva deasupra. Richards nu avea intenţia să se coacă acolo precum un cartof.

Transpiraţia îi curgea pe chip, brăzdând murdăria neagră cu care se mânjise în conductă, şi făcându-l să semene, în lumina slabă şi pâlpâitoare a focului reflectat, cu un indian pictat pentru război. Acum pereţii erau prea fierbinţi ca să poată fi atinşi.

Continuă să se retragă, sprijinindu-se numai pe genunchi şi coate, lovind din când în când conducta cu fundul. Gâfâia întretăiat şi scurt, ca un câine. Aerul era fierbinte, cu gustul unsuros al motorinei, neplăcut de respirat. Începu să-l încerce durerea de cap, vârându-i pumnale înapoia ochilor.

O să mor pârlit aici. O să mor pârlit.

Apoi, brusc, picioarele îi spânzurară în gol. Încercă să privească pe sub burtă, să vadă ce era, dar ochii îi erau orbiţi de lumina exploziei. Trebuia să rişte. Continuă să se retragă, până ajunse cu genunchii în dreptul buzei conductei, şi atunci îşi coborî prudent picioarele.

Pantofii îi intrară în apă rece, parcă de gheaţă după dogoarea conductei.

Noua conductă cotea la nouăzeci de grade, şi era mult mai mare - îndeajuns ca să umble aplecat. Apa murdară şi vâscoasă îi ajungea până la glezne. Se opri numai pentru o clipă să privească înapoi conducta mai mică, cu cerculeţul luminat în capăt, de reflexia focului. Faptul că putea zări lumina de la o distanţă atât de mare, însemna că fusese cu adevărat o explozie de proporţii.

Fără tragere de inima, Richards se strădui să se convingă că Vânătorii n-aveau să-l considere mort în infernul din subsolul Tinerilor Creştini, dar poate că n-aveau să descopere pe unde scăpase decât abia după stingerea incendiului. I se părea o apreciere corectă. Totuşi, corect i se păruse şi faptul că nu-i puteau da de

urmă în Boston.

Poate că nici nu ţi-au dat. *De fapt*, *ce ai văzut*?

Nu. Ei fuseseră! O ştia. Vânătorii. Degajau până şi izul răului. Plutise în sus, până la camera de la etajul cinci pe invizibili curenţi psihici.

Un şobolan înotă pe lângă el, apropiindu-se o clipă şi privindu-l cu ochişori scânteietori.

Richards îl urmă, plescăind, în direcţia în care curgea apa.

... 067
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Stătea lângă scară privind în sus, uluit de lumină. Circulaţia nu era prea mare, ceea ce era bine, însă lumina...

Lumina era surprinzătoare deoarece i se păruse că umbla de nu ştiu câte ore prin canale. În beznă, fără să vadă nimic, şi auzind doar gâlgâitul apei, plescăitul vreunui şobolan, şi vuietele fantomatice din alte conducte („ce se întâmplă dacă trage cineva apa la closet peste capul meu”, se întrebase morbid Richards), simţul timpului îi fusese complet dat peste cap.

Acum, privind la capacul aflat la vreo cinci metri deasupra lui, văzu că afară nu se întunecase încă. Capacul avea mai multe găurele rotunde, şi raze de lumină de grosimea unui creion îi apăsau monezi de soare pe piept şi umeri.

De când ajunsese aici nu trecuse nici o pernă de aer; doar ocazional câte un vehicul greu de sol, şi o bandă de Honde. Acestea din urmă îl făcuseră să creadă, că, mai degrabă din noroc decât datorită vreunui instinct de orientare, izbutise să ajungă în miezul oraşului – la cei

asemenea lui.

Cu toate acestea, nu avea curaj să iasă înainte de căderea întunericului. Pentru a-şi trece timpul, luă recorderul, băgă o casetă şi începu să-şi filmeze pieptul. Ştia că banda era „ultra-rapidă”, capabilă să se folosească de orice sursă luminoasă, şi nu vroia să dezvăluie prea mult din ceea ce-l înconjura. De data aceasta, nu vorbi şi nici nu făcu alte giumbuşlucuri. Era prea obosit.

Când caseta se termină, o puse lângă cealaltă. Ar fi dorit să poată scăpa de bănuiala sâcâitoare – aproape o siguranţă – că înregistrările îl deconspirau. Trebuia să fie o cale prin care să scape de asta. *Trebuia*.

Se aşează pe cea de-a treia treaptă a scării şi aşteptă înserarea. Era hăituit de aproape treizeci de ore.

... 066
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Puştiul negru, de şapte ani, se apropie mai mult de intrarea fundăturii, privind strada.

Pe caldarâm fusese o mişcare bruscă, într-un loc unde nu era nimic. Nişte umbre se clintiră, se opriră, se mişcară din nou. Capacul canalului se ridica. Se opri iarăşi, şi ceva – un ochi? – sclipi. După aceea, capacul lunecă într-o parte, zăngănind.

Cineva (sau *ceva*, se gândi băiatul puţin speriat) ieşea de acolo. Poate că era dracul, care ieşea din iad ca să-l înhaţe pe Cassie, îşi spuse el. Mama zicea că avea să ajungă în rai, să fie cu Dicky şi ceilalţi îngeri. Băiatul credea că era o vrajă. Toţi mergeau în iad după ce mureau, şi dracul îi împungea în fund cu o furcă. Văzuse o poză a dracului în cărţile uşchite de Bradley din Bi-

blioteca Publică Boston. Raiul era pentru drogaţii cu Push. Dracul era Omul.

Ar fi putut să fie dracul, se gândi când Richards ieşi pe jumătate din canal, şi se aplecă pentru o secundă pe asfaltul crăpat şi peticit, pentru a-şi trage răsuflarea. N-avea coadă sau coarne, nici nu era roşu ca în carte, dar arăta al naibii de rău, şi nebun.

Acum împingea capacul într-o parte, şi acum... acum, Doamne sfinte, alerga spre fundătură.

Puştiul icni, încercă să fugă, şi căzu pe jos.

Încercă să se ridice, agăţându-se cu disperare de ziduri, şi dracul îl prinse brusc.

— Nu mă-mpunge! răcni, dar nu se auzi decât o şoaptă răguşită. Nu mă-mpunge cu furca, 'tu-i...

— Ş-ş-ş! Taci! Taci!

Dracul îl scutură, făcându-i dinţii să-i clănţăne în gură, şi băiatul amuţi. Dracul privi în jur, înspăimântat. Expresia de pe chipul lui era aproape amuzantă în groaza ei teribilă. Îi amintea băiatului de unul din tipii aia comici din *Înoată cu crocodilii*. Ar fi izbucnit în râs, dacă n-ar fi fost şi el atât de speriat.

— Nu eşti dracu', zice băiatul.

— O să vezi că sunt, dacă ţipi.

— N-o să ţip, rosti dispreţuitor băiatul. Ce, crezi că vreau să mă beleşti? Ce naiba, nici măcar nu-s atât de mare ca să variez.

— Ştii vreun loc mai retras unde putem merge?

— Nu m-omorî, nenică. N-am nimica.

Ochii puştiului, albi în înserare, se ridicară spre el.

— N-o să te omor.

Ţinându-l de mână, băiatul îl conduse din fundătura acoperită cu gunoaie, în alta. La capătul acesteia, înainte de a ajunge între pereţii lipsiţi de ferestre a două clădiri înalte, intră într-un coteţ făcut din cărămizi şi placaje. Era cu puţin mai înalt de un metru, şi Richards se lovi la cap

înăuntru.

Băiatul trase peste intrare o bucată murdară de ţesătură neagră şi moşmondi ceva. Peste o clipă, o lumină slabă le dezvălui chipurile; puştiul legase un beculeţ la o veche baterie de automobil.

— Io am şutit-o, vorbi el. Mi-a zis Bradley cum s-o repar. Iel are cărţi. Am şi-o pungă de fise. Ţi-o dau dacă nu m-omori. Să nu m-omori. Bradley ie-n Cuţitari. Dacă m-omori, o să te bată de-o să te caci pă tine şi-o să te pună să-l mănânci.

— Nu omor pe nimeni, replică nervos Richards. În nici un caz, băieţaşi.

— Nu-s băieţaş! Io-am şutit bateria-asta!

Privirea jignită îl făcu pe Richards să surâdă.

— Bine. Cum te cheamă, puştiule?

— Nu-s puşti. Apoi, morocănos: Stacey.

— Bun, Stacey. Bun. Sunt urmărit. Mă crezi?

— Da, ieşti urmărit. Doar n-ai ieşit din canalul ăla ca să cumperi poze cu femei. Îl examina atent pe Richards. Eşti popo? Ie greu de zis cu-atâta murdărie pe tine.

— Stacey, am... Se opri şi-şi trecu degetele prin păr. Când vorbi din nou, păru că discută de unul singur: Trebuie să mă-ncred în cineva, şi apare un puşti. Un *puşti*. Isuse, n-ai nici măcar şase ani, băiete.

— Fac opt în martie, se enervă băiatul. Sor-mea Cassie, are cancer, adăugă el. Ţipă toată ziua. De-asta-mi place aici. Io am şutit bateria. Vrei o priză, şefu?

— Nu, şi nu-ţi doresc nici ţie. Vrei doi mangoţi, Stacey?

— Păi, cum dracu'! Neîncrederea îi apăru în ochi: Doar n-ai ieşit din canalul ăla cu doi mangoţi. Mănânci căcat.

Richards scoase un neodolar şi-l întinse băiatului. Acesta îl privi cu o uimire vecină cu spaima.

— Mai capeţi unul dacă-l aduci pe fratele tău, spuse

Richards şi adăugă iute: O să ţi-l dau pe şest, ca să nu-l vadă. Dar să vină singur.

— Nu-ncerca să-l omori pe Bradley, nenică. O să te bată de-o să te caci pă tine...

— Şi-o să mă pună să-l mănânc. Ştiu. Fugi şi adu-l. Aşteaptă până o să fie singur.

— Trei mangoţi.

— Nu.

— Nenică, pentru trei mangoţi po' să-i iau lui Cassie ceva dă la farmacie. N-o să mai ţipe atâta.

Bărbatul se schimbă la faţă de parcă fusese izbit de cineva nevăzut.

— Bine. Trei.

— Neodolari, insistă Stacey.

— Da, pentru Dumnezeu, *da*. Adu-l. Şi dacă-i aduci pe presari, nu mai capeţi nimic.

Băiatul se opri, pe jumătate ieşit din coşmelia lui.

— Ieşti tâmpit dacă crezi aşa. P-ăştia-i urăsc mai mult ca pe toţi. Şi decât pe dracu!

Plecă, un puşti de şapte ani cu viaţa lui Richards în mâinile lui murdare, zgâriate. Bărbatul era prea obosit ca să-i mai fie cu adevărat frică. Stinse becul, se lăsă pe spate şi adormi.

... 065
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Tocmai începuse să viseze, când instinctele lui atât de încercate îl treziră. Zăpăcit, într-un loc scufundat în beznă, începutul unui coşmar îl încercă pentru o clipă şi crezu că un uriaş câine poliţist îl vâna, o înspăimântătoare armă organică, înaltă de doi metri. Aproape că strigă, înainte ca mormăitul lui Stacey să-l

aducă la realitate:

— Dacă mi-a spart becu', îl...

Băiatul fu admonestat cu un sâsâit. Cârpa de la uşă se mişcă, şi Richards aprinse lumina. Îl privea pe Stacey şi un alt negru. Noul venit avea în jur de optsprezece ani, era îmbrăcat cu bluzon de motociclist, şi-l examina pe Richards cu un amestec de ură şi interes.

Un şiş făcu clic şi scânteie în mâna lui Bradley.

— Dac-ai arme, dă-le jos.

— N-am.

— Nu cr... Se opri şi ochii i se lărgiră. Hei! Eşti tipu' de la Lib-Ve. I-ai ras pe Creştinii de pe Huntington Avenue. Chipul întunecat se despică într-un rânjet în partea lui inferioară: Ziceau c-ai prăjit cinci gabori. Asta înseamnă probabil cin'şpe.

— A ieşit din canal, interveni cu importanţă Stacey. Io am ştiut de la-nceput că nu ie dracu'. Io am ştiut că-i v'un nasol. Nu-l tai, Bradley?

— Ia mai taci şi lasă bărbaţii să discute.

Bradley intră complet înăuntru, ghemuindu-se, şi se aşeză vis-a-vis de Richards, pe o ladă de portocale ruptă.

Îşi privi cuţitul, păru surprins să-l vadă, şi-l închise.

— Răscolesc peste tot după tine, nenică, rosti în cele din urmă.

— Îmi dau seama.

— Unde vrei s-ajungi?

— Nu ştiu. Trebuie s-o şterg din Boston.

Bradley tăcu, gândindu-se.

— Trebuie să vii acasă cu mine şi Stacey. Avem de vorbit şi n-o putem face aici. E prea riscant.

— Bine, încuviinţă obosit Richards. Mi-e indiferent.

— O luăm prin spate. Gaborii patrulează peste tot. Acu ştiu de ce.

Când Bradley ieşi, Stacey îl izbi pe Richards în fluierul piciorului. Pentru o clipă, bărbatul îl privi, neînţelegând,

apoi îşi aminti, îi strecură trei neodolari şi Stacey îi făcu să dispară.

… 064
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Femeia era foarte bătrână; Richards se gândi că nu văzuse niciodată pe cineva atât de bătrân. Purta un capot din bumbac imprimat, cu o ruptură mare sub braţ; un sân obosit şi zbârcit i se bălăngănea acolo în vreme ce gătea alimentele cumpărate cu neodolarii lui Richards. Degetele îngălbenite de nicotină tăiau, rădeau şi curăţau de coajă. Picioarele, lăţite până la forma unor barcaze groteşti, erau încălţate în papuci din molton roz. Părul părea încreţit de un fier ţinut cu o mână tremurătoare; era tras spre spate, într-un fel de piramidă, de către plasa răsucită care se desfăcuse la ceafă. Faţa ei era o deltă a timpului, nu cafenie sau neagră, ci sură, brăzdată de o infinitate de riduri, zbârcituri şi piei. Gura lipsită de dinţi manevra cu dibăcie ţigara, suflând norişori de fum albăstrui ce păreau că atârnă în faţa şi spatele ei, precum mănunchiuri de bile albastre. Se mişca înainte şi înapoi, descriind un triunghi între tocător, cratiţă şi masă. Dresurile din bumbac îi erau rulate la genunchi, iar între ele şi tivul fluturând al capotului, varicele se întindeau ca nişte arcuri.

Apartamentul era bântuit de stafia verzei de-mult-dispărute.

Într-un dormitor îndepărtat, Cassie, ţipă, plânse, apoi amuţi. Bradley îi explicase lui Richards, cu un fel de ruşine furioasă, că nu trebuia s-o bage în seamă. Avea cancer la ambii plămâni, iar acum îi cuprinsese gâtul şi stomacul. Avea cinci ani.

Stacey plecase afară.

Pe când vorbea cu Bradley, mirosul înnebunitor al cărnii puse la fiert laolaltă cu legume şi bulion începu să se împrăştie prin odaie, alungând varza şi făcându-l pe Richards să-şi dea seama cât era de flămând.

— Te-aş putea turna, nenică. Te-aş putea mierli şi să-ţi fur toate lovelele. Să predau cadavrul. Mai câştig o mie de mangoţi şi să trec p-o stradă mai bună.

— Nu cred c-ai face-o, spuse Richards. Ştiu că n-ai putea.

— Oricum, de ce te-ai băgat în asta? întrebă nervos Bradley. De ce eşti fraierul lor? Eşti în gât după parale?

— Pe fetiţa mea o cheamă Cathy, rosti Richards. E mai mică decât Cassie. Are pneumonie. Şi ea plânge tot timpul.

Bradley tăcu.

— S-ar putea însănătoşi. Nu-i ca... a voastră. Pneumonia nu-i mai rea decât o răceală. Însă îţi trebuie medicamente şi un doctor. Astea costă bani. Era singurul fel în care puteam face rost de bani.

— Tot eşti un fraier, vorbi Bradley cu un ton sec. Juma' din lume îţi dă muie în fiecare seară la şase jum'ate. În lumea asta mai bine să te cureţi, ca Cassie.

— Nu cred aşa ceva.

— Atunci, eşti mai tare ca mine, nenică. Mai de mult l-am băgat pe unu-n spital; cu un buzunar în burtă. Un tip cu lovele. M-au vânat trei zile gaborii. Da' tu eşti mai tare ca mine. Luă o ţigară şi o aprinse: Poate c-o să rezişti toată luna. Un miliard de dolari. O să-ţi trebuiască să-ţi cumperi un tren ca să-i poţi duce, ce gura mă-sii!

— Nu mai înjura, lăudat fie Domnul, rosti bătrâna care tăia morcovii.

Bradley n-o băgă în seamă.

— Atunci tu şi nevastă-ta şi puştoaica o să fiţi pe bune. Ai deja două zile.

— Nu, făcu Richards. Jocul e trucat. Ai văzut chestiile alea care i le-am dat lui Stacey să le pună la cutie, când a plecat după cumpărături? În fiecare zi trebuie să trimit câte două până la miezul nopţii.

Îi explică lui Bradley regulile, precum şi bănuiala lui că-l urmăriseră în Boston datorită ştampilei poştale.

— Asta se-aranjează uşor.

— Cum?

— Nu contează. Îţi zic mai târziu. Cum o ştergi din Boston? Eşti periculos. I-ai şucărit rău de tot, când i-ai mierlit p-ăia la Creştini. O dă diseară la Lib-Ve. Şi chestiile alea filmate cu sacul pe cap. Mişto! Mamă, se enervă el, când e gata mâncarea? Murim dracu' de foame.

— Acuşa, răspunse bătrâna.

Trânti un capac peste cratiţa ce bolborosea încetişor şi intră în dormitor, la fetiţă.

— Nu ştiu, spuse Richards. Cred c-o să-ncerc să iau o maşină. Am nişte acte false, da' n-am curaj să le folosesc. O să fac ceva – să-mi pun nişte ochelari de soare – ca s-o frig de aici. Mă gândeam s-ajung în Vermont şi dup-aia să trec în Canada.

Bradley pufni şi se ridică să ia farfurii.

— Au blocat deja toate ieşirile din oraş. Un gagiu cu ochelari de soare e şi mai suspect. O să te facă pilaf până să faci zece kilometri.

— Atunci nu ştiu. Dacă rămân aici, o să te bage la complicitate.

Bradley începu să aşeze masa.

— Să zicem că facem rost de-o maşină. Tu ai mangoţii. Eu am un nume care nu-i dat în urmărire. Pe Milk Street e un ţigan care poa' să-mi vândă un Wint pentru trei sutare. O să-l pun pe-un tovarăş de-al meu să-l şofeze până-n Manchester. Acolo o să fie meserie, pentru că ei te ştiu blocat în Boston. Mănânci mamă?

— Da, şi lăudat fie Domnul. Ieşi din dormitor: Sora ta a adormit.

— Bun. Umplu trei farfurii cu tocană, apoi se opri: Unde-i Stacey?

— Zicea că merge la farmacie, răspunse mama îndesând mâncarea cu o viteză ameţitoare în gura ştirbă. Zicea că ia medicamente.

— Dacă fură de la cineva, îi rup oasele, făcu Bradley aşezându-se.

— Nu-i nevoie, interveni Richards. Are bani.

— Să ştii că noi nu luăm pomană, faţă-palidă.

Richards râse şi-şi puse sare în mâncare.

— Dacă n-ar fi fost el, probabil că acum eram la morgă. Sunt bani câştigaţi cinstit.

Bradley se aplecă înainte, concentrându-se asupra farfuriei. Niciunul nu mai vorbi, până nu terminară de mâncat. Richards şi Bradley, câte două porţii; bătrâna trei. Când îşi aprindeau ţigările, se auzi o cheie scârţâind în broască, şi toţi încremeniră până apăru Stacey, cu o privire vinovată, speriată şi excitată. Ţinea într-o mână o pungă maro, şi-i dădu mamei o sticluţă de medicamente.

— Ie medicamente-a-ntâia, spuse el. Moş Curry m-a-ntrebat dă unde am doi dolari şi şapteşcinci de cenţi să iau medicamente şi i-am zis să mi-o sugă.

— Nu mai vorbi urât, căci Satana te va-mpunge cu furca, se răsti mama. Treci şi mănâncă.

Ochii băiatului se lărgiră:

— Mamă, ie carne-acolo!

— Nu, ne-am căcat noi, făcu Bradley.

Puştiul ridică ochii, văzu că fratele său glumea, chicoti, şi începu să înfulece.

— Farmacistul n-o să meargă la poliţie? întrebă Richards.

— Curry? Nu. Ştie că mai e de stors de la noi. Ştie că Cassie are nevoie.

— Ce spuneai de Manchester?

— Aşa. Păi, Vermont nu-i bun. Nu-s de-ai noştri. Gabori răi de tot. O să-l pun pe vreun tovarăş mai pe felie, ca Rich Goleon, să ducă Wintul în Manchester şi să-l lase într-un garaj automat. Eu cu tine venim cu altă maşină. Strivi ţigara. În portbagaj. Pe drumurile secundare bagă numa' d-ăia cu termen redus. O luăm pe 495.

— Cam periculos pentru tine, spuse Richards.

— Păi n-o fac degeaba. Când o muri Cassie, nu vreau să fie îngropată ca un câine.

— Lăudat fie Domnul, rosti bătrâna.

— Tot e periculos.

— Dacă v'un gabor mârâie la Bradley, îl bate de se cacă pe el, interveni Stacey, ştergându-se la gură.

Când îl privi pe Bradley, ochii îi scânteiară de admiraţie.

— Vezi că-ţi curg balele pe cămaşă, slăbănogule, spuse Bradley. Îi trase o castană în cap: Ai început s-o iei la frecat, slăbănogule? Nu eşti destul de mare, este?

— Dacă ne prind, o să te mierlească şi pe tine, vorbi Richards. Cine-o să aibă grijă de băiat?

— Se descurcă şi singur dacă se-ntâmplă ceva. El şi cu mama. Nu ia droguri. Aşa-i, Stacey?

Stacey scutură hotărât din cap.

— Şi ştie că dacă-i găsesc înţepături în braţe, îl omor în bătaie. Aşa-i, Stacey?

Stacey încuviinţă.

— Şi-n plus, banii nu strică. Suntem amărâţi. Aşa că nu mai zice nimic despre asta. Ştiu eu mai bine ce am de făcut.

Richards îşi termină ţigara în tăcere, în vreme ce Bradley merse să-i dea medicamentele lui Cassie.

şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Când se trezi era încă beznă, şi ceasornicul lui interior îi spuse că era în jur de patru şi jumătate. Cassie începuse să ţipe, şi Bradley se sculase. Toţi trei dormeau în dormitorul cel micuţ, Stacey şi Richards pe jos. Mama dormea cu Cassie.

Printre şuierăturile respiraţiei profunde a lui Stacey, Richards îl auzi pe Bradley ieşind din odaie. Apoi, zăngănitul unei linguri în chiuvetă. Ţipetele fetei deveniră gemete izolate care se stinseră treptat. Richards îl putea simţi pe Bradley stând undeva în bucătărie, nemişcat, aşteptând să se potolească. Se întoarse, se aşeză, slobozi un vânt, apoi arcurile patului scârţâiră când se întinse.

— Bradley?

— Ce-i?

— Stacey zicea c-are numai cinci ani. Aşa-i?

— Da.

— Cum de-are cancer pulmonar la cinci ani? Nu ştiam că se poate la vârsta asta. Leucemie, da. Nu şi cancer pulmonar.

Dinspre pat se auzi un chicotit amar.

— Eşti din Harding, aşa-i? Care-i indicele poluării în Harding?

Argoul urban îi dispăruse din glas, făcându-l să pară ireal.

— Nu ştiu. Nu-l mai anunţă la buletinele meteo. Nu l-au mai anunţat de... nici nu mai ştiu când. De mult.

— În Boston nu-l mai anunţă din 2020. Le e frică. N-ai nici un filtru nazal, este?

— Termină cu prostiile. Costă două sute la solduri. În tot anul trecut n-am avut două sute. Tu ai?

— Nu, şopti Bradley. Tăcu, apoi continuă: Stacey are unul. Eu l-am făcut. I-am făcut şi mamei, lui Rich Goleon

şi la alţi câţiva.

— Faci mişto de mine?

— Nu.

Tăcu. Richards era sigur că Bradley cântărea ceea ce spusese deja faţă de lucrurile mult mai importante pe care le mai avea de spus. Se întreba cât anume ar fi fost prea mult. Când vorbi din nou, o făcu ezitând:

— Noi am citit mult. Rahaturile de la Lib-Ve sunt pentru proşti.

Richards mormăi încuviinţând.

— Gaşca, ştii... Unii sunt numai cu motoarele, ştii? Nu-i interesează decât să-i caftească pe albi. Totuşi unii dintre noi mergem la bibliotecă de pe la doişpe ani.

— În Boston poţi intra fără legitimaţie?

— Nu. Şi nu-ţi dă legitimaţia dacă n-ai în familie pe cineva cu venitul de cinci mii pe an. Punem mâna pe câte un puşti cu lovele şi-i şutim legitimaţia. Ne ducem cu rândul. Avem un costum pe care-l îmbrăcăm când ne ducem. Făcu o pauză: Dacă râzi de mine, te tai, nenică.

— Nu râd.

— La început citeam numai porno. După aceea, când s-a îmbolnăvit Cassie, am început cu poluarea. Toate cărţile cu indicii de poluare, şi nivelele smogului, şi filtrele nazale le ţin în secţiunea specială. Ne-am făcut o cheie după un mulaj. Ştiai că în 2012 toţi din Tokio erau obligaţi să poarte filtre nazale?

— Nu.

— Rich şi Dink Moron au construit un analizor de poluare. Dink a copiat desenul dintr-o carte, şi l-am făcut din cutii de cafea şi chestii demontate de la maşini. E ascuns într-o fundătură. În 1978 aveau o scară a poluării aerului, numerotată de la unu la douăzeci. Pricepi?

— Da.

— Când ajungea la doişpe, uzinele, sau ce dracu producea poluarea, trebuiau să se închidă până la

schimbarea vremii. A fost lege până în 1997, când Congresul Revizionist a abrogat-o. Silueta de pe pat se ridica într-un cot: Fac prinsoare că ştii pe mulţi cu astm, este?

— Sigur ca da. Am avut şi eu. Asta-i din aer. Ce naiba, oricine ştie să stea în casă când o cald şi înnorat, şi nu bate pic de vânt...

— Inversiune de temperatură, rosti mohorât Bradley.

— ... şi mulţi fac astm, sigur că da. În august şi septembrie aerul e ca siropul de tuse. Da' cancerul pulmonar...

— Ce spui tu nu-i astm. E emfizem.

— Emfizem?

Richards răsuci cuvântul pe toate feţele. Nu-i putea găsi o definiţie, deşi părea familiar.

— Ţi se umflă toate ţesuturile din plămâni. Inspiri, şi inspiri, dar tot te sufoci. Este că ştii mulţi din ăştia?

Richards se gândi. Ştia. Ştia pe mulţi care muriseră aşa.

— Despre asta nu se vorbeşte, continuă Bradley, de parcă i-ar fi citit gândurile. Acum, în Boston nivelul de poluare este douăzeci într-o zi bună. Asta echivalează cu fumatul a două pachete de ţigări pe zi. Într-o zi nasoală ajunge şi la patruzeci şi doi. Ăi bătrâni mor pe capete. Pe certificatele de deces scrie astm. Da' e din cauza aerului, numai şi numai a aerului. Şi-l paradesc într-una, furnalele mari merg zi şi noapte. Aşa vor barosanii. Filtrele alea nazule de două sute de dolari sunt o porcărie. Două bucăţi de material izolant şi la mijloc niţică vată mentolată. Atât. Singurele bune sunt alea de la General Atomics. Şi pe alea nu şi le pot permite decât barosanii. Nouă ne-au dat Lib-Veul ca să nu mai ieşim în stradă şi să mierlim fără necazuri. Cum îţi place? Cel mai ieftin filtru G-A de pe piaţă e şase mii de neodolari. Ăla care l-am făcut lui Stacey, după carte, a costat zece dolari.

Am folosit o fărâmă atomică mai mică de-o gămălie de ac. Am scos-o dintr-o proteză auditivă, pe care am cumpărat-o cu şapte dolari de la amanetări.

Richards nu spuse nimic. Era uluit.

— Când o să moară Cassie crezi c-o să scrie cancer pe certificatul de deces? Pe dracu, o să scrie astm. Altfel s-ar putea speria cineva. Cineva ar putea să-şi facă legitimaţie de cititor, şi să afle că din 2015, cancerul pulmonar a crescut cu şapte sute la sută.

— Chiar aşa-i? Sau le inventezi acum?

— Am citit într-o carte. Nenică, ne omoară. Lib-Veul ne omoară. E ca un scamator care te face să te uiţi cum cad fursecuri din decolteul asistentei, în vreme ce el scoate iepuri din pantaloni şi-i pune în pălărie. Se opri şi apoi adăugă visător: Uneori mă gândesc c-aş putea da totul în vileag, dac-aş vorbi zece minute la Lib-Ve. Să le spun. Să le arăt. Fiecare individ ar putea deţine un filtru, dacă Reţeaua ar dori-o.

— Şi eu-i ajut, spuse Richards.

— Asta nu-i vina ta. Eşti urmărit.

Chipul lui Killian şi al lui Arthur M. Burns se înălţară înaintea lui Richards. Ar fi dorit să-i zdrobească, să-i calce în picioare. Ba şi mai bine, să le ia filtrele nazale şi să-i arunce în stradă.

— Oamenii-s furioşi, rosti Bradley. Vreme de treizeci de-ani, au avut pică pe albi. Le trebuie doar un motiv. Un motiv... un motiv...

Richards alunecă în somn, cu repetiţia în urechi.

... 062
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards rămase toată ziua înăuntru, în vreme ce

Bradley plecă să aranjeze cu maşina şi cu cel care avea s-o ducă în Manchester.

Bradley şi Stacey apărură pe la şapte, şi Bradley porni Lib-Veul.

— Gata, nenică. Plecăm diseară.

— Nu chiar acum?

Bradley zâmbi fără voioşie.

— Nu vrei să te vezi în cel mai populr program din America?

Richards descoperi că voia, şi când apăru genericul *Fugarului*, privea fascinat.

Din mijlocul unui spot strălucitor, într-un ocean de întuneric, Bobby Thompson se uita drept în camera de luat vederi.

— Priviţi, rosti el. Acesta este unul dintre lupii ce umblă printre noi.

Pe ecran apăru un prim-plan uriaş al lui Richards. Rămase acolo câteva clipe, apoi se topi într-o altă imagine, de această dată a falsului John Griffen Springer.

Din nou Thompson, cu o expresie gravă:

— În seara aceasta, mă adresez în special locuitorilor Bostonului. Ieri după-amiază, cinci poliţişti au pierit într-o moarte înfiorătoare, în flăcările din subsolul Asociaţiei Tinerilor Creştini din Boston, ucişi de acest criminal care a pus o capcană vicleană, nemiloasă. Cine este el în astă-seară? *Unde* este el astă-seară? Priviţi-l! Ţineţi-l minte!

Thompson dispăru şi începu prima din cele două casete filmate de Richards în decursul dimineţii. Stacey le expediase de la o cutie poştală de pe Commonwealth Avenue, din partea opusă a oraşului. Recorderul fusese ţinut de bătrână, după ce acoperiseră cu cearşafuri ferestrele şi toate mobilele din cameră.

— Pentru toţi care vă uitaţi acum, rosti apăsat imaginea lui Richards. Nu tehnicienii, nu tipii din vile –

adică nu rahaţii. Voi, cei care locuiţi în Dezvoltări, şi-n ghetouri şi-n blocurile ieftine. Voi, cei din bandele de motociclişti. Voi, şomerii. Voi, puştii arestaţi pentru droguri pe care nu le aveţi şi crime pe care nu le-aţi comis, deoarece Reţeaua vrea să fie sigură ca nu vă adunaţi şi nu discutaţi împreună. Vouă vreau să vă spun despre o hotărâre criminală de-a vă lipsi până şi de...

(Brusc, sunetul deveni un amestec de fluierături, pârâituri şi ţiuituri. După încă o clipă, dispăru complet. Buzele lui Richards se mişcau, dar nu se auzea nimic.

— Se pare că s-a pierdut sonorul, interveni calm Bobby Thompson, dar n-avem nevoie să mai ascultăm delirurile anarhiste ale acestui criminal pentru a ne da seama cu cine avem de-a face, nu?

— *Nu*! răcni publicul din sală.

— Ce veţi face dacă-l vedeţi pe stradă?

— ÎL RAPORTĂM!

— Şi ce-o să facem noi, când îl vom găsi?

— ÎL UCIDEŢI!

Richards izbi cu pumnul în braţul şubred al singurului fotoliu din bucătăria-sufragerie.

— Nenorociţii dracului!

— Ce credeai, c-o să te lase pe post? întrebă batjocoritor Bradley. Nu, nenică. Mă şi mir c-au lăsat începutul.

— Nu m-am gândit la asta...

— Îmi dau seama.

Începu a doua casetă. În ea, Richards le ceruse spectatorilor să intre în biblioteci, să solicite permise şi să afle adevărul. Citise o listă de cărţi referitoare la poluarea apei şi aerului pe care i-o dăduse Bradley.

Imaginea lui Richards deschise gura.

— Lua-v-ar dracu pe toţi, rosti imaginea. Buzele păreau că articulează alte cuvinte, însă câţi dintre cei două sute de milioane care urmăreau emisiunea aveau

să-şi dea seama. Lua-i-ar dracu pe toţi poliţiştii. Lua-o-ar dracu pe Administraţia Jocurilor. O să-l ucid pe orice poliţist îmi iese-n cale. O să...

Continua în acelaşi stil, iar lui Richards îi venea să-şi astupe urechile şi să fugă din cameră. Nu-şi dădea seama dacă vocea îi era imitată de cineva, sau era o sinteză făcută din benzi audio.

Când caseta se sfârşi, ecranul se împărţi în două: chipul lui Thompson şi stop-cadrul lui Richards.

— Iată-l, vorbi Thompson. Bărbatul care va ucide. Bărbatul care va aţâţa o armată de infractori de-ai lui, ca să terorizeze străzile, să violeze, să incendieze şi să distrugă. Bărbatul care va minţi, va înşela, va ucide. Toate astea le-a mai făcut. Benjamin Richards! Glasul avea tonalitatea poruncitoare, de gheaţă a Vechiului Testament: Priveşti? Dacă da, să ştii că ţi s-au plătit banii însângeraţi. O sută de dolari pentru fiecare oră acum, cincizeci şi patru – de libertate. Şi un surplus de cinci sute de dolari. Câte o sută pentru fiecare din aceşti cinci bărbaţi.

Pe ecran începură să apară chipuri de poliţişti tineri. Fotografiile fuseseră făcute probabil în decursul unui exerciţiu de absolvire al Academiei de Poliţie. Păreau adolescenţi, plini de viaţă şi speranţă, mişcător de vulnerabili. Foarte încet, o trompetă cânta onorul militar.

— Iar acestea..., acum vocea lui Thompson era scăzută şi răguşită de emoţie,... acestea erau familiile lor.

Neveste surâzând, pline de speranţe. Copii făcuţi să zâmbească în faţa obiectivului. Mulţi copii. Îngheţat, îngreţoşat, dezgustat, Richards lasă capul în jos, apăsându-şi dosul palmei peste gură.

Mâna caldă şi puternică a lui Bradley îl atinse pe gât.

— Hei, nu! Nu, nenică. Asta-i şmecherie. Vrajă! Probabil c-au fost de fapt nişte duri d-ăia bătrâni...

— Taci, spuse Richards. Taci. Taci. Te rog. Taci.

— Cinci sute de dolari, vorbea Thompson, şi glasul îi era plin de o ură infinită şi dispreţ. Din nou pe ecran, chipul lui Richards, rece, dur, golit de orice sentimente cu excepţia unei expresii de sete de sânge. Cinci poliţişti, cinci neveste, nouăsprezece copii. Înseamnă cam şaptesprezece dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi pentru fiecare mort, văduvă şi orfan. Da, da, lucrezi ieftin, Ben Richards. Iuda a căpătat treizeci de arginţi, dar tu nu ceri nici măcar atât. Undeva, chiar în această clipă, o mamă îi spune băieţaşului ei că tăticul nu va mai veni niciodată acasă, deoarece un om rău şi lacom, cu un pistol...

— Ucigaşul! O femeie plângea. Ucigaş nenorocit şi blestemat! O să te-omoare Dumnezeu!

— Omorâţi-l! răcnea publicul, iar peste toţi glasul lui Thompson:

— Priviţi-l! Şi-a căpătat banii însângeraţi – dar cei care ridică sabia va pieri de sabie. Şi fie ca mâinile tuturor oamenilor să fie ridicate împotriva lui Benjamin Richards!

Ură şi spaimă în toate vocile, transformându-se într-un vuiet scandând: Nu, n-aveau să-l raporteze. Aveau să-l linşeze dacă-l zăreau.

Bradley stinse aparatul şi se întoarse către el.

— Asta te-aşteaptă, nenică. Ce zici?

— Poate c-o să-i omor, rosti gânditor Richards. Poate că, înainte să mă termine, o să sui la etajul nouăzeci al locului ăla şi-o să-i frig pe viermii care au făcut toate astea. Poate c-o să am bafta să-i rad pe toţi.

— Termină! izbucni sălbatic Stacey. Nu mai vorbi de-asta!

În cealaltă încăpere, Cassie îşi dormea somnul ei sedat, de moarte.

... 061
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Bradley nu îndrăznise să facă găuri în portbagaj, aşa încât Richards se făcuse ghem, cu gura şi nasul lipite de punctuleţul luminos care era gaura cheii. Bradley scosese şi garnitura de etanşeizare interioară a capacului, şi pe-acolo mai răzbătea puţin aer.

Perna de aer se ridică zgâlţâindu-se, şi Richards se izbi cu capul de capac. Bradley îi spusese că drumul avea să dureze cel puţin o oră şi jumătate, cu două sau poate mai multe opriri la punctele de control. Înainte de a închide portbagajul îi dăduse un revolver mare.

— Controlează cam o maşină din zece, îi spusese. Îi deschid portbagajul, se uită peste tot. Şansele sunt bunicele, un'şpe la unu. Dacă n-ai baftă, rade câţiva porci.

Maşina se legăna peste străzile desfundate ale oraşului interior. O dată se auzi răcnetul unui puşti şi bubuitul unui pietroi. După aceea, de jur împrejur zgomotele traficului şi tot mai multe opriri la semafoare.

Richards stătea nemişcat, strângând uşor pistolul în mână, şi amintindu-şi cât de diferit arăta Bradley în costum. Era un Dillon Street sobru, la două rânduri, cenuşiu ca pereţii de bancă. Era completat cu o cravată maro şi un ac fin de aur cu emblema Asociaţiei Naţionale pentru Sprijinul Oamenilor de Culoare. Bradley făcuse saltul de la jerpelitul membru al unei bande (păzea, gravidele; avorturi garantate) la un om de afaceri distins, care ştia exact ce poziţie îi conferea culoarea pielii.

— Arăţi grozav, spuse Richards. De fapt, e de-a dreptul incredibil.

— Lăudat fie numele Domnului, completase mama.

— Bănuisem că vei aprecia transformarea, prietene,

rostise Bradley cu demnitate. Sunt managerul districtual al companiei Raygon Chemicals. Am iniţiat câteva afaceri prospere în această zonă. Bostonul este un oraş minunat. Oameni foarte sociabili.

Stacey începuse să chicotească.

— Gălăgia, cioară, se răstise Bradley. Altfel te bat de te caci pă tine.

— Îi imiţi aşa dă bine, continuase Stacey să chicotească, neintimidat. Ieşti dat dracu' dă haios.

Acum maşina coti la dreapta, pe o suprafaţă mai netedă, şi coborî într-o spirală. Erau pe o rampă de intrare. Fie pe 495, sau pe varianta ei. Richards simţea ace de tensiune în picioare.

Unu la un'şpe. *Nu-s şanse rele*.

Maşina mări viteza şi garda la sol, intră pe autostradă, apoi încetini brusc şi înainta lent. Teribil de aproape, un glas răcnea cu o regularitate monotonă:

— Trageţi pe dreapta... pregătiţi permisul şi înmatricularea... trageţi pe dreapta... pregătiţi...

Deja. Începuse deja.

Eşti periculos, *nenică*.

Într-atât de periculos încât să controleze o maşină din opt? Sau una din şase? Sau pe toate?

Maşina se opri. Ochii lui Richards se mişcau aidoma unor iepuri încolţiţi. Strânse revolverul.

... 060
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Vă rog să coborâţi, domnule, rostea vocea autoritară, plictisită. Permisul şi înmatricularea, vă rog.

O portieră se deschise şi se închise. Motorul zumzăia încetişor, menţinând maşina la doi centimetri deasupra

şoselei.

— ... managerul districtual al companiei Raygon Chemicals...

Bradley făcându-şi numărul. Dumnezeule, dacă n-avea actele care-i trebuiau? Dacă nu exista o Raygon Chemicals?

Portiera din spate se deschise şi cineva începu să cotrobăie pe banchetă. Se părea că poliţistul („sau Garda Guvernamentală?" se întrebă Richards într-un colţ al minţii) era gata să se târască în portbagaj după el. Portiera se trânti. Paşii ocoliră maşina. Richards îşi umezi buzele şi strânse mai puternic arma. În faţa ochilor săi tremurară imagini de poliţişti morţi, chipuri angelice pe trupuri contorsionate, porcine. Se întrebă dacă poliţistul avea să-l ciuruiască cu automatul când avea să-l vadă ghemuit acolo, ca o salamandră. Se întrebă dacă Bradley avea să încerce să fugă. Era pe punctul de-a urina în pantaloni. Nu mai făcuse aşa ceva de când era puşti, şi fratele lui îl gâdila până făcea pe el. Da, toţi muşchii de acolo, de jos, scăpau de sub control. Avea să pună glontele exact acolo unde se uneau fruntea şi nasul poliţistului, împroşcându-i creierii şi aşchii de craniu spre cer.

„Alţi câţiva orfani. Da. Bun. Iisus mă iubeşte, o ştiu, mi-o spune vezica. Iisus Cristoase, ce face, demontează bancheta? Sheila, te iubesc atât de mult, dar cât te vor ţine şase miare? Poate un an, dacă nu te vor omorî pentru ele. Apoi iarăşi pe stradă, în sus şi-n jos, traversând la colţ, legănându-şi şoldurile, flirtând cu portofelul gol. Hei, domnule, ţi-o fac şi p-asta, i-o pisicuţă curată, fetiţă, să te-n-văţ cum..."

O palmă lovi capacul portbagajului, nepăsătoare, în trecere. Richards îşi înăbuşi un răcnet. Praf în nări, mâncărime în gâtlej. Biologia de liceu, stând în ultima bancă, scrijelind iniţialele lui şi ale Sheilei pe pupitrul

vechi: *Strănutul este o funcţie a muşchilor involuntari*.

„O să strănut de-o să răsune toată şoseaua, dar e chiar lângă mine şi-o să trag direct în muie şi...”

— Ce aveţi în portbagaj?

Glasul lui Bradley, glumeţ, uşor plictisit:

— Un cilindru de rezervă care îmi face probleme. Am cheia în contact. Staţi s-o aduc.

— Nu v-am cerut.

Cealaltă portieră din spate se deschise; se închise.

— Puteţi pleca.

— Ţineţi-vă pe poziţie băieţi. Sper să-l prindeţi.

— Dă-i drumul, domnule. Bagă viteză.

Cilindrii gemură. Maşina se înălţă şi acceleră. Încetini o dată şi probabil i se făcu semn să treacă. Richards fu zgâlţâit când vehiculul se ridică şi schimbă viteza. Răsuflarea îi ieşea în gemete slabe. Nu-i mai venea să strănute.

... 059
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Drumul păru că ţină cu mult peste o oră şi jumătate, şi au mai fost opriţi de două ori. Prima fusese o verificare de rutină a permisului. La următoarea, un poliţist cu glas tărăgănat şi glume imbecile discută o vreme cu Bradley despre blestemaţii ăia de comunişti pe motociclete care-i ajutau pe Richards, şi probabil că şi pe celălalt. Laughlin nu omorâse pe nimeni, dar se zvonea că violase o femeie în Topeka.

După aceea, nimic altceva decât ţiuitul monoton al vântului şi protestele muşchilor lui îngheţaţi şi amorţiţi. Richards nu dormi, dar în cele din urmă creierul său extenuat îl împinse într-o semiconştienţă picotitoare.

Slavă Domnului că în pernele de aer nu există monoxid de carbon.

La un veac după ultimul filtru, maşina încetini şi coti pe o rampă de ieşire spiralată. Richards clipi cu greu şi se întrebă dacă avea să vomite. Pentru prima dată în viaţă, încerca rău de maşină.

Parcurseseră o serie ameţitoare de bucle şi pante, care puteau constitui o schimbare de autostradă. Peste încă cinci minute, zgomotele oraşului reveniră. Richards încercă în repetate rânduri să-şi schimbe poziţia corpului, dar era imposibil. În cele din urmă renunţă, aşteptând inert să se termine totul. Braţul drept, prins sub el, amorţise de peste o oră. Acum era ca o bucată de lemn. Îl putea atinge cu vârful nasului, şi simţea doar nasul apăsat.

Virară la dreapta, merseră o porţiune în linie dreaptă, apoi cotiră din nou. Lui Richards i se urcă stomacul în gură, când maşina coborî o pantă abruptă. Ecoul cilindrilor îl anunţă că intraseră într-o incintă. Ajunseseră la garaj.

Fără să vrea, un geamăt de uşurare îi scăpă printre buze.

— Ai bonul, meştere? întrebă un glas.

— Uite-l.

— Rampa 5.

— Mersi.

Cotiră la dreapta. Urcară, se opriră, din nou la dreapta, după aceea la stânga. Trecură pe staţionar, apoi maşina coborî pe sol cu un bufnet uşor, când motorul se opri. Sfârşitul călătoriei.

Linişte, după care sunetul portierei lui Bradley, deschizându-se şi închizându-se. Paşii îi răsunară spre portbagaj, apoi licărul de lumină din faţa ochilor lui Richards dispăru când cheia intră în broască.

— Mai eşti aici, Bennie?

— Nu, croncăni el. M-ai uitat la ultimul post. Deschide-l dracului.

— Aşteaptă o clipă. Acum nu-i nimeni aici. Maşina ta e parcată lângă noi. În dreapta. Poţi ieşi iute?

— Nu ştiu.

— Fă tot posibilul. Acum!

Portbagajul se deschise, lăsând să pătrundă lumina slabă din garaj. Richards scoase un braţ, trecu un picior peste margine şi nu mai putu să facă nimic. Tot trupul îi era străbătut de crampe. Bradley îl apucă de o mână şi-l trase afară. Picioarele nu-l mai susţineau. Prinzându-l de subsuori, Bradley îl târî până la Wintul verde şi zgâriat. Deschise portiera din stânga, îl împinse pe Richards înăuntru şi trânti uşa. După câteva clipe, intră şi el.

— Isuse, suspină adânc. Am ajuns, nenică. Am ajuns.

— Îmhî, făcu Richards. Ca-n jocul acela, întoarce-te la căsuţa Start şi capeţi două sute de dolari.

Fumară, ţigările lor scânteind precum nişte ochi în penumbră. O vreme, niciunul nu vorbi.

... 058
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Era gata s-o belim la primul filtru, spuse Bradley. Richards îşi masa braţul, încercând să-l repună în circulaţie. Avea impresia că fusese ţintuit în cuie invizibile.

— Gaboru ăla era gata să-l deschidă. Gata-gata.

Suflă un nor uriaş de fum. Richards tăcea.

— Cum te simţi?

— Mai bine. Scoate-mi portofelul. Încă nu m-ascultă braţul.

Bradley flutură nepăsător din mână.

— Mai târziu. Vreau să-ţi explic ce am aranjat cu Rich.

Richards îşi aprinse o altă ţigară de la chiştocul primei. Îl furnicau vreo zece cârcei.

— Ai rezervată o cameră pe Winthrop Street. Hotelul se numeşte Winthrop House. Pare o aiureală. Nu-i aşa. Te numeşti Ogden Grassner. Ţii minte?

— Da. O să fiu recunoscut imediat.

Bradley se întinse către bancheta din spate, luă o cutie şi o puse în poala lui Richards. Era lunguiaţă, cafenie, legată cu sfoară. Lui Richards i se părea că seamănă cu cele în care erau fracurile de închiriat. Îl privi întrebător pe Bradley.

— Deschide-o.

O deschise. O pereche de ochelari cu lentile groase, albăstrui, aşezaţi peste nişte haine negre. Richards puse ochelarii pe bord şi scoase hainele. Era anteriul unui preot. Dedesubt, pe fundul cutiei, mătănii, o Biblie şi un patrafir trandafiriu.

— Un popă? întrebă Richards.

— Exact. Te schimbi chiar aici. Te ajut eu. În spate ai o cârjă. Nu eşti orb, dar pe aproape. Te mai loveşti de unele. Ai venit în Manchester la o întrunire a sinodului în problema drogurilor. Ţii minte?

— Da, încuviinţă Richards. Ezită, cu degetele pe nasturii cămăşii. Sub chestia asta mai port pantaloni?

Bradley izbucni în râs.

... 057
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Conducând maşina lui Richards, Bradley vorbea rapid:

— În valiză ai un plic cu etichete poştale. Valiza e-n

portbagaj. Pe etichete scrie: „După cinci zile, retur la Brickhill Manufacturing Company, Manchester, N.H.” Le-au făcut Rich c-un tip. Au o rotativă la sediul Cuţitarilor, pe Bolyston Street. În fiecare zi, bagi casetele într-o cutie cu etichete de-astea pe ea, şi-o pui la poştă. Noi le expediem din Boston. Le punem expres. La asta n-o să se gândească.

Opri în faţa lui Winthrop House.

— Maşina ţi-o duc eu în parcare. Nu-ncerca să pleci din Manchester decât după ce-ţi schimbi deghizarea. Treb’e să fii cameleon, nenică.

— Şi cam cât crezi c-o să fiu în siguranţă aici? întrebă Richards.

Se gândi: „Sunt cu totul în mâinile lui.”

Se părea că nu mai putea gândi raţional pentru sine. Avea impresia că-şi putea simţi oboseala mintală, aşa cum îţi simţi mirosul transpiraţiei.

— Rezervarea-i pentru o săptămână. S-ar putea să ţină. Sau nu. E după inspiraţia ta. În valiză ai o adresă ş-un nume. Un gagiu din Portland, statul Maine. Te poate ţine o zi sau două. Te costă, da-i sigur. Treb'e s-o frig, nenică. Zona de staţionare e de cinci minute. Ieşi cu mangoţii.

— Cât?

— Şase sutare.

— Rahat. Nici nu-ţi acoperi cheltuielile.

— Ba da. Şi mai rămâne un mărunţiş şi pentru ai mei.

— Ia un miar.

— Nţ-ţ-ţ. O s-ai nevoie de mălai, gagiule.

Richards îl privi neajutorat.

— Să fiu al dracu, Bradley...

— Dacă dai lovitura, mai trimite-ne. Bagă-ne un milion. Ne faci şi pe noi oameni.

— Crezi c-o să reuşesc?

Bradley surâse subţire fără să răspundă.

— Atunci de ce? întrebă Richards. De ce faci atâtea? Pot înţelege că m-ai ascuns. Şi eu aş fi făcut-o. Însă tu le-ai forţat mâna prietenilor tăi.

— Nu le pasă. Ei ştiu scorul.

— Care scor?

— Zero marcate, toate primite. Asta-i scorul. Dacă nu ne riscăm gâturile, pun laba pe noi. Nu ne pică nimic din cer. La fel de bine putem da drumul la gaze în casă, să punem Lib-Veul şi s-aşteptăm.

— Cineva o să te omoare, spuse Richards. Cineva o să te toarne, şi o s-o mierleşti printr-un subsol. Sau dacă nu tu, atunci Stacey. Sau maică-ta.

Ochii lui Bradley scânteiară o clipă.

— Să ştii c-o să vină şi ziua. Ziua aia nasoală pentru viermii cu burţile umflate de fripturi. Să ştii că eu le văd sângele. Văd foc şi gloanţe. Morţi care umblă şi vorbesc.

— Oamenii au văzut chestii de-astea de două mii de ani.

Se auzi bâzâitul cronometrului de cinci minute, şi Richards se întinse către clanţă.

— Mulţumesc, zise el. Altceva nu ştiu ce să zic...

— Şterge-o, făcu Bradley, până nu m-amendează. Îl prinse de anteriu: şi când te găbjesc, rade câţi mai mulţi.

Richards deschise portiera, apoi portbagajul ca să scoată valiza neagră dinăuntru. Bradley îi întinse o cârjă maronie.

Maşina porni. Pentru o clipă, Richards rămase privind-o – cât mai miop cu putinţă, spera el. Stopurile clipiră o clipă la colţ, apoi automobilul dispăru, către parcarea unde Bradley avea s-o lase şi s-o ia pe cealaltă, pentru a reveni în Boston.

Richards încercă o stranie senzaţie de uşurare, şi-şi dădu seama că era o simpatie faţă de Bradley – *cât de fericit trebuie să fie c-o scăpat în sfârşit de mine!*

Se împiedică de prima treaptă a scării spre uşa lui

Winthrop House, şi portarul îi sări în ajutor.

... 056
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Trecură două zile.

Richards îşi jucă perfect rolul – la urma urmei, de asta depindea viaţa lui. În ambele seri, cină în cameră. Se scula la şapte dimineaţa, citea Biblia în recepţie, apoi pleca la „întruniri”. Personalul hotelului îl trata cu o cordialitate degajată, dispreţuitoare – atitudinea destinată clericilor miopi, şi stângaci (care achită anticipat nota de plată), în epoca aceasta a legalizării crimelor limitative, a războiului biologic în Egipt şi America de Sud, şi a celebrei „dacă-i al tău, îl poţi omorî” legi a avortului din Nevada. Papa era un bătrân senil de nouăzeci şi şase de ani, ale cărui proclamaţii bâlbâite referitoare la astfel de probleme constituiau momentul culminant al rubricii umoristice din cadrul programului de ştiri de la ora şapte.

Richards îşi ţinea „întrunirile” într-un separeu de bibliotecă, unde, cu uşa încuiată, citea despre poluare. După anul 2002, numărul informaţiilor scădea, iar ceea ce exista nu prea se potrivea cu datele din perioada anterioară. Ca de obicei, guvernul făcea, cu întârziere, dovada unei analize eficiente.

La amiază, frecventa un expres nu departe de hotel, ciocnindu-se de consumatori şi scuzându-se într-una. Unii îi spuneau „nu-i nimic, părinte”. Cei mai mulţi îl înjurau plictisiţi şi-l împingeau într-o parte.

Serile şi le petrecea în cameră, cinând şi urmărind *Fugarul*. Dimineţile, în drum spre bibliotecă, expedia casetele. Legătura prin Boston părea că funcţionează

perfect.

Producătorii emisiunii adoptaseră o nouă tehnică pentru bruierea mesajelor lui despre poluare (insista cu ele, într-o frenezie – oricum, măcar surdo-muţii le puteau descifra): acum, spectatorii îi acopereau glasul printr-un vacarm de urlete, răcnete, obscenităţi şi înjurături. Intensitatea acestora creştea permanent; hidoasă până la nebunie.

În lungile după-amieze, Richards se gândea că o schimbare nedorită îl cuprinsese în aceste cinci zile de permanentă fugă. Bradley era responsabil pentru asta – Bradley şi fetiţa. De atunci nu mai era singur, un proscris luptând pentru familia lui, oricând gata să fie anulat pentru totdeauna. Acum erau mai mulţi aici, agăţându-se de viaţa lui – inclusiv propria sa familie.

Nu fusese niciodată un tip integrat în societate. Respinsese problemele sociale, cu dispreţ şi dezgust. Alea erau pentru fraieri şi tipi cu prea mulţi bani şi timp liber la dispoziţie, cum erau cretinoizii ăia de studenţi, cu insignele lor şi grupurile neo-rock.

Tatăl lui dispăruse când Richards avea cinci ani. Nu şi-l amintea decât în imagini răzleţe, străfulgerate. Nu-l urâse niciodată pentru ceea ce făcuse. Înţelesese destul de bine că un bărbat care are de ales între mândrie şi responsabilitate va alege, aproape întotdeauna, mândria – dacă responsabilitatea îi răpeşte bărbăţia. Un bărbat nu-şi poate pierde vremea hoinărind, şi privind cum soţia lui îi câştigă hrana de toate zilele. Richards considera că dacă un bărbat nu poate face mai mult decât să fie peştele soţiei sale, atunci ar putea la fel de bine să sară pe geam.

De la cinci până la şaisprezece ani, Richards bătuse strada împreună cu fratele lui, Todd. Maică-sa murise de sifilis pe când el avea zece ani, iar Todd şapte. După alţi cinci ani Todd fusese omorât, când se defectase frâna

aerocamionului pe care-l încărca. Atât mama cât şi fiul sfârşiseră în Crematoriul Municipal. Vagabonzii îi spuneau Fabrica de Cenuşă, sau Scrumiera; erau cinici, dar neajutoraţi, ştiind că probabil ei înşişi aveau să sfârşească expiraţi din cuptoare în văzduhul oraşului. La şaisprezece ani, Richards rămase singur, muncind în schimburi de opt ore, după şcoală. Şi în ciuda programului zdrobitor, încercase o panică permanentă provenită din faptul că se ştia singur şi expus. Se trezea uneori la trei dimineaţa în mirosul de varză al camerei, cu groaza cuibărită în adâncul cel mai străfund al sufletului. Era singur.

Apoi se însurase, şi Sheila petrecuse primul an într-o tăcere mândră, în vreme ce prietenii lor (şi duşmanii lui Richards; îşi făcuse mulţi prin refuzul de-a participa la expediţiile de vandalizare în masă, alăturându-se unei găşti de cartier) aşteptau sosirea Rapidului din Uter. Când asta nu s-a întâmplat, interesul a scăzut. Au fost abandonaţi în acea stare particulară, rezervată noilor căsătoriţi în Co-Op City. Puţini prieteni şi un cerc de cunoştinţe ce ajungea de-abia la colţul străzii lor. Richards nu era afectat din cauza asta; situaţia îi convenea. Se azvârlise cu totul în munca lui, cu o intensitate satisfăcută, lucrând ore suplimentare de câte ori putea. Salariul era prost, nu exista nici o şansă de promovare, şi inflaţia era galopantă – dar ei se iubeau. Continuaseră să se iubească... şi de ce nu? Richards era genul acela de bărbat singuratic care îşi poate permite să risipească uriaşe cantităţi de dragoste, afecţiune şi, poate, dominaţie psihică pentru femeia care şi-a ales-o. Până atunci sentimentele lui fuseseră aproape complet neatinse, în cei unsprezece ani de căsătorie, nu avuseseră niciodată o ceartă cu adevărat serioasă.

Îşi părăsise slujba în 2018, deoarece şansele de-a mai avea vreodată copii scădeau cu fiecare schimb petrecut

înapoia învechitelor şi imperfectelor scuturi de plumb G-A. Poate că nu s-ar fi întâmplat mare lucru, dacă ar fi răspuns printr-o minciună la întrebarea şefului de echipă: „De ce pleci?” însă Richards îi răspunsese, simplu şi clar, ce credea el despre General Atomics, terminând printr-o invitaţie adresată şefului de echipă de-a lua scuturile gama şi a şi le introduce printr-un anumit orificiu al corpului. Discuţia se încheiase printr-o încăierare scurtă, sălbatecă. Şeful de echipă era bătăuş şi părea dur, însă Richards îl făcuse să ţipe ca o femeie.

Aşa începu ciuma. E periculos. Evitaţi-l. Dacă vă trebuie neapărat un om, angajaţi-l o săptămână, apoi scăpaţi de el. În jargonul GA, Richards primise Cartonaşul Roşu.

În următorii cinci ani, petrecu mult timp încărcând şi descărcând ziare, dar treptat şi aranjamentele acelea se răriră până dispărură. Lib-Veul ucisese cuvântul tipărit. Richards bătea străzile. Richards era pus pe drumuri. Richards muncea când şi când câte o zi.

Marea mişcare a deceniului trecu pe lângă el ignorată, precum stafiile pentru un necredincios. Habar n-avea de Masacrul Gospodinelor din '24 până nu-i povesti nevastă-sa, la trei săptămâni după eveniment – două sute de poliţişti înarmaţi cu pistoale şi bastoane electrice alungaseră o armată de femei care voiau să pătrundă în Depozitele de Alimente Southwest. Şaizeci fuseseră ucise. Era vag conştient de faptul că în Orientul Mijlociu se foloseau gaze toxice. Însă nimic din toate acestea nu-l afecta. Protestele erau inutile. Violenţa era inutilă. Lumea era ceea ce era, şi Ben Richards trecea prin ea aidoma unei coase, fără să ceară nimic, căutând de lucru. Vâna o sută de munci mizerabile, de o zi sau o jumătate de zi. Curăţi mâzga gelatinoasă de sub poduri şi din şanţuri colectoare în vreme ce alţii de pe stradă, care în mod sincer credeau că-şi caută de lucru, nu

făceau nimic.

Frige-o, vierme. Şterge-o. Nu-i de lucru. Ieşi. Ia-o din loc. Dă-i bice. Pleacă.

Apoi slujbele dispărură. Imposibil de găsit ceva. Într-o seară, când Richards revenea acasă după o zi lipsită de succes, un bogătaş beat, într-o salopetă din mătase, îl acostă şi-i oferi zece neodolari dacă-şi dădea pantalonii jos, ca să poată vedea dacă într-adevăr vagabonzii aveau sulele de o jumătate de metru. Richards îl trântise pe jos cu un pumn şi fugise.

Şi atunci, după nouă ani de încercări, Sheila rămase însărcinată. Lucrase în atomice, spuneau cei din clădire, îţi vine să crezi că lucrase şase ani în atomice şi o lăsase gravidă? Are să fie un monstru, spuneau cei din clădire. O s-aibă două capete, şi n-o să aibă ochi. *Radiaţie, radiaţie*, *vlăstarele ţi-s monştri*...

Dar în loc de aşa ceva, se născuse Cathy. Dolofană, perfectă, zbierând. Asistată de o moaşă de pe stradă, care primise cincizeci de centi şi patru conserve de fasole.

Iar acum, pentru prima dată după moarta fratelui său era detaşat de orice. Nu mai exista nici o presiune asupra lui (nici, temporar, grija urmăririi).

Gândurile şi furia i se îndreptară către Federaţia Jocurilor, cu uriaşul şi atotputernicul lor canal de comunicare cu întreaga lume. Grăsani cu filtre nazale, petrecându-şi serile cu păpuşele cu lenjeria din mătase. Să cadă ghilotina. Şi să cadă. Şi să cadă. N-avea cum să ajungă însă la ei. Se înălţau îndepărtaţi deasupra tuturor, aidoma Clădirii Jocurilor însăşi.

Totuşi, deoarece, el era cine era, şi deoarece era singur şi în transformare, se gândi la asta. Nu-şi dădea seama, singur în cameră, că în vreme ce se gândea la asta rânjea ca un lup alb şi uriaş, al cărui rânjet în sine era îndeajuns pentru a strâmba străzile şi topi clădirile.

Acelaşi rânjet pe care-l avusese în ziua aproape uitată când lovise un bogătaş şi fugise, cu buzunarele goale şi mintea arzând.

... 055
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Ziua de luni a fost exact ca duminică – nu mai exista nicăieri noţiunea unei anumite zile de repaus săptămânal – până la şase şi jumătate seara.

Părintele Ogden Grassner comandase Meatloaf Supreme (bucătăria hotelului, care ar fi părut execrabilă oricui obişnuit cu ceva mai bun decât chiftelele de la expres şi tabletele concentrate, i se părea excepţională lui Richards) şi o sticlă de vin Thunderbird, şi se instalase să urmărească *Fugarul*. Prima jumătate, care se ocupase chiar de Richards, semăna perfect cu cele din zilele anterioare. Sunetul casetelor era acoperit de publicul din studio. Bobby Thompson era civilizat dar virulent. În Boston începuse o razie masivă. Cei care-l adăposteau pe urmărit aveau să fie condamnaţi la moarte. Când începu reclama Reţelei, Richards zâmbi fără veselie. Nu era chiar aşa de rău; era chiar amuzant, într-un fel mai limitat. Putea rezista la orice, dacă nu-i mai transmiteau iarăşi pe poliţiştii morţi.

A doua jumătate a emisiunii fu cu totul diferită. Thompson surâdea larg.

— După ultimele casete expediate de monstrul cu numele Ben Richards, sunt încântat să vă comunic o veste bună...

Îi găsiseră pe Laughlin.

Fusese semnalat vineri la Topeka, dar scotocirea intensă a oraşului, făcută sâmbătă şi duminică, nu

dăduse nici un rezultat. Richards bănui că Laughlin scăpase prin cordon aidoma lui. Însă azi după-amiază, Laughlin fusese văzut de doi puşti. Se adăpostise într-o barcă a Departamentului Rutier. Avea încheietura mâinii drepte ruptă.

Puştii, Bobby şi Mary Cowles, zâmbeau larg camerei de luat vederi. Bobby Cowles era ştirb de un dinte.

Thompson anunţă cu mândrie că Bobby şi Mary, „cetăţenii numărul unu ai Topekăi”, aveau să fie invitaţi mâine seară la *Fugarul*, pentru a li se înmâna Diplomele de Merit, o chitanţă de livrare pe viaţă de fulgi de ovăz, Funtwinks, şi câte un cec în valoare de o mie de neodolari, din partea lui Hizzoner, guvernatorul Kansasului. Spectatorii aclamară frenetici.

Urmară imagini cu corpul lui Laughlin, ciuruit, scos din barca transformată în aşchii de tirul concentrat. Publicul aplaudă, huidui şi fluieră.

Richards se întoarse cu spatele. Îi era greaţă. Degete fine, invizibile îi apăsau tâmplele.

Ca prin vată, auzi cuvintele. Trupul era expus în rotonda tribunalului Kansas. Deja se formase o coadă lungă de cetăţeni. Unul din poliţiştii participanţi la uciderea lui Laughlin declara că acesta nu opusese prea multă împotrivire.

„Ce drăguţ din partea ta”, se gândi Richards, amintindu-şi de Laughlin, de glasul scârbit, privirea directă şi maliţioasă.

O prietenă din copilărie.

Acum rămăsese un singur cap de afiş. Capul de afiş era Ben Richards. Nu mai avea chef de Meatloaf Supreme.

... 054
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

În noaptea aceea avu un coşmar urât de tot, ceea ce era neobişnuit. Vechiul Ben Richards nu visa niciodată.

Şi mai ciudat era faptul că el în vis nu exista ca personaj. Doar asista, invizibil.

Odaia era neclară, cufundată în beznă la periferia vederii. Se părea că de undeva picura apă. Richards avea impresia că se găseşte la mare adâncime sub pământ.

În centrul încăperii, Bradley stătea într-un scaun din lemn cu spătar drept, legat de mâini şi de picioare cu curele din piele. Fusese ras în cap. În jurul său se aflau siluete cu glugi negre. „Vânătorii”, îşi spuse Richards, cu groaza încolţindu-i în inimă. „Doamne Dumnezeule, ăştia-s Vânătorii.”

— Nu-s io, zicea Bradley.

— Ba da, tu eşti, frăţioare, spuse blând una din siluete şi vârî un ac în obrazul lui Bradley.

Bărbatul urlă.

— Tu eşti?

— Suge-o!

Un ac intră lin în ochiul lui Bradley şi fu retras picurând un fluid incolor. Ochiul lui Bradley se zbârci şi se teşi.

— Tu eşti?

— 'Te-n mă-ta!

Un baston electric îi atinse ceafa. Bradley răcni iarăşi, şi firele de păr i se zbârliră. Părea caricatura grotescă a unui negru.

— Tu eşti, frăţioare?

— Filtrele nazale-ţi fac cancer, spuse Bradley. Sunteţi putrezi pe dinăuntru, labagiilor!

Îi străpunseră celălalt ochi.

— Tu eşti?

Orb, Bradley începu să râdă.

Una din siluetele cu glugă făcu un gest, şi din umbre apărură, veseli, Bobby şi Mary Cowles. Începură să se

învârtă în jurul lui Bradley, cântând:

— „Cui i-e frică de lupul cel rău, de lupul cel rău, de lupul cel rău?”

Bradley începu să zbiere şi să se zbată în scaun. Părea că încearcă să-şi ridice braţele pentru a se feri. Cântecul devenea tot mai tare, mai răsunător. Copiii se schimbau. Capetele li se alungeau, întunecate de sânge. Gurile erau larg deschise şi înăuntru, sclipeau colţi ca nişte lame.

— Zic! urla Bradley. Zic! Zic! Nu-s io! Ie Ben Richards! Zic! Doamne... oh... D-d-doamne...

— Unde-i el, frăţioare?

— Zic! Zic! Ie-n...

Însă cuvintele erau acoperite de cântecul copiilor. Aceştia se năpusteau spre beregata încordată a lui Bradley, când Richards se deşteptă, asudat.

... 053
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Nu mai era de stat în Manchester.

Nu ştia dacă de vină era vestea sfârşitului brutal al lui Laughlin, sau coşmarul, sau doar o presimţire.

Însă marţi dimineaţă rămase în cameră, renunţând la bibliotecă. I se părea că fiecare minut petrecut acolo însemna apropierea tot mai rapidă de pieire. Privind pe geam, vedea un Vânător cu glugă neagră în pielea oricărui cerşetor bătrân, sau şofer cocoşat de taxi. Îl măcinau închipuirile unor ucigaşi deplasându-se neauziţi spre camera lui. Simţea un ceas uriaş ticăindu-i în cap.

La puţin timp după ora unsprezece dimineaţa, depăşi momentul de nehotărâre. Era imposibil să mai stea. Ştia că ei ştiau.

Îşi luă bastonul, bocăni stângaci până la lift şi coborî în recepţie.

— Ieşiţi, părinte Grassner? îl întrebă recepţionerul, cu obişnuitul său surâs plăcut, dispreţuitor.

— Azi e liber, se adresă Richards către umărul bărbatului. Există un cinematograf în oraş?

Ştia că sunt cel puţin zece, dintre care opt cu filme perverto tri-D.

— Păi, răspunse recepţionerul. Vă recomand sala Central. Mi se pare că ei dau Disney...

— Grozav, încuviinţă Richards şi în drum spre uşă se izbi de un ghiveci uriaş.

La două cvartale depărtare de hotel, intră într-un magazin şi cumpără un sul uriaş de bandaj şi o pereche de cârje ieftine din aluminiu. Vânzătorul i le împacheta într-o cutie lunguiaţă, şi Richards sui într-un taxi.

Maşina se găsea exact acolo unde fusese lăsată, şi dacă în garaj era vreo capcană, Richards n-o putut zări. Intră şi porni motorul. Avu o strângere de inimă când îşi dădu seama că numele de pe permisul de conducere era dat în urmărire, dar nu dură mult. Oricum, era convins că nu putea rezista unei cercetări mai atente. Dacă existau baraje pe şosea, trebuia să încerce să le forţeze. Asta însemna moarte curată, dar oricum ar fi fost ucis dacă-l reperau.

Azvârli ochelarii lui Ogden Grassner în compartimentul bordului şi ieşi cu maşina, fluturând mâna nonşalant spre paznicul de la poartă. Acesta nici nu-şi clinti privirea de pe revista porno.

Se opri pentru o încărcătură completă de aer comprimat, la staţia de viteză din marginea nordică a oraşului. Puştiul de serviciu era în toiul unei erupţii vulcanice de acnee, şi era patetic în încercarea de-a evita să-l privească pe Richards. Deocamdată, mergea bine.

Trecu de Şoseaua 91 pe 17, şi de acolo pe un drum acoperit cu bitum care n-avea nici nume, nici număr. După cinci kilometri, trase pe un drum de ţară cu făgaşe, şi opri motorul.

Reglând oglinda retrovizoare la unghiul convenabil, îşi bandajă capul cât putu mai repede. O pasăre ciripea într-una pe ramurile unui ulm cu aspect bolnăvicios.

Nu prea rău. Dacă mai avea timp în Portland, putea adăuga un guler gipsat.

Aşeză cârjele pe scaunul de alături şi porni. Peste patruzeci de minute, intra în sistemul de şosele din jurul lui Portsmouth. Apucă pe Şoseaua 95, şi scoase din buzunar biletul mototolit pe care i-l lăsase Bradley. Scrisese pe el cu un creion cu mâna moale, cu caracterele îngrijite ale autodidacţilor:

Portland, State Street, nr. 94
UŞA ALBASTRĂ PENSIUNE
Elton Parrakis (& Virginia Parrakis).

Pentru un moment privi adresa încruntat, apoi înălţă ochii. O pernă galben-cu-negru de poliţie trecea încetişor pe deasupra benzii a şasea, în paralel cu un vehicul de sol, blindat, pe banda întâia. Îl încadrară câteva clipe, după aceea trecură mai departe schimbându-şi locurile într-un balet graţios. O patrulă obişnuită de circulaţie.

Pe măsură ce kilometrii treceau, simţea în piept o senzaţie neplăcută, aproape nedorită de uşurare. Simultan, îi venea să râdă şi să vomite.

... 052
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Drumul până la Portland fu lipsit de incidente.

Până ajunse la marginea oraşului, străbătând suburbiile din Scarborough (case de bogătaşi, străzi de bogătaşi, şcoli particulare pentru bogătaşi, înconjurate de garduri din sârmă electrică), sentimentul de uşurare începuse să dispară. Ei puteau fi oriunde. Puteau fi în jurul lui. Sau puteau să nu fie nicăieri.

State Street era o zonă de clădiri vechi din piatră mâncată de timp, nu departe de un parc neîngrijit, cu aspect de junglă – un refugiu, se gândi Richards, pentru hoţii, amanţii, drogaţii şi derbedeii orăşelului. Nimeni nu s-ar fi aventurat pe State Street după căderea întunericului, fără tovărăşia unui câine poliţist, sau a câţiva prieteni de gaşcă.

Numărul 94 era un imobil dărăpănat, cu zidurile afumate, cu străvechi obloane verzi trase peste ferestre. Lui Richards, casa i se părea că seamănă cu un bătrân bolnav de cataractă.

Opri lângă trotuar şi coborî. Strada era presărată cu autovehicule pneumatice abandonate, unele într-atât de ruginite încât erau doar nişte maldăre de fiare. Pe o latură a parcului, un Studebaker zăcea pe o parte, precum un câine mort. Evident, acesta nu era un cartier frecventat de poliţie. Dacă-ţi părăseai maşina, în cinsprezece minute se strângea lângă ea un grup de băieţi slabi, cu ochi cenuşii, scuipând mereu. După jumătate de oră, unul din ei apărea cu răngi, chei şi şurubelniţe. Le treceau de la unii la alţii, le comparau, le învârteau între degete, se prefăceau că se luptă între ei. Le ridicau în sus, gânditori, de parcă apreciau vremea, sau recepţionau prin intermediul lor misterioase transmisiuni radiofonice. După o oră, maşina nu mai era decât o carcasă, fără ventile, cilindri şi chiar volan.

Un băieţaş alergă spre Richards, tocmai când acesta îşi aranja cârjele. Nişte cicatrici strălucitoare, încreţite de

arsură îi preschimbau unul din obraji într-o oroare Frankenstein.

— Scag, şefu'? A-ntâia. Te bagă-n boală.

Chicoti înfundat, pielea neregulată, zbârcită, a feţei arse strâmbându-se grotesc.

— Frige-o, îl repezi Richards.

Băiatul încercă să-i dea un şut într-una din cârje, şi Richards descrise cu ea un arc, lovindu-l peste şolduri. O luă la goană, înjurând.

Încet, şchiopătă până la treptele din piatră tocite şi privi uşa. Cândva fusese albastră, însă acum vopseaua se decolorase şi se jupuise, căpătând culoarea cerului din deşert. Cândva existase şi un clopoţel, dar vreun vandal avusese grijă de el, folosind o daltă.

Richards ciocăni şi aşteptă. Nimic. Ciocăni din nou.

Era de-acum spre amurg, şi frigul înainta încetişor pe stradă. Slab, din parcul de dincolo de cvartal, răsuna zgomotul sec al crengilor despuiate de frunze.

Nu locuia nimeni aici. Era timpul să plece.

Totuşi mai ciocăni o dată, în mod straniu convins că înăuntru *era* cineva.

Iar de data aceasta fu răsplătit cu târşitul greoi al unor papuci. O pauză în dreptul uşii. Apoi:

— Cine-i? Nu cumpăr nimic. Pleacă.

— Mi s-a spus să vin aici, rosti Richards.

O ferestruică se deschise scârţâind scurt şi se întrevăzu un ochi căprui. După aceea, ferestruica se trânti, închizându-se.

— Nu te cunosc.

O respingere clară.

— Mi s-a spus să întreb de Elton Parrakis.

Fără tragere de inimă:

— Ah. Eşti unu de-ăia...

Înapoia uşii, începură să se răsucească chei, să se tragă zăvoare, unul câte unul. Lanţuri se desfăcură.

Clinchetul unei încuietori Yale, apoi al alteia. *Clang-ul* barei solide retrasă din poziţia ei de-a curmezişul.

Uşa se deschise şi Richards văzu o femeie sfrijită, fără sâni, şi cu nişte palme uriaşe, noduroase. Chipul ei nu era ridat, aproape îngeresc, însă părea că recepţionase sute de invizibile upercuturi, laterale şi croşeuri într-un meci de box cu timpul însuşi. Poate că timpul câştiga, însă femeia nu se dădea bătută cu uşurinţă. Avea aproape doi metri înălţime, chiar şi în papucii fără tocuri, iar arterita transformase genunchii în buturugi. Părul îi era strâns într-un turban de baie. Ochii căprui, privind de sub o frunte boltită (chiar şi sprâncenele se agăţau de pantă aidoma unor disperate tufişuri alpine, luptând cu altitudinea şi ariditatea) erau inteligenţi şi agresivi, uitându-se cu ceea ce putea fi teamă sau furie. Mai târziu, Richards avea să înţeleagă că femeia era pur şi simplu derutată, speriată, clătinându-se pe muchia nebuniei.

— Sunt Virginia Parrakis, rosti ea sec. Mama lui Elton. Intră.

... 051
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Nu-l recunoscu decât când îl duse în bucătărie, să pregătească ceai.

Casa era veche, dărăpănată şi întunecoasă, mobilată într-un stil pe care-l recunoscu imediat din propriul său mediu: Gunoaie moderne.

— Elton lipseşte deocamdată, spuse ea, preocupată de ceainicul de aluminiu de pe arzător.

Aici lumina era ceva mai bună, dezvăluind petele maronii care împestriţau tapetul, muştele moarte, pe

pervazuri, suveniruri ale verilor trecute, linoleumul vechi brăzdat de dungi negre, teancul de ambalaje ude de sub sifonul care picura. Se simţea un iz de dezinfectant care-l făcea pe Richards să-şi aducă aminte de saloanele bolnavilor incurabili.

Femeia traversă bucătăria şi degetele ei butucănoase căutară cu dificultate prin grămada de obiecte de pe servantă, până găsiră două pliculeţe de ceai dintre care unul nefolosit. Pe acela îl căpătă Richards. Nu fu surprins.

— Lucrează, continuă ea, subliniind cuvântul şi transformându-l aproape într-o acuzaţie. Vii de la individul ăla din Boston căruia Eltie îi scrie despre poluare, aşa-i?

— Da, doamnă Parrakis.

— S-au întâlnit în Boston. Elton al meu repară automate publice. Se umflă în pene pentru o clipă, apoi începu lenta traversare a dunelor de linoleum, spre aragaz: Eu i-am zis lui Eltie că ce face Bradley nu-i legal, i-am spus că poate însemna închisoarea, sau chiar mai rău. Nu m-ascultă. N-o ascultă pe *mama* lui. Zâmbi cu o dulceaţă întunecată: Ştii, dintotdeauna lui Elton i-a plăcut să construiască. Când era puşti, a construit în pom o casă cu patru camere. Asta înainte să ne taie ulmul. Da' coloratul ăla a venit cu ideea să construiască în Portland o staţie de control a poluării.

Puse pliculeţele în ceşti şi rămase cu spatele la Richards, încălzindu-şi mâinile deasupra arzătorului,

— Ei îşi scriu. I-am spus că poşta nu-i sigură. I-am zis, o să ajungi la închisoare sau chiar mai rău. Şi el mi-a zis, nu, mamă, scriem cifrat. El îmi cere o duzină de mere, eu îi răspund că lui unchiu' nu-i merge bine. I-am spus: Eltie, tu crezi că ei nu pot descifra chestiile astea? Nu m-ascultă. Eh, înainte mă asculta. Nu-mi ieşea din vorbă. Da' s-au schimbat lucrurile. De când a ajuns la pubertate, s-au schimbat lucrurile. Reviste porno sub pat şi toate

chestiile *alea*. Acum, coloratul ăla. Pe tine te-au prins tot cu de-astea, nu? Smoguri şi carcinogene, şi-acum te urmăresc, nu?

— Eu...

— Nu contează! se răsti ea către fereastră.

Afară se zărea o curticică plină cu fiare ruginite, anvelope şi magazia de lemne.

— Nu contează! repetă ea. Coloraţii sunt de vină. Se răsuci spre Richards, iar ochii îi erau adumbriţi, furioşi şi derutanţi: Am şaizeci şi cinci de ani, dar aveam numai nouăsprezece ani când a început totul. Era o mie nouă sute şaptezeci şi nouă, şi coloraţii erau peste tot! Peste tot! Da, aşa erau! răcni ea brusc, de parcă Richards ar fi contrazis-o. Peste tot! I-au trimis la şcoli cu albii. Le-au dat funcţii în guvern. Radicali, scandalagii şi rebeli. Nu-s atât de...

Se opri, ca şi cum vorbele i-ar fi fost retezate. Se holba la Richards, văzându-l pentru prima dată.

— Îndură-te Doamne, şopti ea.

— Doamnă Parrakis...

— Nu! articula cu o voce răguşită de frică Nu! Nu! O, nu!

Începu să se apropie de el, oprindu-se lângă dulap, pentru a lua din rastel un cuţit de măcelărie, lung şi sclipitor.

— Afară! Afară! Afară!

Richards se sculă şi începu să se retragă încetişor, mai întâi prin holul dintre bucătărie şi sufrageria întunecată, apoi prin sufragerie.

Observă pe hol un telefon public vechi, de pe vremea când casa fusese mult mai populată. Uşa Albastră, Pensiune. Când se întâmplase asta? Cu douăzeci de ani în urmă? Cu patruzeci? Înainte, sau după ce coloraţii au început să invadeze totul?

Tocmai pornise către uşa de ieşire, când o cheie

scârţâi în broască. Amândoi încremeniră, de parcă o forţă cerească oprise acţiunea pentru a se hotărî ce avea să urmeze.

Uşa se deschise şi intră Elton Parrakis. Era extrem de gras şi părul blond, lipsit de strălucire, era pieptănat spre spate în bucle copilăreşti, dezvelind un chip rotund de băieţel permanent uimit. Purta uniforma albastru-aurie a Companiei Yendo-Sperdo. O privi atent pe Virginia Parrakis.

— Lasă cuţitul, mamă.

— Nu! răcni femeia, dar deja recunoaşterea înfrângerii începuse să-i boţească faţa.

Parrakis închise uşa şi se îndreptă spre ea. Avea un mers legănat.

Femeia se trase înapoi.

— Trebuie să-l alungi, fiule. E omul ăla rău. E Richards ăla. Asta înseamnă închisoare, sau mai rău. *Nu vreau să ajungi la închisoare!*

Începu să bocească, scăpă cuţitul şi se prăbuşi în braţele băiatului

El începu s-o legene încetişor.

— N-ajung la închisoare, îi spuse. Haide, mamă, nu mai plânge. Te rog, nu mai plânge.

Zâmbi spre Richards peste unul din umerii gârboviţi care tresăreau – un zâmbet stânjenit de tipul îmi-pare-tare-rău. Richards aşteptă.

— Aşa, rosti Parrakis când suspinele se opriră. Domnul Richards este un bun prieten al lui Bradley Throckmorton, şi va sta la noi câteva zile, mamă.

Ea începu să zbiere, şi Parrakis îi astupă gura cu palma, strângând din ochi.

— Da, mamă. Da, aşa va fi. Eu o să-i duc maşina în parc, s-o aranjez. Şi tu o să te duci mâine dimineaţă la poştă cu un pachet ce trebuie expediat în Cleveland.

— Boston, spuse automat Richards. Casetele merg în

Boston.

— Acum merg în Cleveland, surâse răbdător Elton Parrakis. Bradley e dat în urmărire.

— Dumnezeule!

— Şi tu o să fii urmărit, ţipă doamna Parrakis. Şi pe tine-o să te prindă! Eşti prea gras!

— Mamă, îl conduc pe domnul Richards la etaj, să-i arăt camera lui.

— Domnul Richards? Domnul Richards? De ce nu-i spui pe numele lui adevărat? Otravă!

Tânărul se desprinse cu blândeţe din braţele ei, şi Richards îl urmă ascultător pe scara neluminată.

— Aici sus sunt multe camere, îi explică Parrakis, gâfâind uşor. Cu mulţi ani în urmă – când eram puşti – a fost un hotel cu pensiune. De sus poţi supraveghea strada.

— Poate c-ar fi mai bine să plec. Dacă au dat de urma lui Bradley, s-ar putea ca mama ta să aibă dreptate.

— Aici e camera, rosti Parrakis şi deschise uşa unei odăi cu iz de mucegai. Se părea că nu auzise cuvintele lui Richards. Mă tem că nu-i prea grozav, dar... Îl privi pe bărbat cu răbdătorul lui zâmbet nu-vreau-să-supăr-pe-nimeni: Poţi rămâne cât doreşti. Bradley Throckmorton este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Zâmbetul se crispa puţin: *Singurul* prieten pe care l-am avut vreodată. De mama o să am eu grijă. Nu-ţi face probleme.

— Mai bine să plec, repetă Richards.

— Nu prea poţi. Bandajul ăsta n-a păcălit-o nici pe mama. O să-ţi duc maşina într-un loc sigur, domnule Richards. Discutăm mai târziu.

Ieşi grăbit. Richards observă că fundul pantalonilor strălucea. Părea că lăsase în cameră un miros vag de scuze.

Împingând puţin într-o parte storul cel verde,

Richards îl zări pe tânăr ieşind pe trotuarul crăpat şi urcând în maşină. Apoi coborî. Se grăbi în casă, şi Richards simţi un fior de teamă. Păşi greoi, urcând treptele. Uşa se deschise şi Elton surâse:

— Nu te speria, rosti el. Nu sunt un agent secret prea grozav. Am uitat cheile.

Richards i le dădu şi încercă o glumă:

— O jumătate de agent secret e mai bună decât nimic.

Atinse o coardă sensibilă, sau nici un fel de coardă; Elton Parrakis îşi purta în mod limpede propriile suferinţe, şi Richards aproape că putu auzi glasurile fantomatice, batjocoritoare ale copiilor, strigăte care aveau să-l urmeze veşnic, ca bărcuţele unui remorcher.

— Mulţumesc, adăugă el încet.

Parrakis plecă şi dispăru cu maşina lui Richards.

Richards luă cuvertura de pe pat şi se întinse încetişor, respirând adânc şi privind doar plafonul. Patul părea că-l cuprinde într-o îmbrăţişare umedă, perversă, chiar şi prin cearşaf şi haine. Izul de mucegai îi intra în nări.

La parter, mama lui Elton plângea.

... 050
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Moţăi puţin, dar nu putu adormi. Afară se întunecase aproape de tot când auzi pe scara paşii grei ai lui Elton. De-a dreptul uşurat, îşi coborî picioarele pe duşumea.

Parrakis ciocăni, apoi intră. Se schimbase într-un gigantic tricou de sport şi jeanşi.

— Gata, îi spuse. Am dus-o în parc.

— N-o s-o facă bucăţi?

— Nu, i-am montat o şmecherie. O baterie şi două cleme. Oricine pune mâna sau ranga pe ea, e curentat şi declanşează alarma. E foarte bună. Eu am făcut-o.

Se aşează cu un suspin adânc.

— Ce-i chestia cu Cleveland? întrebă Richards (descoperise că cel mai simplu era să-l întrebe într-una pe Elton).

Parrakis înălţă din umeri.

— Ah, e un tip aşa, ca mine. L-am întâlnit odată în Boston, la bibliotecă, cu Bradley. Clubul nostru cu poluarea. Cred că mama ţi-a spus câte ceva.

Îşi frecă palmele şi zâmbi trist.

— Mi-a zis ceva.

— E puţin... sclerozată. De vreo douăzeci de ani, nu prea mai înţelege ce se întâmplă. Este permanent speriată. Doar eu i-am rămas pe lume.

— O să-l prindă pe Bradley?

— Nu ştiu. Are o... reţea destul de bună.

Totuşi privirea lui o evită pe a lui Richards.

— Ai...

Uşa se deschise şi apăru doamna Parrakis. Încrucişă braţele şi zâmbi, însă ochii îi erau terorizaţi.

— Am chemat poliţia, rosti ea. Acum trebuie să pleci.

Faţa lui Elton căpătă o culoare alb-gălbuie.

— Minţi.

Richards sări în picioare, apoi se opri, ascultând cu capul aplecat, într-o parte.

Slab, crescând, nişte sirene.

— Nu minte, spuse el.

Îl cuprinsese o senzaţie de inutilitate dezgustată; înapoi, la căsuţa Start.

— Du-mă la maşină.

— Minte, insistă Elton.

Se sculă, aproape atinse braţul lui Richards, dar îşi retrase degetele de parcă bărbatul l-ar fi putut arde.

— Sunt pompierii.

— Du-mă la maşină. Repede.

Sirenele se auzeau acum mai puternic, înălţându-se şi coborând, plângăreţe. Sunetul îl copleşea pe Richards cu o oroare de coşmar, închis aici cu doi nebuni în timp ce...

— Mamă...

Chipul tânărului era contorsionat, implorator.

— Eu i-am chemat! Tuşi, şi-i înhăţă unul din braţele groase, încercând parcă să-l zgâlţâie: A trebuit! Pentru tine! Coloratul ăla te-a dat peste cap! O să zicem c-a intrat peste noi şi-o să încasăm recompensa...

— Haide, mârâi Elton spre Richards şi încercă să se elibereze.

Femeia se agăţase însă cu încăpăţânare, precum un căţeluş hărţuind un cal de povară.

— Trebuie! Trebuie să termini cu nebunii ăştia de radicali, Eltie! Trebuie să...

— Eltie! răcni el. *Eltie*!

O împinse cu toată forţa. Femeia se împletici de-a curmezişul odăii şi căzu pe pat.

— Repede, făcu Elton, cu ochii chinuiţi şi înspăimântaţi. Hai repede.

Se prăbuşiră în josul scărilor şi năvăliră pe uşa din faţă. Elton galopând cu paşi uriaşi. Reîncepuse să gâfâie.

Iar de la etaj, răzbătând atât prin fereastra închisă cât şi prin uşa deschisă de la parter, ţipătul doamnei Parrakis se transformă într-un răcnet, ce se contopi cu sirenele apropiindu-se:

— AM FĂCUT-O PENTRU TIIIINEEEEE...

... 049
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Propriile lor umbre îi urmăriră în josul străzii, spre parc, crescând şi micşorându-se după cum se apropiau şi treceau pe lângă felinarele G-A, protejate de colivii din sârmă. Elton Parrakis răsufla aidoma unei locomotive, cu gâfâieli şi şuierături zgomotoase.

Traversară strada şi deodată, pe celălalt trotuar, farurile îi decupară din întuneric. Girofarul albastru sclipi şi maşina poliţiei frână brusc, ţiuitor, la o sută de metri depărtare.

— RICHARDS! BEN RICHARDS!

O voce bubuind prin staţia de amplificare.

— Maşina... 'nainte... vezi? gâfâi Elton.

Richards de abia o putu distinge. Elton o adăpostise bine, sub un pâlc de mesteceni, lângă lac.

Maşina poliţiei reveni la viaţă, roţile din spate lăsând cauciuc ars pe asfalt, şi motorul cu benzină urlând supraturat. Ţâşni pe trotuar, măturând cu farurile cerul, şi se năpusti către ei.

Richards se întoarse către ea, simţindu-se brusc detaşat, calm, aproape anesteziat. Scoase din buzunar pistolul lui Bradley, continuând să se retragă. Nu se zăreau alte maşini. Doar aceasta. Vuia spre ei, peste solul golaş al parcului, roţile din spate zvârlind îndărăt bulgări mari de pământ negru.

Trase două focuri în parbriz. Se crăpă, dar, nu se sparse. În ultima clipă, Richards sări în lateral şi se rostogoli. Simţi pe obraji iarba veştedă a lui octombrie. Se ridică în genunchi şi mai trase două gloanţe în spatele maşinii, apoi acesta se întoarse în forţă derapând, lumina albastră de pe capotă preschimbând noaptea într-un coşmar dement. Echipajul de poliţie se găsea între el şi perna de aer, însă Elton sărise în cealaltă direcţie şi acum se chinuia să decupleze dispozitivul anti-furt.

Maşina poliţiei pornise din nou, şi colegul şoferului ieşise pe jumătate prin geamul portierei. Un ţăcănit

înfundat sparse noaptea. Un pistol-mitralieră. În jurul lui Richards, gloanţele sfredeliră solul într-un desen lipsit de sens. Pământul ţâşni, lovindu-l în obraji şi frunte.

Îngenunche, ca pentru rugăciune, şi trase tot în parbriz. De data aceasta, glontele îl străbătu.

Maşina era în faţa lui...

Sări în stânga, şi bara de protecţie ranforsată îi izbi piciorul stâng, rupându-i glezna, şi dezechilibrându-l, trântindu-l pe burtă.

Motorul maşinii urlă, schimbând vitezele şi virând aproape pe loc. Farurile îl pironiră, întunecând totul în jurul lui. Richards încercă să se scoale, dar glezna nu-i rezistă.

Gâfâind şi încercând să-şi regăsească suflul, privi cum silueta maşinii creştea din nou, apropiindu-se. Totul deveni ireal, amplificat. Trăia într-un delir de adrenalină şi orice mişcare i se părea lentă, cumpănită. Maşina era aidoma unui bizon uriaş şi orb.

Mitraliera ţăcăni iarăşi, şi de data aceasta un glonte îl lovi în braţul stâng, răsturnându-l. Maşina încercă să vireze şi să-l calce şi pentru o clipă îl zări limpede pe cel de la volan. Trase un foc şi parbrizul se spulberă. Maşina derapă lent, cu roţile scârţâind, apoi se dădu peste cap, zdrobindu-şi acoperişul, şi răsturnându-se pe o parte. Motorul se înecă, şi în tăcerea bruscă, aproape şocantă, se auzi limpede radioul de la bord.

Richards tot nu se putea ridica în picioare, aşa încât începu să se târască spre vehiculul său. Parrakis era deja înăuntru şi încerca să-l pornească, dar în panica lui uitase pesemne să deschidă ventilele de siguranţă; de fiecare dată când răsucea cheia se auzea doar tusea aerului în camere.

Noaptea începu să fie sfâşiată de sirene.

Mai avea încă cincizeci de metri până la maşină, când Elton pricepu ce se întâmplă şi deschise ventilele. Când

întoarse cheia motorul începu să păcăne şi perna de aer pluti spre Richards.

Se ridică pe jumătate, smulse portiera şi se târî înăuntru. Parrakis coti la stânga spre Şoseaua 77 care intersecta State Street undeva după parc, cu scutul vehiculului la numai doi centimetri deasupra străzii, îndeajuns de jos ca să se agaţe şi rupă.

Elton inspira guri uriaşe de aer şi le expira cu atâta putere încât buzele îi tremurau precum nişte aripioare.

Înapoia lor două echipaje de poliţie scrâşniră de după un colţ, porniră girofarurile şi începură urmărirea.

— N-avem destulă forţă! răcni Elton. N-avem viteză...

— Ei sunt pe roţi! urlă la rândul lui Richards. Ia-o prin maidanul ăla!

Virară la stânga, şi se izbiră violent cu capetele de plafon când traversară trotuarul. Răpăielile aerului comprimat le blocară transmisia.

Maşinile de poliţie se iviră imediat înapoia lor şi deschiseră focul. Richards auzi degete de oţel perforând tabla capotei. Geamul din spate se sparse cu un zgomot asurzitor, împroşcându-i cu cioburi.

Urlând, Elton izbuti să cotească la stânga, apoi la dreapta.

Una din maşinile de poliţie, cu peste o sută la oră, se năpusti peste bordura trotuarului. Se legănă nebuneşte, razele albastre rotitoare străpungând bezna cu fulgere demente, după care se înclină pe o parte şi căzu, hârşâindu-se prin resturile şi gunoaiele maidanului, până ce o scânteie îi atinse rezervorul perforat. Explodă albă, ca o flacără de magneziu.

A doua maşină revenise pe stradă în urmărirea lor. Avea să recâştige foarte repede terenul pierdut. Maşinile de sol cu combustie internă erau aproape de trei ori mai rapide decât pernele de aer. Iar dacă un vehicul pneumatic încerca să iasă de pe şosea, terenul neregulat

de sub duze îl putea răsturna, aşa cum fusese gata să se întâmple când suiseră pe trotuar.

— La dreapta! zbieră Richards.

Parrakis execută un alt viraj zgâlţâitor, ce-ţi ridica stomacul în gură. Intraseră pe Şoseaua 1; privind în depărtare, Richards vedea că în curând aveau să fie obligaţi să urce în susul rampei de intrare spre Bariera de Coastă. Acolo nu mai aveau cum scăpa; acolo îi aştepta moartea.

— Întoarce! Întoarce, fir-ar a dracu! Pe-acolo!

Pentru o clipă, maşina poliţiei dispăruse înapoia lor, pierdută după un colţ.

— NU! Nu! Parrakis începuse să se bâlbâie: I-o fundătură!

Richards se întinse şi trase de volan, şi cu acelaşi gest îndepărtă mâna lui Elton de pe clapeta de aer. Vehiculul patină într-un viraj aproape la nouăzeci de grade. Ricoşară din zidul clădirii aflată la stânga intrării în fundătură. Botul turtit izbi un maldăr de gunoaie, tomberoane şi lăzi rupte. Înapoia lui era un alt zid.

Şocul îl aruncă pe Richards în bord, şi nasul i se sparse cu un pocnet sec, azvârlind un şuvoi de sânge.

Maşina stătea de-a curmezişul fundăturii; unul din trei cilindri tuşea. Parrakis era o grămadă tăcută, inertă peste volan. Deocamdată nu era vreme pentru el.

Richards izbi cu umărul portiera crâmpoţită. Aceasta se deschise, şi el ţopăi pe piciorul sănătos până la intrarea fundăturii. Încărcă pistolul din cutia cu gloanţe primită de la Bradley. Cartuşele erau reci şi unsuroase.

Câteva scăpară pe jos. Braţul începuse să-i pulseze precum o măsea bolnavă, făcându-l să vomite de durere.

Lumina farurilor transformă noaptea într-o zi lipsită de soare. Maşina poliţiei derapă în jurul colţului, roţile posterioare luptându-se pentru tracţiune şi ridicând mirosul înţepător de cauciuc ars. Paralele negre

descriseră parabole pe macadamul de expansiune. După aceea, ţâşni iarăşi înainte. Richards ţinea arma cu ambele mâini, rezemându-se de peretele din stânga. Peste o clipă, echipajul avea să-şi dea seama că luminile de poziţie dispăruseră din faţa lor. Poliţistul de lângă şofer avea să vadă fundătura, şi să priceapă...

Smârcâind sânge prin nasul spart, începu să tragă. Era chiar lângă ei, şi de la distanţa aceea gloanţele explozive traversară parbrizul securizat ca pe o coală de hârtie. Fiecare recul al pistolului de calibru greu îi pulsa prin braţul rănit, făcându-l să urle.

Maşina urlă peste trotuar, zbură o distanţă scurtă prin aer, şi se izbi de zidul orb din cărămidă. REPARAŢII LIB-VE, anunţa o reclamă decolorată de pe zid. ORICE VĂ PLACE, LA NOI SE POATE FACE.

Aflată la o jumătate de metru deasupra solului, maşina lovi peretele în plină viteză şi explodă.

Veneau însă şi altele; mereu altele.

Gâfâind, Richards reveni la perna de aer. Piciorul teafăr îl durea îngrozitor.

— Sunt rănit, gemea Parrakis. Sunt grav rănit. Unde-i mama? Unde-i mama mea?

Richards îşi dădu drumul în genunchi, se târî pe spate sub vehicul, şi începu cu sălbăticie să smulgă gunoaie şi sfărâmături din camera de aer. Din nas, sângele îi curgea pe obraji, făcând două băltoace sub urechi.

... 048
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Doar cinci din cei şase cilindri mai funcţionau, şi perna nu putea depăşi şaptezeci la oră, aplecată mult pe o parte.

Parrakis îl dirija de pe scaunul din dreapta, unde-l urcase Richards. Tija volanului îi intrase în abdomen ca o ţepuşă, şi Richards ştia că este pe moarte. Simţea în palme sângele cald şi lipicios de pe canelurile volanului:

— Îmi pare rău, rosti Parrakis. La stânga... E vina mea. Trebuia să-mi fi dat seama. A... a luat-o razna. Nu mai...

Tuşi un cheag negru de sânge şi-l scuipă indiferent în poală. Sirenele umpleau noaptea, dar se auzeau hăt departe, spre vest. Ieşiseră pe centură, şi de acolo Parrakis îl călăuzise pe drumuri secundare. Acum goneau spre nord pe Şoseaua 9, şi suburbiile Portlandului se răreau treptat în ţinuturile aride ale lui octombrie. Pădurarii trecuseră pe acolo ca lăcustele, lăsând în urma lor o încâlcire de lăstare şi smârcuri.

— Ştii unde mergem? întrebă Richards.

Îl dureau toate din creştet până în tălpi. Era aproape sigur că-şi fracturase glezna; în privinţa nasului nu mai exista nici o îndoială. Răsufla întretăiat şi precipitat.

— E un loc pe care-l ştiu, răspunse Parrakis şi tuşi din nou sânge. Îmi zicea tot timpul că prietena cea mai bună a unui băiat e mama lui. Îţi vine să crezi? Eu am crezut-o. O să-i facă vreun rău? O s-o bage în închisoare?

— Nu, făcu scurt Richards fără să ştie.

Era opt fără douăzeci. Plecaseră din Uşa Albastră la şapte şi zece. Avea impresia că trecuse o eternitate.

Hăt departe, alte sirene se alăturau corului general. *Greaţa în urmărirea necomestibilului*, gândi incoerent Richards. *Cine nu vrea să se frigă să nu bage mâna în foc*. Distrusese de unul singur două echipaje de poliţie O gratificaţie pentru Sheila. Bani mânjiţi cu sânge. Şi Cathy. Oare Cathy avea să se îmbolnăvească şi să moară, bând lapte cumpărat cu banii mânjiţi? *Ce mai faceţi*, *scumpelor*? *Vă iubesc*. *Aici*, *pe drumul ăsta de ţară*, *bun numai pentru vânători şi cupluri căutând un loc*

retras, *eu vă iubesc şi vă doresc numai vise liniştite*. *Vă doresc*...

— La stânga, croncăni Elton.

Viră la stânga, în susul unui drum asfaltat ce traversa o pădurice de sumac şi ulm desfrunzit, pini şi molizi, hăţişuri de puieţi desprinşi din coşmare. Un râu, vâscos şi sulfuros datorită reziduurilor industriale, îi asalta nările. Ramuri joase zgâriau capota maşinii cu scrâşnituri de oseminte. Trecură pe lângă o inscripţie care anunţa: COMPLEXUL „LA PINI" – ŞANTIER – INTERZIS! – CONTRAVENIENŢII VOR SUPORTA RIGORILE LEGII!

Suiră o ultimă pantă şi ajunseră la Complexul „La Pini". Construcţia încetase de cel puţin doi ani, se gândi Richards, şi nici atunci nu fusese prea avansată. Aveau în faţă un labirint de magazine şi prăvălii pe jumătate terminate, ţevi aruncate peste tot, grămezi de cherestea, barăci ruginite, toate acoperite de jepi ţepoşi şi molizi, muri şi porumbari, coada-şoricelului şi mătrăgune. Se întindea aşa pe câţiva kilometri. Gropi de fundaţie căscându-se dreptunghiulare precum morminte săpate unor zei romani. Schele metalice ruginite. Pereţi din beton, din care sârmele groase ieşeau aidoma unor criptograme. Spaţii rectangulare, care ar fi trebuit să devină parcaje, acum năpădite de buruieni.

Undeva deasupra, o bufniţă zbura pe aripi tăcute, vânând.

— Ajută-mă... la volan.

— Nu poţi conduce, spuse Richards, încercând să-şi deschidă portiera.

— Atâta mai pot face, articula Parrakis. O să fiu momeala... conduc cât pot.

— Nu, spuse Richards.

— Lasă-mă! Chipul bucălat era schimonosit şi grotesc. Mor, şi mai bine lasă-mă să... hî-hî-hî... începu să tuşească hidos, scuipând cheaguri de sânge. În maşină

miroase a abator. Ajută-mă, şopti Parrakis. Sunt prea gras ca s-o pot face singur. Doamne Dumnezeule, te rog, ajută-mă...

Richards îl ajută. Împinse şi ridică, şi palmele îi lipăiră şi lunecară prin sângele lui Elton. Într-adevăr, scaunele din faţă erau un abator. Şi Elton (cine ar fi crezut că poţi avea atâta sânge în tine?) continua să sângereze.

Apoi îl strecură înapoia volanului, şi perna se ridică, clătinându-se, şi viră. Stopurile clipeau, aprinzându-se şi stingându-se, aprinzându-se şi stingându-se, iar maşina ricoşă pe rând din trunchiurile copacilor până ce Elton găsi drumul.

Richards era sigur că avea s-o audă izbindu-se în plin, dar nu se întâmplă aşa. Duduitul neregulat al cilindrilor pneumatici se îndepărtă, bătând ritmul acela cu-un-cilindru-în-minus care avea să le distrugă şi pe celelalte în mai puţin de o oră. Deveni tot mai slab. Apoi se făcu linişte deplină, exceptând zumzetul unui avion îndepărtat. Cu întârziere, Richards îşi dădu seama că uitase în maşină cârjele pe care le cumpărase pentru a se deghiza.

Constelaţiile se roteau deasupra, indiferente.

Îşi putea zări răsuflarea în norişori îngheţaţi; în noaptea asta era mai frig. Întoarse spatele şoselei şi pătrunse în jungla şantierului.

... 047
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Întrezări în fundul unui subsol un maldăr de izolaţii, şi coborî, ţinându-se de fier-betonul care ieşea din pereţi. Găsi un băţ şi ciocăni izolaţiile pentru a alunga şobolanii. Fu răsplătit cu un praf gros, care-l făcu să strănute şi să

urle de durerea din nas. Nici un şobolan. Şobolanii erau în oraş. Slobozi un hohot răguşit de râs, care răsună spart în beznă.

Se înveli în fâşii din materiale izolante până ce arăta precum un iglu uman – dar îi era cald. Se rezemă de perete şi începu să picotească.

Când se deşteptă, luna – o luminiţă rece – atârna deasupra orizontului estic. Era tot singur. Nu se auzeau sirene. Putea să fie ora trei.

Braţul îi pulsa neplăcut, totuşi sângele se oprise de la sine; văzu asta după ce îşi trase mâna din izolaţii şi curăţă atent rana. Gloanţele îi smulseră o bucată triunghiulară de carne, deasupra cotului. Avusese noroc că nu-i zdrobise osul. Glezna era însă mult mai dureroasă. Laba piciorului o simţea ciudat, parcă foarte uşoară şi îndepărtată. Se gândi că poate fi o fractură deschisă. Gândindu-se aţipi iarăşi.

Când se trezi, capul îi era mult mai limpede. Luna se ridicase până la jumătatea cerului, totuşi nu se zărea vreo urmă a zorilor. *Uitase ceva*...

Îşi aminti brusc, cu un şoc neplăcut.

Trebuia să pună la poştă înainte de amiază, două casete, dacă voia ca ele să ajungă până la şase şi jumătate la Clădirea Jocurilor. Altfel însemna că nu-şi achitase obligaţiile.

Dar Bradley era urmărit, poate fusese deja capturat.

Iar Elton Parrakis nu apucase să-i spună numele din Cleveland.

Şi glezna îi era luxată.

Ceva masiv (un cerb? nu dispăruseră complet din est?) trecu în goană prin hăţişurile din dreapta, făcându-l să tresară. Fâşiile izolatoare căzură de pe el aidoma unor şerpi, şi se înveli la loc, chinuindu-se, fornăind prin nasul spart.

Era totuşi un orăşean, adăpostindu-se într-o

Dezvoltare părăsită, revenit la sălbăticie în pustietate. Brusc, noaptea păru vie şi rea, înspăimântătoare, plină de foşnete şi sunete ameninţătoare.

Răsuflând pe gură, Richards îşi trecu în revistă alternativele şi consecinţele lor.

1. *Să nu facă nimic*. Să rămână acolo şi să aştepte până se liniştea lucrurile. Consecinţă: Banii pe care-i câştiga, o sută de dolari pe oră, încetau să mai fie plătiţi la şase după-amiaza. El continua să fugă pe gratis, însă vânătoarea n-avea să se oprească, nici chiar dacă ar fi izbutit să-i păcălească pentru treizeci de zile. Urmărirea avea să continue până-l omorau.

2. *Să trimită casetele la Boston*. Nu-l mai putea periclita pe Bradley, sau familia acestuia, pentru că, fusese deja descoperiţi. Consecinţe: (1) Fără îndoială, casetele urmau să fie trimise la Harding de către Vânătorii care supravegheau orice corespondenţă a lui Bradley, dar (2) oricum puteau depista direct locul de unde expediase casetele, chiar dacă ştampila poştală era din Boston.

3. *Să trimită casetele direct pe adresa Clădirii Jocurilor din Harding*, Consecinţe: Vânătoarea urma să continue, dar el avea să fie probabil recunoscut în orice oraş îndeajuns de mare pentru a avea cutie poştală.

Toate variantele erau la fel de proaste.

Mulţumesc, *doamnă Parrakis*. *Mulţumesc*.

Se sculă, se curăţă de izolaţii, şi aruncă peste ele inutilul bandaj din jurul capului. Apoi se răzgândi şi ascunse bandajul.

Începu să caute ceva ce putea sluji drept cârjă (îşi reaminti de adevăratele cârje, lăsate în maşină), iar când găsi o scândură ce-i ajungea cam până la subsuoară, o azvârli afară, şi începu să escaladeze peretele gropii.

Când ajunse deasupra, transpirat şi tremurând, îşi dădu seama că-şi putea zări mâinile. Primele licăriri

cenuşii ale zorilor începuseră să cerceteze întunericul. Privi cu părere de rău către Dezvoltarea abandonată, gândindu-se: *Ar fi fost o ascunzătoare minunată*...

Zadarnic. Nu trebuia să stea pitit: era un fugar. Nu asta îi menţinea popularitatea?

O ceaţă alburie, precum o cataractă, se târa încetişor pe sol printre copacii desfrunziţi. Richards ezită numai o clipă, până se orientă, după care porni către pădurea ce forma hotarul nordic al Complexului.

Se opri o singură dată, să-şi înfăşoare haina pe capătul de sus al cârjei, apoi continuă.

... 046
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Se luminase de-a binelea de vreo două ore, şi Richards aproape că se auto-convinsese că mergea în cerc, când auzi prin hăţişurile de rugi şi tufişurile din faţă, ţiuitul vehiculelor pneumatice.

Avansă prudent şi întrezări o şosea din macadam, cu două benzi. Maşinile treceau cu regularitate în ambele direcţii. Cam la vreun kilometru se vedea un grup de clădiri şi ceva ce putea fi o staţie de aer, sau un vechi magazin universal cu pompe în faţă.

Merse mai departe, paralel cu şoseaua, împiedicându-se şi căzând deseori. Faţa şi mâinile îi erau însângerate de rugi şi scaieţi, iar hainele presărate cu ciulini rotunzi, cafenii. Renunţase să încerce să-i cureţe. Pe ambii umeri îi atârnau teci de laptele-cucului, făcându-l să pară ieşit dintr-o bătaie cu perne. Era ud din cap până-n picioare şi traversase două pâraie, dar la al treilea, „cârja” îi alunecase pe un bolovan şi se prăbuşise cât era de lung. Bineînţeles, recorderul nu păţise nimic.

Era impermeabil şi insensibil la şocuri. Bineînţeles.

Tufişurile şi copacii se răreau. Richards se lăsă în coate şi genunchi, şi se târî. Când consideră că ajunse la limita siguranţei, se opri şi examina situaţia.

Se afla pe o colină micuţă, un fel de peninsulă a ţinutului acoperit cu desişuri pe care îl străbătuse. Sub el se găseau şoseaua, câteva case tip ranch, şi un magazin cu pompe de aer. O maşină staţiona chiar acolo, făcând plinul, în vreme ce şoferul, un bărbat în bluzon de piele, discuta cu mecanicul. Pe o latură a magazinului, alături de trei sau patru automate pentru gumă de mestecat, şi altul pentru Maryjane, se vedea o cutie poştală roşie-albastră. Până la ea erau numai două sute de metri. Privind-o, Richards îşi dădu seama cu amărăciune că dacă ar fi ajuns înainte de zori, ar fi reuşit probabil să pună casetele neobservat.

Ei bine, găleata cu lapte şi tot restul. Povestea cu *dacă* şi *parcă*.

Se retrase şi porni recorderul să filmeze.

— Bun găsit, oameni minunaţi din ţara Lib-Veului, începu el. Aici e bunul Ben Richards, călăuzindu-vă în călătoria lui anuală prin natură. Dacă priviţi cu atenţie, puteţi zări neînfricatul sticlete stacojiu, sau mierla pestriţă. Poate chiar unul sau doi cintezoi. Făcu o pauză. Partea asta s-ar putea s-o lase, dar nu şi restul. Dacă sunteţi surd şi puteţi citi pe buze, ţineţi minte ce vă spun. Povestiţi şi unui vecin, sau unui prieten. Răspândiţi ceea ce zic. Reţeaua otrăveşte aerul pe care-l respiraţi şi vă refuză o protecţie elementară, deoarece...

Înregistră ambele casete şi le puse în buzunarul pantalonilor. Bun. Mai departe? Singurul mod în care-o putea face era să coboare cu arma în mână, să pună casetele, şi să fugă. Putea fura o maşină. Oricum aveau să-şi dea seama unde se află.

Într-o doară, se întrebă cât de departe ajunse Par-

rakis. Înainte de-a fi doborât. Scosese, pistolul când auzi glasul, surprinzător de aproape, parcă în urechea stângă.

— Haide, Rolf!

O cascadă bruscă de lătrături îl făcu să tresară violent şi mai avu timp să se gândească: *Câini*, *Dumnezeule*, *au câini*, apoi ceva negru şi uriaş ţâşni spre el.

Arma îi zbură în buruieni, şi căzu pe spate. Câinele îi stătea pe piept, o corcitură de ciobănesc german mare, lingându-l pe faţă şi umplându-i cămaşa de bale; coada îi flutura înainte şi înapoi, semnalizându-şi bucuria:

— Rolf! Hei, Rolf! Rol... oh, Doamne! Richards întrezări nişte blugi apoi un băiat trase câinele de pe el: Vă rog să mă iertaţi, domnule. Ştiţi, nu muşcă, e prea prost să muşte, doar că-i prietenos, nu-i... Aoleo, în ce hal sunteţi! V-aţi rătăcit?

Puştiul îl ţinea pe Rolf de zgardă şi-l privea curios pe Richards. Era un băiat drăguţ, bine făcut, de vreo unsprezece ani, fără aspectul palid şi posac al orăşenilor. Trăsăturile lui erau de asemenea ceva străin şi ciudat, deşi familiar în acelaşi timp. După un moment, Richards îşi dădu seama. Era inocenţa.

— Da, încuviinţă sec. M-am rătăcit.

— Tiii, da' cred că aţi şi căzut...

— Aşa-i, amice. Vrei să te uiţi atent la faţa mea şi să-mi spui dacă sunt zgâriat rău? Fără o oglindă nu-mi pot da seama.

Băiatul se aplecă îndatoritor şi-l examină. Nu trăda nici un semn de recunoaştere. Richards era satisfăcut.

— Numai julituri, spuse puştiul (avea un uşor accent din New England; nu chiar ca în Down East, ci mai săltăreţ şi sardonic), dar n-o să muriţi. Se încruntă! Aţi evadat din Thomaston? Ştiu că nu sunteţi din Pineland pentru că n-arătaţi a debil mintal.

— N-am evadat de nicăieri, rosti Richards, întrebându-se dacă spusese o minciună sau adevărul.

Fac autostopul. I-un obicei rău, amice. Tu n-ai făcut niciodată autostopul, aşa-i?

— Nu, recunoscu puştiul. În ziua de azi sunt mulţi nebuni pe şosele. Aşa zice tata.

— Are dreptate, încuviinţă Richards. Eu trebuie însă să ajung la... ăă... Pocni din degete, mimând un lapsus. Aeroportul ăsta...

— La Voigt Field?

— Aşa.

— Oho, păi sunt vreo sută şi cincizeci de kilometri, până acolo, domnule. Este în Derry.

— Ştiu, făcu jalnic Richards.

Întinse mâna şi mângâie blana lui Rolf. Câinele se răsturnă imediat pe spate, ridicând labele. Bărbatul îşi înăbuşi un hohot amar.

— Am luat o maşină de la graniţa cu New Hampshire, spuse el. Trei viermi înăuntru. Nişte tipi duri. M-au bătut, mi-au furat actele şi m-au aruncat pe-un şantier părăsit în pădure...

— Aha, ştiu unde. Auziţi, nu vreţi să veniţi la noi, să mâncaţi ceva?

— Mi-ar place, puştiule, da' n-am timp. Până diseară trebuie s-ajung la aeroport.

— Şi iar faceţi autostopul?

Ochii băiatului erau surprinşi.

— Trebuie. Începu să se ridice, apoi se aşeză de parcă tocmai îi venise o idee: Auzi, poţi să-mi faci un serviciu?

— Cred că da, rosti prudent băiatul.

Richards scoase casetele.

— Astea-s cecuri de calculator, minţi el fără să clipească. Dacă le poţi pune într-o cutie poştală, compania mea îmi va expedia bani la post-restant, în Derry. Atunci am scăpat de griji.

— Chiar dacă n-au adresă?

— E inclusă în codul de calculator.

— Aha. Bine. Sigur. E o cutie poştală la prăvălia lui Jarrold.

Se sculă, şi chipul lipsit de experienţă nu putu masca faptul că-l considera un mincinos.

Îl lăsă să se îndepărteze vreo cinci metri, apoi îl strigă:

— Nu. Vino-napoi.

Băiatul se întoarse fără chef. Era limpede că era speriat. Bineînţeles – povestea lui Richards era mai găunoasă decât un şvaiţer.

— Cred că trebuie să-ţi spun adevărul, rosti Richards. În cea mai mare parte nu te-am minţit, tinere. Însă n-am vrut să risc, ca să nu pălăvrăgeşti cu cineva.

Soarele dimineţii de octombrie era minunat de cald pe spinarea şi ceafa lui, şi îşi dori să poată rămâne toată ziua pe colină, şi să doarmă fericit în căldura trecătoare a toamnei. Luă pistolul din locul unde căzuse, şi-l aşeză pe iarbă. Ochii băiatului se holbară.

— Lucrez pentru guvern, şopti Richards.

— Ma-a-a-mă, icni băiatul.

Rolf se aşeză lângă el, limba trandafirie atârnându-i printr-o parte a botului.

— Urmăresc nişte tipi răi de tot, băiete. Vezi şi tu că m-au lucrat serios. Casetele alea pe care ţi le-am dat *trebuie* să ajungă.

— Nici o problemă, se înecă puştiul. Ma-măă, să vezi când o s-audă...

— Nimeni, îl întrerupse Richards. Nu trebuie s-audă nimeni pentru douăzeci şi patru de ore. Se pot răzbuna, adăugă el ameninţător. Deci până mâine la ora asta, nu m-ai văzut. Ai înţeles?

— Da! Sigur că da!

— Atunci, dă-i drumul. Şi mulţumesc tinere.

Întinse mâna şi băiatul i-o scutură cu respect.

Îl privi coborând colina, un băiat într-o cămaşă roşie cu câinele lui, alergând voios prin buruienile înalte. *De ce nu poate şi Cathy să fie aşa*?

Chipul i se schimonosi într-un rictus înfricoşător şi inconştient, de furie şi ură, şi poate că l-ar fi blestemat pe Domnul însuşi dacă pe ecranul întunecat al minţii nu i-ar fi apărut o ţintă mai bună: Federaţia Jocurilor. Iar înapoia ei, precum umbra unei zeităţi şi mai sumbre, Reţeaua.

Privi până-l văzu pe băiat, minuscul în depărtare, punând casetele la cutia poştală.

Se sculă apoi cu greutate, proptindu-se în cârjă, şi intră iarăşi în hăţişuri, mergând către şosea.

Deci aeroportul. Şi poate că cineva avea să plătească până la urmă.

… 045
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ…

Cu vreo doi kilometri mai înapoi, zărise o intersecţie, şi acolo ieşi din pădure, păşind cu greutate pe taluzul de pietriş dintre lizieră şi şosea.

Se opri, aidoma cuiva care renunţase să mai facă semne maşinilor, preferând să se bucure de soarele cald al toamnei. Lăsă primele două maşini să treacă; ambele aveau câte doi pasageri, şi considera că riscul era prea mare.

Dar se ridică atunci când al treilea vehicul se apropie de indicatorul *Cedează trecerea*. Revenise senzaţia de capcană. Indiferent cât de departe ar fi ajuns Parrakis, regiunea aceea trebuie să fie anunţată. Următoarea maşină putea fi a poliţiei, şi asta însemna sfârşitul.

În automobilul care încetinise era o femeie, singură.

Nu-l privea; autostopiştii erau respingători şi de aceea trebuiau ignoraţi. Smulse portiera din dreapta şi intră, exact când accelerase. Fu azvârlit în lateral, ţinându-se cu disperare de clanţă şi târându-şi piciorul sănătos.

Şuierul frânelor; vehiculul se clătină violent.

— Ce... cine... nu se...

Richards întinse pistolul spre ea, ştiind cât de groaznic arăta el de aproape, aidoma cuiva trecut printr-un tocător. Aspectul oribil îl avantaja. Îşi trase piciorul înăuntru şi trânti portiera, fără să clintească arma. Femeia era îmbrăcată ca pentru ieşire în oraş, şi purta ochelari de soare integrali, albaştri. Frumuşică din câte îşi putea da seama.

— Dă-i drumul, rosti Richards.

Ea făcu exact ceea ce se aştepta; trânti ambele picioare pe frână şi începu să ţipe, Richards fu azvârlit înainte, glezna luxată înnebunindu-l de durere. Maşina se opri pe taluz, la cincisprezece metri după intersecţie.

— Eşti... tu eşti... R-R-R...

— Ben Richards. Ia mâinile de pe volan. Pune-le în poală.

Îl ascultă, fără să-şi poată controla tremurăturile. Nu-l privea. Temându-se, se gândi, să nu fie prefăcută în stană de piatră.

— Cum vă numiţi, doamnă?

— A-Amelia Williams. Nu mă-mpuşca. Nu m-omorî. Am... am... ia-mi banii da' *Doamne*, *nu m-omorîîîî*...

— Ş-ş-ş, făcu Richards încetişor. Ş-ş-ş. După ce se potoli puţin, îi spuse: N-o să încerc să vă schimb părerea despre mine, doamnă Williams. Doamnă, nu?

— Da, răspunse ea automat.

— Însă nu intenţionez să vă fac nici un rău. Înţelegeţi?

— Da, răspunse femeia, parcă înviorată. Vrei maşina. L-au prins pe prietenul tău şi acum îţi trebuie o maşină.

Poţi s-o iei – e asigurată – nici n-o să pomenesc de tine. Îţi jur că n-o să spun nimănui. O să zic că mi-a furat-o din parcare...

— O să mai vorbim despre asta. Porniţi maşina. Luaţi-o pe Şoseaua 1 şi o să mai discutăm despre asta. Sunt baraje pe şosea?

— N... da. Sute. O să te prindă.

— Nu minţiţi, doamnă Williams. Da?

Începu să conducă, smucit la început, apoi corect. Şofatul părea că o calmează. Richards o întrebă din nou despre filtre de poliţie.

— În jurul lui Lewiston, răspunse ea crispată. Acolo l-au prins pe celălalt vie... tip.

— Cât e până acolo?

— Vreo cincizeci de kilometri.

Parrakis ajunsese mai departe decât visase Richards.

— O să mă violezi? întrebă atât de brusc Amelia Williams încât Richards aproape izbucni în râs.

— Nu, îi răspunse apoi adăugă sec: sunt însurat.

— Am văzut-o, rosti femeia cu un fel de reţinere distantă care-l irită pe Richards.

Îi venea s-o lovească.

Mănâncă şi tu gunoaie, *căţea*. *Omoară şoarecii care se bagă în cutia de pâine*, *omoară-i cu mătura*, *şi dup-aia vorbeşte de nevastă-mea*.

— Pot să cobor aici? întrebă ea rugător, şi bărbatului i se făcu iarăşi milă.

— Nu. Reprezentaţi protecţia mea, doamnă Williams. Trebuie să ajung la aeroportul Voigt Field, într-un loc numit Derry. Mă veţi ajuta să ajung acolo.

— Sunt două sute cincizeci de kilometri! se tângui femeia.

— Mi s-a spus o sută cincizeci.

— Nu-i adevărat. N-o s-ajungi niciodată acolo.

— Ba s-ar putea, rosti Richards, apoi o privi. Şi s-ar

putea să ajungi şi dumneata, dacă nu faci vrea prostie.

Doamna Williams începu să tremure, totuşi tăcu. Avea atitudinea unei femei aşteptând să se trezească dintr-un coşmar.

... 044
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Mergeau spre nord prin toamna roşie ca o făclie.

În regiunea aceasta, copacii nu erau încă morţi, nu-i uciseseră fumurile otrăvite din Portland, Manchester şi Boston! Erau pasteluri de galben şi roşu, explozii purpurii. Trezeau în sufletul lui Richards un sentiment dureros de melancolie. Era ceva despre care n-ar fi bănuit că putea fi adăpostit de sufletul său, cu numai două săptămâni în urmă. Peste o lună, zăpada avea să acopere totul.

Lucrurile se sfârşeau toamna.

Femeia părea că-i simte starea de spirit şi tăcea. Drumul umplea tăcerea dintre ei, îi legăna. Traversară râul la Yarmouth, apoi urmară doar păduri, şi trailere, şi barăci mizerabil de sărăcăcioase, cu grupurile sanitare alipite pe exterior (totuşi peste tot putea zări priza pentru cablul Lib-Veului, fixată dedesubtul unul pervaz coşcovit şi umflat de apă, sau lângă o uşă smulsă din ţâţâni, sclipind în soare), până intrară în Freeport.

La intrarea în oraş, trei maşini de poliţie erau parcate laolaltă, ocupanţii lor adunaţi într-o conferinţă ad-hoc. Femeia se încorda ca un arc, albindu-se complet, dar Richards se simţi calm.

Trecură fără probleme pe lângă poliţişti, şi ea se gârbovi.

— Dacă ar fi urmărit traficul, ne-ar fi luat ca din oală,

rosti nepăsător Richards. Parcă ţi-ai scris pe frunte cu vopsea fosforescentă BEN RICHARDS ESTE ÎN MAŞINA ASTA.

— De ce nu mă laşi să plec? izbucni ea, şi adăugă imediat: Eşti drogat?

Barosanii cu tipe fumează Pipe. Ideea îl făcu să pufnească în râs, şi scuturâ din cap.

— Râzi de mine? întrebă jignită femeia. N-ai pic de obraz, ucigaşule, laşule ce eşti! Vrei probabil să mă omorî şi pe mine aşa cum ai făcut cu bieţii tineri din Boston...

— Un rahat cu bieţii tineri, se răsti Richards. Erau pregătiţi să mă radă ei. Asta le e meseria.

— Ucizi pentru bani. Ai face orice pentru bani. Vrei să răstorni regimul. De ce nu-ţi găseşti de lucru? Pentru că eşti puturos! Nu-ţi place să fii de treabă.

— Tu eşti de treabă?

— Da! Nu de asta m-ai luat de ostatică? Pentru că eram lipsită de apărare şi... şi de treabă? Ca să te poţi folosi de mine, să mă cobori la nivelul tău şi să râzi de mine?

— Dacă eşti atât de treabă, cum se face c-ai avut şase mii de neodolari să-ţi cumperi maşinuţa asta, în vreme ce fetiţa mea moare de gripă?

— Ce... Păru surprinsă. Deschise gura, apoi o închise brusc. Eşti duşmanul Reţelei. Aşa zice Lib-Ve. Am văzut câteva din lucrurile acelea dezgustătoare pe care le-ai făcut.

— Ştii ce-i dezgustător? Richards îşi aprinse o ţigară din pachetul de pe bord. Să-ţi zic *eu*. E dezgustător să fii persecutat pentru că nu vrei să munceşti la General Atomics într-un sector unde vei ajunge impotent. E dezgustător să stai acasă şi să te uiţi cum nevastă-ta face tot ce poate ca să cumpere o pâine. E dezgustător să ştii că Reţeaua ucide anual milioane de oameni cu

poluanţi atmosferici, când ar putea fabrica filtre nazale cu şase dolari bucata.

— Minţi.

Încheieturile degetelor i se înălbiseră pe volan.

— Când chestia asta o să se termine, spuse Richards, te poţi întoarce în apartamentul tău decomandat, şi să-ţi aprinzi o Pipă şi să te faci criţă şi să te uiţi cum sclipeşte argintăria. Nu-i nimeni prin cartier care să omoare şobolani cu mătura, sau să se cace pe lângă garduri pentru că nu funcţionează closetul. Am întâlnit o fetiţă de cinci ani care avea cancer pulmonar. Asta nu-i dezgustător? Ce...

— Termină! răcni femeia. *Vorbeşti urât*!

— Exact, încuviinţă Richards privind afară.

Disperarea îl paraliza precum o apă rece. Nu exista o bază de comunicare cu aceşti prea-fericiţi. Ei trăiau sus, pe înălţimile unde aerul era rarefiat. Îl încercă deodată furia de-a o învăţa minte pe femeia aceea: să-i azvârle ochelarii, s-o îmbrâncească în noroi, s-o violeze, să sară pe ea, să-i spargă dinţii, să-i rupă hainele şi s-o lase în pielea goală, şi s-o întrebe dacă acum vedea şi ea emisiunea aia, care e douăzeci şi patru de ore pe zi pe programul unu, unde nu cântă niciodată imnul!

— Aşa-i, murmură el. Sunt un derbedeu care vorbeşte urât.

... 043
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards aprecia că ajunseseră mai departe decât avuseseră dreptul. Erau în drum spre un oraş de lângă ocean, Camden, la peste o sută cincizeci de kilometri de locul unde începuse călătoria cu Amelia Williams.

— Fii atentă, îi spuse când intrară în Augusta, capitala statului. Aici s-ar putea să ne miroasă. N-am nici un chef să te omor. Ai înţeles?

— Da, încuviinţă ea. După aceea, adăugă cu ură: Îţi trebuie un ostatic.

— Exact. Aşa că dacă un poliţist se ia după noi, tragi pe dreapta. Imediat. Deschizi portiera şi te aplecă în afară. Doar te *apleci*. Fundul nu ţi se ridică de pe scaun. Ai priceput?

— Da.

— Ţipi aşa: Benjamin Richards m-a luat ostatecă. Dacă nu degajaţi drumul, o să mă omoare.

— Şi crezi că va reuşi?

— Ar fi de dorit, rosti el batjocoritor. E viaţa ta-n joc.

Femeia îşi muşcă buza fără să răspundă.

— O să reuşească. Aşa cred. Imediat o s-apară o grămadă de tipi cu camere video, sperând să obţină o recompensă de la Jocuri, sau chiar Premiul Zapruder. Cu atâţia martori, vor trebui să joace corect. Păcat că n-o să ne poţi vedea la Lib-Ve urmăriţi de o ploaie de gloanţe, şi vorbindu-se de tine cu ipocrizie ca despre ultima victimă a lui Ben Richards.

— De ce spui toate astea? izbucni ea.

Nu-i răspunse; se lăsă să alunece în scaun până nu i se mai zări decât creştetul capului, şi aşteptă luminile albastre să apară în oglinda retrovizoare.

Dar în Augusta n-au apărut lumini albastre. Continuară încă o oră şi jumătate, ocolind oceanul în timp ce soarele începu să coboare, întrezărind sclipiri şi scânteieri ale apei, dincolo de câmpuri şi poduri, şi printre pâlcurile de pini.

Era trecut de ora două, când ieşiră dintr-o curbă nu departe de intrarea în Camden şi văzură un baraj şi două maşini de poliţie, oprite pe ambele laturi ale şoselei. Doi poliţişti verificaseră camionul unui fermier şi-i făceau

semn să treacă.

— Mai mergi o sută de metri şi te opreşti, rosti Richards. Fă exact cum îţi spun eu.

Femeia era palidă, dar se stăpânea. Poate se resemnase... Frână, şi opri în mijlocul drumului, la cincisprezece metri de baraj.

Unul din poliţişti gesticula din mână, invitând-o să se apropie. Când n-o făcu, îşi privi întrebător tovarăşul. Un al treilea poliţist, care stătea într-una din maşini, înhăţă microfonul staţiei de sub bord şi începu să vorbească rapid.

Acuma-ncepe, se gândi Richards. *Gata*, *acuma-ncepe*.

...042
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Ziua era însorită (ploaia permanentă din Harding părea la ani-lumină depărtare) şi totul era extrem de clar definit. Umbrele poliţiştilor păreau desenate cu carioca neagră. Îşi deschideau tocurile armelor.

Doamna Williams deschise portiera şi se aplecă afară.

— Nu trageţi, vă rog, rosti, şi pentru prima dată Richards îşi dădu seama de timbrul vocii ei, educat şi profund. Parcă ar fi fost la serată, exceptând încheieturile degetelor înălbite, şi pulsaţia rapidă a venei gâtului. Prin portiera deschisă, putea simţi aroma proaspătă, înviorătoare a pinilor şi ierbii.

— Ieşiţi din maşină cu mâinile deasupra capului, spuse primul poliţist.

Suna ca o maşină bine programată. General Atomics, model 6295-Ag, se gândi Richards. Poliţistul Hicksville. Funcţionează şi cu 16 baterii cu iridiu, tip serg-maj. Cu-

loare de livrare: alb.

— Dumneavoastră, şi pasagerul dumneavoastră, doamnă. L-am văzut.

— Mă numesc Amelia Williams, pronunţă ea foarte clar. Nu pot ieşi, aşa cum doriţi. Benjamin Richards mă ţine ostatecă. Spune că dacă nu-l lăsaţi să treacă, mă va ucide.

Cei doi poliţişti se priviră, şi ceva de abia perceptibil se schimbă între ei. Richards, atât de încordat încât parcă avea un al şaselea simţ, îl remarcă.

— Dă-i drumul! răcni el.

Femeia îl privi surprinsă.

— Dar nu vor...

Blocnotesul primului poliţist căzu pe şosea. Aproape simultan, cei doi poliţişti îngenunchează, scoţând armele, şi ţinându-le cu ambele mâini. Câte unul de fiecare parte a liniei albe.

Foile blocnotesului fluturau în vânt.

Richards trânti piciorul luxat pe pantoful drept al Ameliei Williams, şi buzele i se crispară într-o mască a durerii, când oasele scrântite scârţâiră. Maşina ţâşni înainte.

În clipa următoare, doua zgomote seci răsunară în caroserie, făcând-o să vibreze. După încă un moment, parbrizul explodă, împroşcându-i cu cioburi. Amelia ridică braţele, apărându-se, şi Richards se izbi sălbatic în ea, răsucind volanul.

Trecură printre cele două automobile ale poliţiei, bălăngănind partea din spate. Richards îi întrezări pe poliţişti răsucindu-se să tragă din nou, apoi toată atenţia lui se concentra asupra drumului.

Urcară o colină, şi auzi încă un bubuit sec, când un glonte perfora portbagajul. Maşina începu să vibreze şi Richards încercă să redreseze volanul. Vag, îşi dădu seama că Amelia ţipa.

— Virează! îi răcni. Virează, la dracu! Virează! Virează!

Mâinile ei pipăiră în mod reflex după volan şi-l găsiră. Richards îi dădu drumul, şi-i zburâ ochelarii dintr-o lovitură. Pentru o clipă ochelarii rămaseră agăţaţi de o ureche, apoi căzură.

— Trage pe dreapta!

— Au tras în noi. Devenea isterică: Au tras în noi. *Au tras*...

— *Trage pe dreapta.*

Înapoia lor se auzi urletul sirenelor. Trase pe dreapta, cu greu, maşina derapând şi vibrând, azvârlind pietriş în aer.

— Le-am spus, şi-au încercat să ne omoare, repetă ea parcă uluită. Au încercat să ne omoare.

Bărbatul coborâse deja, şi ţopăia cu dificultate cu pistolul scos. Îşi pierdu echilibrul şi căzu, julindu-şi ambii genunchi.

Când primul echipaj apăru în vârful pantei, el era pe taluz, îngenuncheat, cu arma întinsă. Maşina avea peste o sută douăzeci la oră şi continua să accelereze; un cowboy de provincie la volan, cu un motor prea puternic sub capotă şi lucirea gloriei în ochi. Poate că-l văzură, poate că încercară să frâneze. Nu contă. Cauciucurile nu erau anti-glonţ. Cel dinspre Richards explodă de parcă ar fi avut dinamită înăuntru. Maşina decolă ca o pasăre uriaşă, trecând peste taluz într-un zbor necontrolat. Se izbi în scorbura unui ulm uriaş. Portiera din partea şoferului sări din ţâţâni. Şoferul trecu prin parbriz ca o rachetă şi zburâ zece metri până se opri în tufişuri.

A doua maşină veni aproape cu aceeaşi viteză, şi Richards avu nevoie de patru focuri pentru a-i nimeri roata. Două gloanţe împroşcară nisipul lângă el. Automobilul derapă într-un semi-viraj fumegând şi se rostogoli apoi de trei ori, împroşcând sticlă şi metal.

Richards se străduí să se ridice, privi în jos şi zări cămaşa înnegrindu-se treptat, imediat deasupra curelei. Reveni, ţopăind, la perna de aer, şi se trânti cu faţa în jos când a doua maşină de poliţie explodă, azvârlind schije în jurul şi deasupra lui.

Se sculă, icnind şi scoţând un fel de gemete slabe, ciudate. Trupul începuse să-i zvâcnească în pulsaţii lente, dureroase.

Poate că femeia ar fi putut să fugă, însă nu încercase. Privea fix maşina ce ardea pe şosea. Când Richards sui înăuntru, ea se trase îndărăt.

— I-ai omorât. I-ai omorât.

— Ei au încercat să m-omoare. Şi pe tine. Dă-i drumul. Repede.

— NU PE MINE AU ÎNCERCAT SĂ M-OMOARE!

— *Dă-i drumul!*

Porni.

Masca tinerei şi avutei *hausfrau*, revenind de la târguieli, atârna acum zdrenţuită. Înapoia ei se întrezărea ceva primitiv, care-şi muşca buzele şi rostogolea ochii în cap. Poate că existase acolo dintotdeauna.

Merseră vreo opt kilometri şi ajunseră la o staţie de aer, cu magazin.

— Opreşte, spuse Richards.

... 041
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Coboară.

— Nu.

Îi lipi arma de sânul drept şi ea scânci.

— Nu. Te rog.

— Scuză-mă. N-avem timp să faci pe primadona. Coboară.

Coborî, şi el o urmă.

— Lasă-mă să mă sprijin de tine.

O cuprinse cu braţul după umeri şi arătă cu ţeava spre cabina telefonică de lângă automatul pentru cuburi de gheaţă. Porniră într-acolo, mişcându-se aidoma unui cuplu grotesc de vodevil. Richards ţopăia pe piciorul cel bun. Se simţea obosit. Vedea în faţa ochilor maşinile turtindu-se, trupul zburând precum o torpilă, explozia... Scenele se repetau mereu şi mereu, ca o buclă închisă.

Proprietarul magazinului, un bătrân cu părul alb şi picioare slăbănoage, parţial acoperite cu un şorţ murdar de măcelar, ieşi şi-i privi cu ochi speriaţi.

— Hei, rosti el încetişor. N-am nevoie de tine aici. Am o familie. Pleacă. Te rog, nu-mi trebuie necazuri.

— Şterge-o-năuntru, tataie, zise Richards.

Bătrânul îl ascultă.

Gâfâind, Richards intră în cabină, şi băgă o fisă. Ţinând pistolul şi receptorul în aceeaşi mână, formă „0”.

— Alo, centrala, ce prefix e aici?

— Rockland, domnule.

— Fă-mi, te rog, legătura cu agenţia de ştiri locală.

— Se poate face direct, domnule. Numărul e...

— Fă-l tu.

— Doriţi...

— *Fă numărul*!

— Da, domnule, încuviinţă netulburată operatoarea.

În urechea lui Richards răsunară păcănituri şi clic-uri.

Sângele îi colorase cămaşa într-un roşu închis, murdar. Nu-l mai privi. Îi făcea rău.

— Agenţia Rockland, se auzi o voce. Autorizaţie Lib-Ve, 6943.

— Aici e Ben Richards.

O tăcere lungă. Apoi:

— Auzi, vierme, şi mie-mi plac bancurile, da' asta-i...

— Gura. Dacă ieşi afară, o să ai dovada în zece minute. Dacă prinzi frecvenţa poliţiei, o s-o ai imediat.

— Sta... o clipă.

La capătul celălalt al firului se auzi pocnetul receptorului lăsat jos, şi o sirenă îndepărtată. Când reveni la telefon, glasul era practic şi sec, doar cu o undă de excitare.

— Unde eşti, tipule? Jumătate din poliţia din Maine de est tocmai a trecut prin Rockland... cu două sute la oră.

Richards lăsă capul pe spate şi citi firma.

— Într-un loc numit „La Gilly – Magazin Universal şi Staţie de Aer”, pe Şoseaua Naţională 1. Îl ştii?

— Da. Stai.

— Ascultă-mă, vierme. Nu te-am sunat să-mi fac autobiografia. Trimite nişte camere aici. Rapid. Şi dă pe post, Ştirea-Bombă. Am o ostatecă. Se numeşte Amelia Williams! Din...

O privi.

— Falmouth, şopti ea.

— Din Falmouth. Dacă nu mi se lasă liberă trecere, o omor.

— Isuse, miros un Premiu Pulitzer!

— Nu, te-ai căcat pe tine, asta-i. Richards se simţea ameţit. Dă pe post. Vreau ca porcii să afle că toţi ştiu că nu-s singur. La un baraj, trei gabori au încercat să ne radă.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei.

— I-am omorât.

— Pe toţi trei? Să fiu al dracu! Desprinsă câteva clipe de telefon, vocea răcni: Dicky, deschide cablul naţional!

— O s-o ucid, dacă se mai trage în mine, continuă Richards, încercând să pună cât mai multă sinceritate în glas, şi să-şi amintească toate filmele vechi cu gangsteri văzute la Te-Ve, când era puşti. Dacă vor să nu i se

întâmple nimic, ar face bine să mă lase să trec.

— Când...

Richards închise şi ieşi cu greutate din cabină.

— Ajută-mă.

Femeia îl sprijini cu un braţ strâmbându-se la vederea sângelui.

— Vezi în ce te-ai băgat?

— Da.

— Este o nebunie. O să te omoare.

— Dă-i drumul spre nord, mormăi Richards. Ţine-o pe nord.

Gâfâind, se lăsă să alunece în scaunul maşinii. Lumea insista să zvâcnească. O muzică ascuţită, atonală, îi spărgea urechile. Amelia ieşi pe şosea. Bluza ei elegantă, verde cu dunguliţe negre, era pătată de sânge. Bătrânul, Gilly, întredeschise uşa şi scoase un străvechi aparat de fotografiat Polaroid. Făcu o poză, trase banda şi aşteptă. Chipul lui era un amestec de spaimă şi încântare.

În depărtare, sporind şi unindu-se, sirenele.

... 040
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Parcurseră zece kilometri înainte ca oamenii să apară prin curţi şi să-i privească trecând. Mulţi aveau camere video, şi Richards se relaxă.

— La barajul acela trăgeau în duzele de aer, rosti încet femeia. A fost o greşeală. Asta a fost. O greşeală.

— Dacă viermele ăla ţintea duza când a găurit parbrizul, înseamnă că a greşit mai mult de un metru.

— *A fost o greşeală!*

Erau în cartierul rezidenţial de la marginea lui Rockland. Drumuri de ţară terminându-se înaintea unor

cabane. Hotelul Briza. *Drum particular*. Eu şi Patty. *Interzis*. La Elizabeth. *Contravenienţii vor fi împuşcaţi*. Al 9-lea cer. *5 000 de volţi*. Vraja. *Patrule cu câini*.

Ochi bolnavi şi feţe lacome privindu-i dinapoia copacilor, precum pisici Cheshire. Răcnetele Lib-Veurilor portabile pătrundeau prin parbrizul spart.

Peste tot o atmosferă nebună, stranie, de carnaval.

— Ăştia, vorbi Richards, nu vor decât să vadă sânge. Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Nu le-ar păsa dacă ne-ar omorî pe amândoi. Poţi să crezi aşa ceva?

— Nu.

— Atunci te salut cu respect.

Un bărbat mai în vârstă cu păr argintiu, ondulat, purtând nişte bermude care-i depăşeau genunchii, alergă spre marginea şoselei. Avea un aparat de fotografiat uriaş, cu un transfocator precum o cobră. Începu să pozeze rapid, aplecându-se şi schimbând permanent unghiul. Pielea picioarelor era albicioasă. Richards izbucni brusc într-un hohot de râs care o făcu să tresară pe Amelia.

— Ce...

— N-a scos capacul de pe obiectiv, hohoti Richard. N-a...

Se îneca de râs.

Marginile şoselei erau pline de maşini atunci când ajunseră în vârful unei pante lungi şi line, şi începură să coboare spre centrul Rockland-ului. Poate că odată fusese un sătuc de pescari pitoresc, populat de bărbaţi gen Winslow Homer, cu pelerine galbene, care plecau în bărcuţe să prindă homarii vicleni. În acest caz, dispăruse de mult.

De fiecare parte a drumului se înălţa câte un uriaş magazin-universal. O stradă principală, ticsită de bordeluri, baruri şi săli de jocuri. Locuinţele perfect aliniate ale clasei mijlocii priveau mizeria din înălţimi, iar

de la marginea mirositoare a apei ridicau ochii bordeiele mahalalei. La orizont, oceanul era neschimbat. Scânteia azuriu şi în afara timpului, acoperit de puncte şi păienjenişuri de lumină dinspre soarele după-amiezii. De-a curmezişul şoselei erau oprite două maşini de poliţie. Girofarurile se roteau nebuneşte, defazate unul faţă de celălalt. Pe taluzul din stânga, se afla o maşină blindată, din care îi urmărea o ţeava scurtă şi groasă.

— S-a terminat, rosti femeia încet, aproape cu regret. Trebuie să mor şi eu?

— Te opreşti la cincizeci de metri de ei şi-ţi joci rolul, spuse Richards.

Se lăsă să alunece în jos pe scaun. Un tic nervos îi crispa faţa.

Amelia se opri şi deschise portiera, însă nu se aplecă în afară. Liniştea era completă. *Mulţimea amuţeşte,* se gândi ironic Richards.

— Mi-e frică, zise ea. Te rog. Mi-e foarte frică.

— N-o să te-mpuşte. Sunt prea mulţi martori. Nu poţi ucide ostatici sub ochii publicului. Astea-s regulile jocului.

Femeia îl privi, şi brusc Richards îşi dori ca să fi putut discuta împreună la o cafea. Ar fi ascultat-o atent, şi i-ar fi amestecat frişca adevărată din ceaşcă – ea făcea cinste, bineînţeles. Apoi ar fi putut discuta despre inechitatea socială, despre cum şosetele îţi cad întotdeauna când porţi cizme de cauciuc, şi despre importanţa de a fi cinstit.

— Dă-i drumul, doamnă Williams, vorbi el tachinând-o uşor. Ochii întregii lumi sunt asupra ta.

Ea se îndreptă în afară.

Şase maşini de poliţie şi un alt transportor blindat apăruseră la zece metri înapoia lor, blocându-le retragerea.

De-acum, se gândi Richards, *singura ieşire e-n sus spre cer*.

… 039
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ…

— Mă numesc Amelia Williams. Benjamin Richards mă reţine ostatecă. Spune că mă va ucide dacă nu ne lăsaţi să trecem.

Pentru o clipa fu o tăcere atât de absolută încât Richards putu auzi sirena foarte îndepărtată a unui iaht de pe ocean.

Apoi, bubuind, asexuat, amplificat:

— DORIM SĂ DISCUTĂM CU BEN RICHARDS.

— Nu, zise repede Richards.

— Spune că nu.

— COBORÂŢI DIN MAŞINĂ, DOAMNĂ.

— Mă va ucide, ţipă ea. N-auziţi? Mai devreme nişte poliţişti erau să ne *ucidă!* El zice că nu vă pasă dacă ne-omorâţi pe amândoi. *Dumnezeule*, *aşa e?*

— Lăsaţi-o! răcni un glas răguşit din mulţime.

— COBORÂŢI DIN MAŞINĂ, ALTFEL DESCHIDEM FOCUL.

— Lă-sa-ţi-o! Lă-sa-ţi-o!

Mulţimea preluase scandarea precum fanii unui meci de mortbal.

— COBORÂŢI…

Vacarmul acoperi cuvintele poliţiştilor. De undeva zbură o piatră. Parbrizul unui automobil înflori în crăpături.

Motoarele ambalară şi cele două maşini de poliţie începură să se retragă, dezvăluind o fâşie îngustă de pavaj. Mulţimea aclamă mulţumită, apoi amuţi, aşteptând următorul act.

— TOŢI CIVILII SĂ PĂRĂSEASCĂ ZONA, bubui difuzorul. POT AVEA LOC SCHIMBURI DE FOCURI. TOŢI CIVILII SĂ PĂRĂSEASCĂ ZONA. ÎN CAZ CONTRAR POT FI

ARESTAŢI PENTRU OBSTRUCŢIONAREA ORGANELOR DE ORDINE ŞI DEMONSTRAŢIE NEAUTORIZATĂ. OBSTRUCŢIONAREA ORGANELOR DE ORDINE ŞI DEMONSTRAŢIILE NEAUTORIZATE SE PEDEPSESC CU ZECE ANI ÎNCHISOARE, SAU O AMENDA DE ZECE MII DE DOLARI. PĂRĂSIŢI ZONA. PĂRĂSIŢI ZONA.

— Da, ca să nu vă vadă nimeni când o-mpuşcaţi pă fată! zbieră o voce isterică. Lua-v-ar dracu' de porci!!

Oamenii nu se clintiră. Un automobil galben-negru de la agenţia de videoştiri frână cu un scârţâit asurzitor. Doi bărbaţi săriră dinăuntru şi începură să instaleze camerele.

Doi poliţişti se repeziră spre ei, şi urmă o încăierare scurtă şi violentă. După aceea unul din poliţişti smulse o cameră şi o izbi de pământ. Un reporter încercă să-l oprească, dar fu lovit cu bastonul.

Un băieţaş se desprinse din mulţime şi azvârli o piatră în ceafa poliţistului. Acesta căzu, şi sângele împroşcă pavajul. Vreo şase alţi poliţişti prinseră băiatul şi-l luară pe sus. În mod neaşteptat, pe margini, izbucniră încăierări izolate între cei bine îmbrăcaţi şi locuitorii periferiilor. Brusc, o femeie într-un capot decolorat şi destrămat sări asupra unei matroane plinuţe, vârându-şi mâinile în părul ei. Amândouă căzură pe jos, lovindu-se şi urlând.

— Dumnezeule, şopti Amelia.

— Ce se-ntâmplă? făcu Richards.

Nu îndrăznea să privească peste marginea bordului.

— Lupte. Poliţia loveşte oamenii. Cineva a distrus o cameră video.

— RENUNŢĂ, RICHARDS. COBOARĂ.

— Porneşte, rosti încet bărbatul.

Vehiculul se mişcă, şovăitor.

— Vor trage în duze, spuse ea. După aceea vor aştepta până o să cobori.

— N-o să facă asta.

— De ce?

— Sunt prea proşti.

Nu o făcură.

Înaintară încetişor pe lângă maşinile de poliţie şi spectatorii holbaţi. Într-o segregare inconştientă, aceştia se împărţiseră în două grupuri. De o parte a şoselei erau cei din clasele de sus şi mijlocii, cucoanele cu păr coafat şi bărbaţi purtând cămăşi Arrow şi mocasini. Tipi în salopete cu numele companiilor pe spate, şi propriile lor nume brodate cu fir auriu pe piept. Femei aidoma Ameliei Williams, îmbrăcate pentru târguieli. Feţele lor erau diferite, însă toate aveau un lucru comun: Păreau incomplete, în genul unor fotografii găurite în dreptul ochilor, sau a unor puzzle cu o piesă lipsă. Lipsea disperarea, se gândi Richards. În stomacurile acelea nu urla nici un lup flămând. Minţile acelea nu erau obsedate de visuri nebune, sau speranţe demente.

Toţi aceştia erau pe partea dreaptă a drumului, în faţa complexului de cluburi pentru iahting pe lângă care tocmai treceau.

De cealaltă parte, pe stânga, stăteau săracii. Nasuri roşii, cu vinişoare sparte. Sâni vlăguiţi, căzuţi. Păr slinos.

Şosete. Furuncule. Coşuri. Gurile căscate şi inexpresive ale imbecilităţii.

Pe partea aceasta poliţiştii erau mai mulţi, şi soseau întăriri.

În ciuda vitezei cu care apăruseră, Richards nu era surprins de iuţeala şi pasul lor apăsat. Chiar şi aici în Pace-şi-Linişte, S.U.A., bâta şi arma erau la îndemână. Dulăii erau ţinuţi flămânzi în cuşti. Săracii pătrund în cabanele de vară, zăvorâte toamna şi iarna. Săracii sparg în bande magazinele universale. Săracii scriu porcării pe vitrine. Săracii au mereu hemoroizi, şi gurile li se umplu de scuipat furios când văd blănuri Nauga, crom, costume

de două sute de dolari şi burţi umflate. Iar săracilor li se oferă un Jack Johnson, un Muhammad Ali, un Clyde Barrow. Ei stăteau şi priveau.

„Aici pe dreapta, oameni buni, sunt locuitorii verii”, îşi spuse Richards. „Graşi şi greoi, dar apăraţi de armuri. În stânga, cu greutatea maximă de şaizeci şi cinci de kilograme – totuşi, concurenţi îndârjiţi, cu ochi răi – sunt Fomiştii. Pentru ei există politica înfometării; s-ar lupta şi cu Isus Christos pentru un kil de cârnaţi. Aveţi însă grijă de taberele astea. Nu prea rămân în ring; au tendinţa să se bată în sală. Putem găsi un ţap ispăşitor pentru amândoi?”

Încetişor, cu cincizeci de kilometri la oră, Ben Richards trecu printre ei.

… 038
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ…

Trecuse un ceas. Era ora patru. Umbrele se lungeau peste şosea.

Afundat într-un scaun, Richards se străduia să nu aţipească. Gemând îşi scoase cămaşa din pantaloni, ca să-şi cerceteze rana. Glonţul îl zgâriase adânc şi urât într-o parte, şi sângerase abundent. Rana nu se închisese. Când se mişca brusc, se deschidea sângerând. Nu mai conta. Aveau să-l radă. În faţa armamentului greu, planul lui nu era decât o glumă. Aveau să-l urmărească, să-l hărţuiască până avea să se întâmple un „accident”, iar vehiculul să fie transformat în fragmente de sticlă şi metal („...accident regretabil... poliţistul a fost suspendat până la încheierea anchetei... deplângem pierderea de vieţi nevinovate...” – totul expediat în viteză la ultimele ştiri, între activitatea de bursă şi ultimul edict

al papei). Treptat, era tot mai îngrijorat de soarta Ameliei Williams, a cărei uriaşă greşeală fusese de-a pleca de acasă în dimineaţa de miercuri.

— Au şi tancuri, vorbi brusc femeia. Glasul ei era ascuţit, întretăiat, aproape isteric. Îţi dai seama? Îţi...

Începu să plângă.

Richards aşteptă. În cele din urmă, spuse:

— În ce oraş suntem?

— P-pe indicator s-s-scrie W-winterport. Doamne, nu mai pot! Nu mai rezist să-i aştept să tragă! *Nu mai pot!*

— Bine, rosti el.

Amelia clipi încet, scuturând uşor din cap, parcă pentru a-l limpezi.

— Ce?

— Opreşte. Coboară.

— Dar te vor omo...

— Da. Însă n-o să mai fie sânge. N-o să vezi nici o picătură de sânge. Cu ce au acolo mă pot vaporiza împreună cu maşina.

— Minţi. O să mă ucizi.

Pistolul atârnase între genunchii lui Richards. Îl lăsă să cadă. Bufni înfundat pe covoraşul din cauciuc.

— Aş vrea o Pipă, vorbi ea. Doamne, vreau să mă droghez. De ce n-ai ales altă maşină? Doamne! Doamne!

Richards începu să râdă. Râdea din adâncul pieptului în spasme şuierate, care-i dădeau cuţite prin rană. Închise ochii şi hohoti până când lacrimile începură să i se prelingă de sub pleoape.

— Este frig cu parbrizul spart, rosti femeia fără nici o legătură. Dă drumul la radiator.

Chipul ei era o pată albă în umbrele amurgului.

... 037
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Suntem în Derry, vorbi ea.

Străzile erau ticsite de oameni. Stăteau pe acoperişuri şi balcoane, sau pe verande. Mâncau sandvişuri şi pui fripţi.

— E vreun indicator de aeroport?

— Da. M-am ghidat după el. O să-ţi închidă porţile.

— Atunci o să-i ameninţ din nou că te ucid.

— Vrei să deturnezi un avion?

— O să-ncerc.

— Nu poţi.

— Sunt convins că ai dreptate.

Cotiră la dreapta, apoi la stânga. Portavocile anunţau într-una populaţia să se împrăştie.

— Este cu adevărat soţia ta? Femeia aceea din fotografie?

— Da. O cheamă Sheila. Fetiţa noastră, Cathy, are un an şi jumătate. S-a îmbolnăvit de gripă. Poate că acum îi este mai bine. Asta-i motivul pentru care am ajuns aici.

Un elicopter bâzâi deasupra lor, proiectând o umbră ca de păianjen. Un glas puternic amplificat îl avertiză pe Richards s-o elibereze pe femeie. După ce dispăru, şi ei putură din nou să vorbească, îi spuse:

— Soţia ta pare vagaboandă. De ce nu se aranjează puţin?

— Fotografia era trucată, rosti inexpresiv Richards.

— Se face aşa ceva?

— Da.

— Aeroportul... Ne apropiem.

— Porţile sunt închise?

— Nu văd... stai... deschise, dar blocate. Un tanc. Turela e spre noi.

— Apropie-te la zece metri şi opreşte.

Perna avansă pe drumul de acces cu patru benzi, printre maşinile de poliţie, în mijlocul permanentelor somaţii şi al vuietului mulţimii. Deasupra lor trecu un

indicator gigantic: AEROPORTUL VOIGT. Femeia putea zări un gard cu sârmă electrică întinzându-se de ambele părţi ale şoselei peste un câmp destul de noroios. Drept înainte, pe un refugiu, se vedea o combinaţie între cabină de informaţii şi punct de control. Înapoia acesteia se afla poarta principală, blocată de un tanc A-62, capabil să tragă proiectile de un sfert de megatonă. Mai departe, un vălmăşag de alei şi parcaje, toate convergând spre terminalele complexe ale aeroportului care mascau pistele. Deasupra tuturor se înălţa un gigantic turn de control, aidoma unui marţian din H. G. Wells. Soarele care apunea îi lumina şirurile de ferestre polarizate, transformându-le în foc. Atât personalul cât şi călătorii se înghesuiseră în parcarea cea mai apropiată, unde fuseseră opriţi de cordoanele poliţiei. Auziră un uruit profund, pulsator, şi Amelia zări un Lockhead/G-A Superbird, cenuşiu ca oţelul, ridicându-se lent de pe una din pistele înapoia clădirilor.

— RICHARDS!

Tresări şi-l privi speriată. Richards flutură nepăsător din mână. Nu s-a întâmplat nimic, mamă. M-au curăţat.

— NU VEI FI LĂSAT ÎNĂUNTRU, îl anunţă vocea amplificată. DĂ-I DRUMUL FEMEII.

— Şi-acum? întrebă ea. Eşti blocat. Vor aştepta până...

— Să mai forţăm puţin. Încă mai sunt dispuşi să cedeze. Apleacă-te afară. Spune-le că-s rănit şi pe jumătate nebun. Spune-le că vreau să mă predau Poliţiei Aeriene.

— Ce vrei să *faci?*

— Poliţia Aeriană nu-i subordonată nici statului, nici organelor locale. Conform tratatului ONU din 1995 sunt o forţă internaţională. Se spunea că dacă te predai lor, eşti graţiat. Un fel de Lozul cel Mare. Minciuni sfruntate, bine-înţeles. Ei te predau Vânătorilor, şi Vânătorii te bagă-n

beciul lor.

Amelia strânse din ochi.

— Totuşi poate c-o să creadă că eu nu ştiu asta. Sau că nu sper aşa ceva. Hai, spune-le.

Femeia se apleacă în exterior, şi Richards se încordă. Dacă aveau de gând să recurgă la „un regretabil accident” care s-o scoată din scenă, acum era momentul. Capul şi bustul ei erau o ţintă perfectă pentru o mie de arme. O apăsare pe un singur trăgaci, şi tot spectacolul avea să se încheie extrem de rapid.

— Ben Richards doreşte să se predea Poliţiei Aeriene! strigă ea. Este rănit în două locuri!

Azvârli o privire îngrozită peste umăr, şi glasul îi răsună ascuţit şi limpede în liniştea neaşteptată de după decolarea avionului.

— Este pe jumătate nebun şi, Dumnezeule, sunt atât de speriată... *vă rog*... *vă rog*... *VĂ ROG!*

Camerele filmau totul, trimiţând în direct în toată America de Nord şi în jumătate de lume. Asta era bine. Era perfect. Richards îşi simţi toate membrele încordate de tensiune şi ştiu că începea să spere.

Un moment de tăcere; înapoia punctului de control se purtau discuţii.

— Foarte bine, rosti încet Richards.

Ea îl privi.

— Crezi că mi-e greu să par speriată? Nu sunt de partea ta, orice ai crede. Abia aştept să scap de tine.

Richards remarcă pentru prima dată cât de perfecţi îi erau sânii sub bluza mânjită de sânge. Cât de perfecţi şi minunaţi.

Răsună deodată un vuiet urmat de scrâşnete şi Amelia ţipă.

— E tancul, spuse bărbatul. Fii liniştită. E doar tancul.

— Se mişcă. Ne lasă să intrăm.

— RICHARDS! TE DEPLASEZI LA PARCAJUL 16.

POLIŢIA AERIANĂ TE VA AŞTEPTA ACOLO PENTRU A TE PRELUA!

— Perfect, şopti el. Dă-i drumul. La vreo cinci sute de metri după poartă, te opreşti.

— O să mă omori, zise ea disperată. Nu vreau altceva decât să merg la toaletă, dar din cauza ta voi muri.

Perna se ridică zece centimetri şi bâzâi lin înainte. Trecând prin poartă, Richards se ghemui, anticipând o posibilă ambuscadă, însă nu se întâmplă nimic. Asfaltul întunecat se curba neted spre clădiri. O tăbliţă cu o săgeata îi informa că pe acolo se ajungea la Parcajele 16-20.

Poliţiştii stăteau, în picioare sau îngenuncheaţi, înapoia unor baricade galbene.

Richards ştiu că la cea mai mică mişcare suspectă, aveau să facă maşina bucăţele.

— Opreşte, rosti şi femeia îl ascultă.

Reacţia fu imediată.

— RICHARDS! DEPLASEAZĂ-TE SPRE PARCAJUL 16!

— Spune-le că vreau o portavoce, spuse bărbatul. S-o lase pe alee, la douăzeci de metri. Vreau să vorbesc.

Amelia îi strigă mesajul, apoi aşteptară. După câteva clipe, un bărbat în uniformă albastră păşi pe alee, şi aşeză pe beton o portavoce electrică. Rămase locului un moment, poate savurând faptul că era urmărit de cinci sute de milioane de oameni, apoi reveni la anonimatul baricadei.

— Dă-i drumul, zise Richards.

Avansară până când portavocea ajunse în dreptul portierei din stânga şi atunci femeia se aplecă şi o luă. Era alb-roşie. Pe lateral literele G şi A, înlănţuite deasupra unui fulger.

— Bun, încuviinţă el. Cât mai avem până la clădirea principală?

— Mai puţin de cinci sute de metri.

— Şi până la Parcajul 16?

— Vreo trei sute.

— Bun. E bine. Da.

Îşi dădu seama că-şi muşca buzele inconştient, şi încercă să se controleze. Îl durea capul; întregul corp îi tremura de adrenalină.

— Dă-i drumul. Te opreşti la intrarea în parcaj.

— Şi după aceea?

Zâmbi crispat şi fără veselie.

— Acolo, rosti el, va fi scena Ultimul Rol al lui Richards.

... 036
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Când se opriră la intrarea în parcaj, reacţia fu rapidă.

— NU STAŢIONAŢI, bubuiră difuzoarele poliţiei. POLIŢIA AERIANĂ AŞTEAPTĂ ÎNĂUNTRU, AŞA CUM S-A CONVENIT.

Richards ridică portavocea.

— ZECE MINUTE, rosti el. TREBUIE SĂ MĂ GÂNDESC.

Tăcere.

— Nu-ţi dai seama că pur şi simplu le forţezi mâna? îl întrebă femeia cu un ton straniu, deşi controlat.

Richards emise un chicot strangulat, ce semăna cu şuierul unui ceainic.

— Ei ştiu c-o să le dau peste bot. Nu ştiu însă cum.

— Nu poţi. Încă nu-ţi dai seama că nu poţi?

— Poate c-o să pot.

... 035
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Ascultă-mă: Când au început Jocurile, oamenii au spus că erau spectacolul cel mai grozav pentru că niciodată nu mai existase ceva asemănător. Dar nimic nu-i original. În Roma, gladiatorii făceau acelaşi lucru. Ba mai există şi un alt joc. La pocher, mâna cea mai bună este chinta roială de pică. Iar pocherul cel mai dur e cel cu patru cărţi pe faţă şi una în mâna. Pe mărunţiş oricine se poate distra cu jocul ăsta. Cu o juma' de dolar poţi plăti sec şi să vezi ce carte au ceilalţi în mână. Dar când ridici miza, cartea aia din mână începe să pară tot mai mare. După vreo zece tururi de miză, după ce ţi-ai aruncat şi casa şi maşina, cartea aia e mai mare decât Everestul. Aşa-i şi *Fugarul*. Numai că eu n-ar trebui să am bani cu care să joc. Ei au oameni, arme, şi timp. Noi jucăm cu cărţile lor şi fisele lor, în cazinoul lor. Se presupune că atunci când pun mâna pe mine, am pierdut. Dar poate că am trişat puţin. Am anunţat agenţia de ştiri din Rockland. Ei sunt zecele meu de pică. Au fost *nevoiţi* să mă lase să trec, pentru că se transmitea în direct. După primul baraj n-au mai avut altă şansă de-a mă rade. Dintr-un anumit punct de vedere, e amuzant, pentru că Lib-Veul dă Reţelei totul. Dacă vezi ceva la Lib-Ve înseamnă că-i adevărat. Deci dacă întreaga ţară vede că poliţia îmi ucide ostatecul – o femeie bine, din clasa de mijloc – atunci va crede. Or ei nu pot risca asta; şi-aşa sistemul evoluează acum sub multe semne de întrebare. Drăguţ, nu-i aşa? Cei asemenea mie sunt aici. Deja au avut loc ciocniri pe drum. Dacă poliţia şi Vânătorii trag în noi, s-ar putea petrece lucruri neplăcute. Un tip mi-a spus să stau în preajma celor din clasa mea. A avut mai multă dreptate decât credea. Unul dintre motivele pentru care se poartă cu mănuşi cu mine este că cei din clasa mea, cei asemenea mie, sunt aici.

Ei sunt valetul de pică.

Dama eşti tu.

Eu sunt popa; omul cel negru cu sabia.

Astea-s cărţile mele cu faţa în sus. Transmisia în direct, posibilitatea unor conflicte reale, tu, eu. Laolaltă nu înseamnă nimic. Le poţi bate cu o pereche. Fără asul de pică sunt zero. Cu asul, nu le poate tăia nimic.

Brusc îi luă poşeta, o imitaţie de piele de crocodil, cu un lănţişor argintiu. Şi-o băgă sub jachetă.

— Eu n-am asul, şopti el. Cu puţină gândire, l-aş fi putut avea. Dar *am* o carte în mână – una pe care ei n-o pot vedea. De aceea voi trage o cacialma.

— N-ai nici o şansă, rosti femeia. Ce poţi face cu poşeta mea? Să-i împuşti cu rujul?

— Cred că ei au trişat atât de mult până acum încât o să arunce cărţile. Cred că-s laşi până-n vârful unghiilor.

— RICHARDS! AU TRECUT ZECE MINUTE!

Bărbatul duse portavoce la gură.

... 034
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— ASCULTAŢI-MĂ CU ATENŢIE!

Vocea îi bubuia şi-i răsuna peste întregul aeroport. Poliţia aştepta încordată. Mulţimea se foia.

— AM ASUPRA MEA CINCI KILOGRAME DE EXPLOZIBIL PLASTIC DYNACORE – DENUMIT ŞI IRLANDEZUL NEGRU. CINCI KILOGRAME. ESTE SUFICIENT SĂ DISTRUG ABSOLUT TOTUL PE O RAZA DE CINCI SUTE DE METRI ŞI SĂ ARUNC ÎN AER ŞI REZERVOARELE DE COMBUSTIBIL ALE AEROPORTULUI. ASTA O SĂ ŞI FAC, DACĂ NU-MI URMAŢI INSTRUCŢIUNILE. ÎN EXPLOZIV E INTRODUS UN INEL DE IMPLOZIE GENERAL ATOMICS. L-AM TRAS PE JUMĂTATE AFARĂ, O SINGURĂ MIŞCARE ŞI V-AŢI DUS

TOŢI DRACULUI.

Dinspre mulţime se auziră ţipete, urmate de o mişcare ca de reflux. Brusc, poliţiştii de la baricade constatară că nu mai aveau pe cine împinge înapoi. Bărbaţi şi femei alergau peste alei şi piste, ieşind prin porţi sau sărind gardul aeroportului. Toţi erau albi la faţă şi îngroziţi.

Poliţiştii se priviră alarmaţi. Pe nici un chip nu se vedea neîncredere.

— RICHARDS? se auzi un glas. ASTA-I O MINCIUNĂ. COBOARĂ.

— *COBOR*, răcni el. DAR ÎNAINTE S-O FAC, SĂ VĂ DAU INSTRUCŢIUNILE: VREAU UN AVION CU REACŢIE CU PLINUL FĂCUT ŞI GATA DE ZBOR CU ECHIPAJUL MINIM. AVIONUL SĂ FIE UN LOCKHEED/GA SAU UN DELTA SUPERSONIC. AUTONOMIA DE ZBOR TREBUIE SĂ FIE DE CEL PUŢIN TREI MII DE KILOMETRI. TOTUL SĂ FIE GATA ÎN NOUĂZECI DE MINUTE.

Camerele video transmiteau, însă îndepărtându-se. Bliţurile fulgerau. Reporterii păreau şi ei nesiguri. Dar trebuia luată în seamă presiunea psihică a celor cinci sute de milioane de spectatori din faţa ecranelor. Ei erau reali. Acţiunea era reală. Iar cele cinci kilograme de Irlandez Negru ale lui Richards puteau fi doar o născocire a teribilei sale minţi criminale.

— RICHARDS?

Dinapoia unui şir de automobile aflate la vreo cincizeci de metri de Parcajul 16 apăru un bărbat în pantaloni negri şi cămaşă albă, cu mânecile suflecate în ciuda frigului. Avea o portavoce mai mare decât a lui Richards. Din depărtare, Amelia îi putea distinge ochelarii cu lentile mici; scânteiau în ultimele raze de soare.

— SUNT EVAN McCONE.

Cunoştea bineînţeles numele. Trebuia să-i înfioare inima. Îşi dădu seama, fără surprindere, că *într-adevăr* îi

înfiora inima. Evan McCone era şeful Vânătorilor. Un urmaş direct al lui Edgar J. Hoover şi Heinrich Himmler, se gândi. Personificarea oţelului din mănuşa Reţelei. Un bau-bau. Un nume cu care să-i sperii pe copiii neascultători. Dacă te mai joci cu chibriturile, Johnny, îl chem pe Evan McCone.

Pentru o fracţiune de secundă îşi aminti o voce dintr-un vis. *Tu eşti*, *frăţioare*?

— MINŢI, RICHARDS. ŞTIM ASTA. O PERSOANA FĂRĂ PERMIS G-A NU POATE AVEA ACCES LA DYNACORE. DĂ-I DRUMUL FEMEII ŞI COBOARĂ. NU VREM S-O UCIDEM ŞI PE EA.

Amelia scoase un fel de şuier slab, icnit.

— AŞA POATE CĂ-I LA VOI, PIŞPIRICĂ, urlă Richards. ÎN LUMEA MEA DAC-AI MĂLAI POŢI CUMPĂRA DYNACORE DE PE STRADĂ. ŞI EU AM LOVELE. DE LA FEDERAŢIA JOCURILOR. MAI AVEŢI OPTZECI ŞI ŞASE DE MINUTE.

— NICI VORBĂ.

— McCONE?

— DA.

— V-O TRIMIT PE FEMEIE. EA A VĂZUT EXPLOZIVUL.

Amelia îl privea acum cu o uluială îngrozită.

— ÎNTRE TIMP DAŢI-I DRUMUL. OPTZECI ŞI CINCI DE MINUTE. NU-I O CACIALMA, GĂOAZĂ. UN SINGUR GLONŢ ŞI ZBURAM CU TOŢII ÎN LUNĂ.

— Nu, şopti ea. Chipul îi era schimonosit într-un rictus. Să nu crezi c-o să *mint* pentru tine.

— Dacă n-o faci, sunt mort. Sunt rănit şi lovit, şi de-abia mai mă concentrez să vorbesc, dar ştiu că oricum ar fi, asta-i singura soluţie. Acum fi atentă: Dynacore e alb şi solid, unsuros la atingere. Pare...

— Nu, nu! *Nu!*

Îşi puse palmele peste urechi.

— Pare o bucată de săpun. E însă foarte greu. Acum o să-ţi descriu inelul de implozie. E...

Amelia începuse să plângă.

— Nu pot, nu-ţi *dai seama*? Am şi eu o datorie, de cetăţean. O conştiinţă. Am...

— Da, şi s-ar putea s-afle c-ai minţit, adăuga el sec. Numai că n-o să se întâmple aşa. Pentru că dacă mă susţii, ei o să cedeze. Şi eu am dispărut ca pasărea cerului.

— *Nu pot!*

— RICHARDS! TRIMITE FEMEIA!

— Inelul de implozie e auriu, continuă Richards. Are diametrul de vreo cinci centimetri. Seamănă cu un port-chei. Pe el există o tijă subţire, ca un creion, cu un declanşator G-A. Declanşatorul arată ca guma din capătul creionului.

Femeia se legăna înainte şi înapoi, gemând. Îşi prinsese câte un obraz în fiecare palmă şi-l răsucea ca pe aluat.

— Le-am spus că l-am despiedicat. Asta înseamnă că deasupra explozivului se vede un zimţ mic. Ai înţeles?

Nici un răspuns; plângea, suspina şi se legăna.

— Sigur că ai înţeles, şopti el. Eşti o femeie inteligentă, nu-i aşa?

— N-o să mint.

— Dacă te-ntreabă altceva, nu ştii nimic. N-ai văzut. Erai prea speriată. Un singur lucru: am tras de inel de la primul baraj de poliţie. Nu ştiai ce era, dar m-ai văzut.

— Mai bine omoară-mă acum.

— Haide, spuse Richards. Du-te.

Îl privi, tremurând, buzele mişcându-se în gol, ochii nişte găuri negre. Femeia drăguţă, sigură pe ea, cu ochelarii de soare, dispăruse. Richards se întrebă dacă femeia aceea avea să mai reapară vreodată. Nu credea. Nu aceeaşi.

— Du-te, îi spuse. Du-te. Du-te.

— Am... am... *ah*, *Doamne*...

Împinse portiera şi pe jumătate sări, jumătate căzu afară. Se sculă imediat şi începu să fugă. Părul îi flutura în urmă şi părea foarte frumoasă, aproape o zeiţă, alergând spre fulgerele orbitoare ale unui milion de bliţuri.

Carabine scânteiară, pregătite, şi fură coborâte când dispăru în mulţime. Richards riscă o privire scurtă pe geamul din stânga, dar nu putu distinge nimic.

Se lăsă din nou cât mai jos în scaun, îşi privi ceasul, şi aşteptă să fie pulverizat.

… 033
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ…

Limba roşie a ceasului descrisese două cercuri. Alte două. Alte două.

— RICHARDS!

Duse portavocea la buze:

— ŞAPTEZECI ŞI NOUA DE MINUTE, McCONE.

Trebuia să joace până la capăt. Asta era *singurul* fel de-a juca. Până în clipa când McCone ordona deschiderea focului. N-avea să se chinuiască mult. Şi oricum i se părea că nu mai prea contează.

După o pauză, eternă.

— NE TREBUIE MAI MULT TIMP. CEL PUŢIN TREI ORE. PE AEROPORTUL ĂSTA NU EXISTA NICI L/G-A, NICI DELTA. TREBUIE SĂ VINĂ DIN ALTĂ PARTE.

Femeia reuşise. Doamne, era incredibil. Femeia privise, în adâncul prăpastiei, apoi traversase. Fără plasă de siguranţă. Fără cale de întoarcere. Incredibil.

Bineînţeles că n-o crezuseră. Asta era meseria lor: să nu creadă nimic şi pe nimeni. Chiar în clipa asta probabil, o târau într-o odaie din clădirile aeroportului, unde o

aşteptau vreo şase din anchetatorii lui McCone. Iar adusă acolo, urma să înceapă litanie. *Suntem convinşi că sunteţi tulburată*, *doamnă Williams*, *dar pentru completa noastră informare... n-aţi dori să mai repetaţi asta o dată... ne intrigă un amănunt... sunteţi sigură că nu era invers... de unde ştiţi... de ce... şi după aceea ce-a spus...*

Deci ideea corectă era de-a câştiga timp. De a-i păcăli pe Richards mai întâi cu un pretext, apoi cu altul. Avem o problemă cu alimentarea, ne mai trebuie timp. N-avem echipaj la îndemână, ne mai trebuie timp. E o farfurie zburătoare peste pista zero-şapte, ne mai trebuie timp. Şi încă n-am pus-o cu botu' pe labe. Încă n-am izbutit s-o facem să recunoască faptul că explozivul tău e o poşetă din piele de crocodil, ticsită cu şerveţele kleenex, mărunţiş, cosmeticale şi cărţi de credit. Ne mai trebuie timp. Nu putem deocamdată risca, omorându-te. Ne mai trebuie timp.

— RICHARDS?

— ATENŢIE, le răspunse. AVEŢI ŞAPTEZECI ŞI CINCI DE MINUTE. DUP-AIA TOTUL ZBOARĂ-N AER.

Nici un răspuns.

În ciuda posibilităţii unui dezastru, spectatorii începuseră să revină. Aveau ochii strălucitori, holbaţi şi excitaţi. Apăruseră mai multe proiectoare portabile, care erau aţintite asupra maşinii, scăldând-o într-o lumină violentă şi dezvăluind parbrizul distrus.

Richards încercă să-şi închipuie cămăruţa unde o ţineau, scotocind după adevăr, şi nu izbuti. Bineînţeles, presa era exclusă. Oamenii lui McCone aveau să încerce s-o sperie cât mai rău, şi fără îndoială aveau să reuşească, însă cât de tare aveau să încerce cu o femeie care nu aparţinea acelui gheto al societăţii săracilor, unde oamenii nu aveau chipuri? Droguri... Richards ştia că existau droguri pe care McCone le putea comanda, droguri ce puteau face un indian Yaqui să-şi

bolborosească povestea vieţii aidoma unui copilaş neajutorat. Droguri ce-l făceau pe un preot să turuie spovedaniile enoriaşilor cu viteza unei maşini de stenografiat.

Puţină violenţă? Bastoanele electrice modificate, care avuseseră atâta succes în revoltele din Seattle din 2005? Sau doar rafalele permanente ale întrebărilor?

Gândurile nu-i slujeau la nimic, însă nu le putea opri sau înăbuşi. Dincolo de clădiri se auzea ţiuitul inconfundabil al unui Lockheed pregătit de zbor. Avionul lui. Sunetul creştea şi cobora ciclic. Când se întrerupse brusc, ştiu că începuse alimentarea. Douăzeci de minute, dacă se grăbeau. Richards nu credea că aveau să se grăbească.

Da, da, da. Asta e. Toate cărţile pe faţă, cu excepţia uneia. *McCone*? *McCone*, *tragi cu ochiul*? *I-ai intrat femeii în minte*? Umbrele se lungiră, şi toţi aşteptară.

... 032
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards constată că străvechiul clişeu era o minciună. Timpul *nu* încremenea. Poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întâmplat aşa. Atunci cel puţin ar fi sperat în ceva.

În doua rânduri, glasul amplificat, îl anunţa pe Richards că minţise. Le răspunse că atunci n-aveau decât să deschidă focul. Peste alte cinci minute, un alt glas îl anunţă că flapsurile Lockheed-ului erau înţepenite şi trebuiau să alimenteze alt avion. Richards le spuse că n-avea nimic împotrivă. Atâta vreme cât totul era gata la ora fixată.

Minutele se scurgeau. Mai rămăseseră douăzeci şi

şase, douăzeci şi cinci, douăzeci şi două, douăzeci (*încă n-a cedat*, *Doamne*, *poate*...) optsprezece, cincisprezece (din nou, motoarele avionului, urcând într-un urlet strident, în vreme ce mecanicii verificau sistemele de combustibil şi sol) zece minute, apoi opt.

— RICHARDS?

— SUNT AICI.

— PUR ŞI SIMPLU NE MAI TREBUIE TIMP, FLAPSURILE SUNT ÎNŢEPENITE. O SĂ BĂGĂM HIDROGEN LICHID PRIN SUPAPE, DAR NE MAI TREBUIE TIMP.

— ÎL AVEŢI. ŞAPTE MINUTE. DUPĂ ACEEA PORNESC SPRE PISTĂ PE RAMPA DE SERVICIU. O SĂ CONDUC CU O MÂNĂ, IAR CU CEALALTĂ O SĂ ŢIN INELUL DE IMPLOZIE. TOATE PORŢILE SĂ FIE DESCHISE. ŞI NU UITAŢI C-O SĂ MĂ APROPII PERMANENT DE REZERVOARELE CU COMBUSTIBIL.

— NU-ŢI DAI SEAMA CĂ NOI...

— AM TERMINAT DE VORBIT BĂIEŢI. ŞASE MINUTE.

Minutarul descrise rotaţiile sale regulate. Trei minute, două, unul. Încercau s-o desfiinţeze în odăiţa pe care nu şi-o putea imagina. Se străduia să-şi amintească chipul Ameliei şi nu reuşi. Se contopea peste alte chipuri. O faţă mozaic, compusă din Stacey şi Bradley şi Elton şi Virginia Parrakis şi băieţelul cu câinele. Mai ţinea minte doar că era neajutorată, şi drăguţă în modul acela lipsit de inspiraţie în care pot fi atâtea femei, graţie cosmeticelor Max Factor şi Revlon-ului, şi chirurgiei estetice care adună, şi leagă, şi netezeşte, şi curăţă. Neajutorată. Neajutoraţi. Totuşi hotărâtă, undeva în adânc. Unde eşti tu dură femeie tipic-americană? Eşti îndeajuns de stăpână pe tine? Sau chiar în clipa aceasta cedezi?

Simţi ceva cald curgându-i pe bărbie şi constată că-şi muşcase buzele, în mai multe locuri.

Se şterse absent, lăsând pe mânecă o urmă de sânge de forma unei picături, şi băgă în viteză. Perna se ridică

ascultătoare.

— RICHARDS! DACĂ PORNEŞTI, DESCHIDEM FOCUL! FEMEIA A VORBIT! ŞTIM TOTUL!

Nimeni nu trase nici măcar un glonţ.

Într-un fel, era aproape dezamăgitor.

... 031
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Rampa de serviciu descria o curbă ascendentă în jurul terminalelor din sticlă, futuriste, ale aeroportului. De ambele părţi, drumul era ticsit de poliţişti cu tot felul de arme, începând de la baionete Mace-B şi gaze lacrimogene, până la lansatoare individuale de rachete anti-tanc. Chipurile lor erau identice, plate, lipsite de expresie. Richards conduse încet, stând acum perfect drept în scaun, iar ei îl priveau cu un respect tâmp. Se gândi că pesemne aşa arată vacile privind un fermier care a înnebunit şi zace pe podeaua grajdului, dând din picioare şi zbierând.

Poarta către pistă (ATENŢIE – NUMAI PENTRU ANGAJAŢI – FUMATUL INTERZIS – INTERZIS ACCESUL PERSOANELOR NEAUTORIZATE) fusese deschisă şi Richards intră, trecând pe lângă şiruri de cisterne cu cifre octanice ridicate, şi avioane particulare micuţe. Dincolo de ele se afla pista, beton lat, negru de ulei, cu ramificaţii laterale. Aici îl aştepta avionul, un reactor alb, uriaş cu o duzină de motoare cu turbina zumzăind încetişor. Înapoia lui, pistele se întindeau rectilinii spre amurg, părând că se contopesc într-un punct la orizont. Patru bărbaţi în salopete tocmai fixau scara de fuzelaj. Lui Richards i se păru că era scara ce ducea la eşafod.

Şi, parcă pentru a completa imaginea, călăul ieşi din

umbra fuzelajului. Evan McCone.

Richards îl privi, cu curiozitatea unuia care vedea pentru prima dată o celebritate – indiferent de câte ori l-ai vedea în tri-D, nu poţi crede în realitatea lui până nu-l vezi în carne şi oase – iar apoi realitatea capătă o stranie nuanţă de halucinaţie, ca şi cum entitatea n-ar avea dreptul să existe separat de imagine.

Era un bărbat scund, cu ochelari fără rame, căruia i se ghicea un început de burtică sub costumul perfect croit. Se zvonea că McCone purta pantofi cu talpă dublă, însă nu-ţi puteai da seama. Avea la rever un steguleţ minuscul din argint. Nu arăta câtuşi de puţin a monstru, moştenitorul unor înspăimântătoare instituţii precum F.B.I. şi C.I.A. Nu arăta a individ care devenise maestrul automobilelor negre în noapte, a bastonului din cauciuc, a întrebărilor viclene despre cei de-acasă. Nu arăta a individ care devenise maestrul întregului repertoriu al terorii.

— Ben Richards?

Nu folosea portavocea, şi în absenţa acesteia glasul lui era moale şi inteligent, însă câtuşi de puţin efeminat.

— Da.

— Am acordul pentru arestarea şi execuţia ta, semnat de Federaţia Jocurilor, departament oficial al Comisiei pentru Comunicaţii a Reţelei. O să-l onorezi?

— Unei găini îi cânţi imnul înainte de a-i tăia gâtul?

— Aha. McCone părea încântat. Formalităţile sunt îndeplinite. Eu sunt un tip foarte formalist, tu nu? Ah, nu, sigur că nu. Ai fost un concurent care n-a avut treabă cu aşa ceva. De aceea mai eşti încă în viaţă. Ştiai că acum vreo două ore, ai depăşit vechiul record al *Fugarului* de opt zile şi cinci ore? Bineînţeles că n-aveai de unde ştii. Însă aşa este. Da. Şi evadarea din clădirea Tinerilor Creştini din Boston... Super! Am auzit că popularitatea emisiunii a crescut cu doisprezece la sută.

— Foarte frumos.

— Am fost gata să te prindem în Portland. Ghinion. Înainte de-a muri, Parrakis s-a jurat că ai părăsit maşina în Auburn. L-am crezut; în mod evident, era un amărât înfricoşat.

— Evident, repetă Richards în şoaptă.

— Dar această ultimă mişcare a fost pur şi simplu excepţională. Jos pălăria! Pot spune chiar că-mi pare rău că totul trebuie să se termine. Mi-e teamă că nu voi mai întâlni niciodată un adversar mai inventiv.

— Păcat.

— Să ştii că s-a terminat, spuse McCone. Femeia a cedat. Am folosit penthotal de sodiu. Un procedeu vechi, dar sigur. Scoase din buzunar un revolver micuţ: Coboară, domnule Richards. Sunt gata să-ţi fac cea mai mare cinste. Te voi împuşca aici, unde nu poate filma nimeni. Moartea ta va avea un anumit grad de intimitate.

— Atunci pregăteşte-te, rânji Richards.

Deschise portiera şi păşi afară. Cei doi bărbaţi se înfruntară peste betonul pustiu.

... 030
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Primul care cedă fu McCone. Lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Avea un râs frumos, moale şi catifelat.

— Oho, eşti foarte bun, domnule Richards. *Par excellence*. Plusezi într-una. Cu toată stima, jos pălăria: femeia n-a cedat. Susţine cu încăpăţânare că umflătura pe care o zăresc în haina ta este Irlandez Negru. N-o putem droga cu penthotal deoarece lasă urme. Dintr-o singură electroencefalogramă, abuzul nostru poate fi dovedit. Suntem pe cale de-a aduce trei fiole de Canogyn

din New York. Nu lasă nici o urmă. Soseşte peste patruzeci de minute. Din păcate, prea târziu pentru a te opri. Ea *minte*. Este clar. Dacă-mi scuzi ceea ce amicilor tăi le place să numească elitism, îţi voi spune părerea mea asupra clasei mijlocii: ştie să mintă numai în problemele legate de sex. Pot să-ţi mai spun şi altă părere? Bineînţeles că pot. O şi fac, zâmbi McCone. Presupun că ai acolo poşeta femeii. Am observat că nu avea poşetă, deşi pleca în oraş. Noi observăm multe lucruri. Ce s-a întâmplat cu poşeta ei, dacă nu este în haina ta, Richards?

Nu muşcă momeala.

— Împuşcă-mă dacă eşti atât de sigur.

McCone desfăcu braţele cu tristeţe.

— Mi-ar place tare mult! N-ai voie însă să rişti în privinţa vieţilor omeneşti, nici chiar când şansele sunt de cincizeci la unu în favoarea ta. Aduce prea mult cu ruleta rusească. Viaţa omenească are o anumită calitate *sacră*. Guvernul – guvernul *nostru* – înţelege acest lucru. Suntem umani.

— Da, da, încuviinţă Richards şi zâmbi răutăcios.

McCone clipi.

— Deci, înţelegi...

Richards tresări. Bărbatul îl hipnotiza. Minutele zburau, un elicopter venea cu trei fiole de ia-l-şi-spune-tot (şi dacă McCone spusese patruzeci de minute, asta însemna douăzeci), şi el stătea şi-i asculta discursurile. Dumnezeule, *cu adevărat* era un monstru.

— Fii atent, îl întrerupse cu glas răguşit. Cuvântarea mea e scurtă, micuţule. Când o să-i faceţi injecţia, o să vă cânte aceeaşi melodie. Pentru că discul i-aici. Te-ai prins?

Fixă ochii lui McCone şi începu să înainteze.

— Pa, mâncătorule de rahat.

McCone să dădu într-o parte. Richards nici măcar nu

se deranjă să-l privească, atunci când trecu pe lângă el. Mânecile li se atinseră.

— Pentru informarea ta, mi s-a spus că inelul trebuie tras cam cu două kilograme-forţă. Eu am acum unul şi jumătate. Plus-minus nu ştiu cât...

Avu satisfacţia să-i audă răsuflarea iuţindu-se.

— Richards?

După câteva trepte, întoarse privirea. McCone se uita în sus, iar marginile aurite ale ochelarilor săi sclipeau.

— După ce decolezi, o să te doborâm cu o rachetă sol aer. Publicul va afla ca lui Richards i-a tremurat degetul pe declanşator. Odihneascăse-n pace.

— Ba n-o să faceţi aşa.

— Nu?

Richards începu să surâdă şi dădu o jumătate de motiv:

— Vom zbura foarte jos şi peste regiuni populate. Adaugă douăsprezece rezervoare de combustibil la cinci kilograme de Irlandez Negru, şi ai posibilitatea unei bubuieli foarte mari. Prea mari. Ai face-o dacă ai putea scăpa cu mâinile curate, dar n-ai cum. Făcu o pauză: Eşti tare deştept. Mi-ai luat-o înainte în privinţa paraşutei?

— Da, încuviinţă calm McCone. Este în compartimentul de clasa întâia. Un truc aşa vechi, domnule Richards... Sau mai ai şi altul?

— Fac pariu că n-ai făcut nici prostia de-a umbla prin paraşută.

— Ah, nu. Ar fi fost prea evident. Şi bănuiesc că vei trage de inexistentul inel de implozie chiar înainte de aterizare. Vei face un curent destul de puternic.

— La revedere micuţule.

— La revedere, domnule Richards. Şi *bon voyage*. Chiocoti: Da, da, îmi pari cinstit. Aşa că îţi voi mai arăta o carte. Doar una. O să aşteptăm fiolele cu Canogyn înainte de-a acţiona. Ai perfectă dreptate în privinţa rache-

tei. Am încercat şi noi o cacialma. Continui să plusezi, da? Însă îmi permit să aştept. Vezi tu, eu nu greşesc niciodată. Şi ştiu că încerci o cacialma. De aceea ne permitem să aşteptăm. Dar nu s-a terminat. *'Voir*, domnule Richards.

Flutură din mână.

— Pe curând, rosti Richards încât să audă numai el.

Şi rânji.

... 029
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Compartimentul clasei întâia era lung, cu trei şiruri de fotolii, şi panelat cu sequoia autentic. O carpetă rubinie, ce părea groasă de un metru, acoperea podeaua. Între clasa întâia şi chicinetă, rezemat de perete, se găsea un ecran tri-D pliat. Pe locul 100 se afla raniţa voluminoasă a paraşutei. Richards o mângâie în trecere şi traversă bucătărioara. Cineva pusese de cafea.

Trecu prin altă uşă şi se opri într-un coridor foarte scurt ce ducea în cabina piloţilor. În dreapta lui, transmisionistul, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu chipul brăzdat de cute, îl privi amar, apoi reveni la instrumentele lui. Câţiva paşi mai departe, şi la stânga, stătea navigatorul, având în faţă grile şi hărţi laminate în plastic.

— Atenţie, vorbi el în laringofon, vine tipul care-o să ne omoare pe toţi.

Îl privi cu răceală pe Richards.

Richards nu spuse nimic. La urma urmei, individul avea destulă dreptate. Şchiopătă în botul avionului.

Pilotul avea peste cincizeci de ani, un bătrân cal de bătaie, cu nasul roşu al băutorului de meserie, dar ochii

limpezi şi alerţi al unuia care nu avea să ştie ce înseamnă alcoolismul. Copilotul era cu vreo zece ani mai tânăr, cu părul roşu, lung, revărsându-se de sub şapcă.

— Salut, domnule Richards, rosti pilotul. Îi privi mai întâi pieptul umflat al hainei şi abia după aceea chipul. Scuză-mă dacă nu dau mâna. Sunt pilotul căpitan Don Holloway. Acesta e copilotul meu, Wayne Duninger.

— În circumstanţele acestea, nu prea sunt încântat de cunoştinţă, zise Duninger.

Gura lui Richards zvâcni.

— În aceeaşi notă, completez că-mi pare rău că sunt aici. Căpitane, eşti în legătură cu McCone, da?

— Bineînţeles. Transmisionistul nostru este Kippy Friedman.

— Daţi-mi un microfon.

Cu o grijă extraordinară, Holloway îi întinse unul.

— Terminaţi verificările, spuse Richards. Cinci minute.

— Armăm bolţurile explozive de la uşa spate? întrebă rapid Duninger.

— Închideţi totul, rosti sec Richards.

Era timpul să termine, să facă ultima strigare. Îşi simţea creierul încins, supraîncălzit, gata să-i sară o rotiţă. Să pluseze, ăsta era jocul.

Şi-acum, *să mizăm la maxim*, *McCone*.

— Domnul Friedman?

— Da?

— Sunt Richards. Vreau să vorbesc cu McCone.

Nici un sunet vreme de o jumătate de minut. Holloway şi Duninger nu-l mai priveau; terminau verificările, citind cadrane şi presiuni, controlând flapsurile, uşile, întrerupătoarele. Reîncepu ţiuitul pulsator al uriaşelor turbine G-A, însă acum mult mai puternic, mai strident. Când se auzi în cele din urmă, glasul lui McCone părea neînsemnat.

— Sunt McCone.

— Haide, vierme. Tu şi cu femeia o să faceţi o plimbare. Dacă în trei minute n-apăreţi la uşă, trag inelul.

Duninger se încordă în fotoliu de parcă fusese împuşcat. Când reîncepu să citească cifrele, vocea îi tremura.

Dacă are sânge-n el, *acum plăteşte sec şi cere să-mi vadă cartea*. *Chestia cu femeia spune totul*. *Dacă are sânge-n el*.

Richards aşteptă.

Un ceas îi ticăia în creier.

... 028
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Când glasul lui McCone se auzi, avea o nuanţă străină, grăbită. Teamă? Posibil. Inima lui Richards bubuia. Poate că totul avea să se lege. Poate.

— Eşti ţicnit, Richards. N-o să...

— Mai bine, *ascultă*, îl întrerupse dur. Şi-n timp ce asculţi, aminteşte-ţi că ne aude orice radioamator pe o rază de o sută de kilometri. O să se ducă vorba. Nu lucrezi pe-ascuns, micuţule. Eşti pe scenă, sub reflectoare. Te iau pe tine pentru că eşti prea căcăcios ca să joci dublu când ştii că poţi muri. Pe femeie o iau pentru că i-am spus unde vreau să merg.

E slab. *Loveşte-l şi mai tare*. *Nu-l lăsa să gândească*.

— Chiar dac-o să scapi după ce trag inelul, n-o să te mai angajeze nimeni, nici ca gunoier. Strângea poşeta cu o disperare dementă. Asta-i. Trei minute. Terminat.

— Richards, stai...

Închise. Întinse microfonul căpitanului, şi acesta îl apucă cu degete ce abia tremurau.

— Ai sânge-n tine, şopti Holloway. Ce-i al tău, i-al tău. Nu cred că mai ştiu pe cineva cu atâta sânge-n el.

— O să fie şi mai mult sânge dacă trage inelul ăla, vorbi Duninger.

— Terminaţi procedurile, vă rog, zise Richards. Mă duc să întâmpin musafirii. Plecăm în cinci minute.

Reveni în clasa întâia, împinse paraşuta în locul de la geam, apoi se aşeză, privind uşa dintre clasa întâia şi a doua. Avea să ştie foarte curând. Avea să ştie foarte curând.

Degetele strângeau spasmodic, fără să se poată controla, poşeta Ameliei Williams.

Afară întunericul era aproape complet.

... 027
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Apărură pe scară când din cele trei minute mai rămăseseră patruzeci şi cinci de secunde. Amelia era speriată şi gâfâia, cu părul zbârlit de curentul permanent care sufla peste şesul betonat făcut de om. În exterior, McCone părea acelaşi; pedant şi neafectat, imperturbabil s-ar fi putut spune, însă ochii aveau în ei o ură aproape dementă.

— N-ai câştigat nimic, vierme, rosti el încet. Noi încă nu ne-am scos atuurile.

— Mă bucur să vă revăd, doamnă Williams, spuse Richards.

De parcă dăduse un semnal, trăgând de un fir invizibil, femeia începu să plângă. Nu era un plâns isteric; mai degrabă un sunet complet lipsit de speranţe, ieşindu-i în hohote din stomac. Se împletici, apoi se prăbuşi pe carpeta din pluş, cu faţa în palme, parcă sprijinind-o. Pe

bluza ei, sângele lui Richards se închegase într-o pată urâtă, maro. Fusta plisată, care-i ascundea picioarele, o făcea să semene cu o floare ofilită.

Richards simţi milă pentru ea. Era un sentiment superficial, să simţi milă, însă nu putea mai mult.

— Domnul Richards? se auzi glasul lui Holloway, din interior.

— Da.

— Putem... avem undă verde?

— Da.

— Atunci anunţ echipa de pe pistă să ia scara şi să închidă uşile. N-are rost să vă faceţi gânduri...

— Bine, căpitane. Mulţumesc.

— Te-ai trădat când ai cerut-o pe femeie. Ştiai, nu?

McCone părea că surâde şi se strâmbă dispreţuitor în acelaşi timp: efectul general era oribil. Îşi încleşta şi descleşta mâinile permanent.

— Ah, da? rosti politicos Richards. Şi deoarece nu greşeşti niciodată, fără îndoială vei sări asupra mea înaintea decolării. În felul ăsta nimeni nu va şti nimic şi vei ieşi curat ca lacrima, aşa-i?

Buzele lui McCone se desfăcură într-un mârâit, apoi se strânseră la loc, albindu-se. Nu făcu nici o mişcare. Avionul începu să vibreze uşor, pe măsură ce motoarele se ambalau.

Zgomotul se reduse brusc, când uşa exterioară de la clasa a doua se trânti, închizându-se. Aplecându-se puţin pentru a privi prin unul din hublouri, Richards văzu echipa îndepărtându-se cu scara.

Acum suntem cu toţii pe eşafod, se gândi.

... 026
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

În dreapta ecranului pliat se aprinse semnul LEGAŢI CENTURILE - STINGEŢI ŢIGĂRILE. Avionul începu să vibreze lent. Cunoştinţele lui Richards despre avioane proveneau de la Lib-Ve şi din cărţi, în majoritate aventuri stupide, iar acum se găsea abia a doua oară la bordul unuia; în comparaţie cu acesta, naveta Harding-New York părea o jucărie. Îl tulbura vibraţia permanentă de sub tălpi.

— Amelia?

Femeia înălţă încet ochii, cu chipul boţit şi brăzdat de lacrimi.

— Ce-i?

Vocea îi era răguşită, ameţită, neclară de plâns. Parcă uitase unde se afla.

— Vino încoace. Decolăm. Privi spre McCone: Tu du-te unde vrei, micuţule. Eşti stăpân. Numai să nu deranjezi echipajul.

McCone nu spuse nimic şi se aşeză lângă perdeaua despărţitoare dintre cele două clase. Apoi, parcă răzgândindu-se, dispăru în compartimentul alăturat.

Richards se apropie de Amelia, sprijinindu-se pe spătarele fotoliilor.

— Aş prefera la fereastră, rosti el. N-am mai fost cu avionul decât o singură dată.

Încercă să zâmbească, însă ea îl privea năucă.

Se aşeză, iar femeia luă loc lângă el. Îi închise ea centura ca să nu fie nevoit să scoată mâna din haină.

— Eşti ca un coşmar, îi spuse. Un coşmar care nu se mai termină.

— Îmi pare rău.

— N-am... începu ea, şi Richards îi puse palma peste gură şi clătină din cap. *Nu!* mişcă el din buze.

Avionul se întoarse încet, extrem de grijuliu, cu turbinele vuind, şi porni către pista principală aidoma unei răţuşte neîndemânatice pregătindu-se să intre în

apă. Era atât de mare, încât Richards avea senzaţia că stăteau pe loc, iar cel care se mişca era solul.

Poate că-i numai o iluzie, îl străfulgera un gând. *Poate c-au instalat proiectoare tri-D în afara hublourilor şi...*

Îşi opri gândul.

Ajunseră la capătul pistei secundare şi viră greoi la dreapta. Trecură pe lângă pistele Trei şi Doi, perpendiculare pe direcţia lor. Când ajunseră la Unu, cotiră la stânga şi se opriră o clipă.

Din intercom, vocea lui Holloway răsună inexpresivă:

— Decolarea, domnule Richards.

Avionul porni lent la început, cam cu viteza unei perne de aer, după care urmă o accelerare atât de puternică încât lui Richards îi veni să urle de groază.

Fu împins îndărăt în pernele moi ale fotoliului, şi luminile balizelor de afară începură brusc să gonească cu o viteză ameţitoare. Tufişurile şi arborii arşi de eşapări din orizontul pustiu, se năpustiră către ei. Motoarele vuiau tot mai tare. Podeaua reîncepu să vibreze.

Abia acum simţi că Amelia Williams se încleştase cu ambele mâini de umărul lui, cu chipul contorsionat într-o mască a groazei.

Dumnezeule, *nici ea n-a mai zburat!*

— Am pornit, rosti el. Îşi dădea seama că repeta mereu acelaşi lucru, fără să se poată opri. Am pornit. Am pornit.

— Încotro? şopti ea.

Nu-i răspunse. De-abia începea să afle.

... 025
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cei doi soldaţi care păzeau barajul de la poarta estică

a aeroportului priviră avionul uriaş năpustindu-se pe pistă, –sporindu-şi într-una viteza. Luminile lui clipeau portocalii şi verzi în înserare, iar urletul motoarelor le înfunda urechile.

— A pornit. Cristoase, a pornit.

— Încotro? întrebă celălalt.

Priviră silueta întunecată ce se desprinse de sol. Zgomotul turbinelor deveni ciudat de sec, aidoma unor salve de artilerie într-o dimineaţă geroasă. Urca sub un gradient abrupt, tot atât de real şi prozaic cât un pachet de unt pe o farfurie, totuşi incredibil în văzduh.

— Crezi că-l are?

— Dracu' să-l ia, habar n-am.

Acum vuietul ajungea până la ei în pulsaţii.

— Să-ţi zic o chestie. Primul soldat se întoarse cu spatele la luminiţele ce păleau, şi-şi ridică gulerul: Îmi pare bine că l-a luat cu el pe nenorocitu-acela. Pe McCone.

— Auzi, pot să te-ntreb ceva personal?

— Dacă nu m-obligi să şi răspund.

— Ţi-ar place să-l vezi scăpând?

Soldatul tăcu mult timp. Urletul avionului se micşoră, se micşoră până dispăru complet în zumzetul permanent al neuronilor.

— Da.

— Şi crezi c-o să scape?

Un zâmbet ca o semilună în beznă.

— Amice, eu cred c-o să fie o bubuială pe cinste.

... 024
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Solul se prăbuşise sub ei.

Richards privea afară înmărmurit, incapabil să se plictisească; în decursul celuilalt zbor dormise, parcă rezervându-se pentru acesta. Cerul se întunecase, acum avea o nuanţă catifelată de negru. Stelele începuseră să scânteieze ezitant. La orizontul vestic, singura urmă a soarelui era o dungă portocalie, ştearsă, care nu izbutea să lumineze prin bezna de pe pământ. Chiar dedesubt era un roi de luminiţe despre care bănuia că este Derry.

— Domnule Richards?

— Da.

Tresări parcă împuns.

— În momentul de faţă suntem pe o traiectorie de aşteptare deasupra aeroportului Voigt. Care sunt instrucţiunile?

Richards se gândi atent. Nu trebuia să dezvăluie prea multe.

— Care-i altitudinea minimă la care poţi zbura?

Urmă o pauză lungă, pentru consultări.

— Putem coborî până la şapte sute de metri, rosti prudent Holloway. E împotriva regulamentului, dar...

— Nu contează, spuse Richards. Domnule Holloway, într-o anumită măsură trebuie să mă las pe mâinile tale. Ştiu puţine despre zboruri, şi-s convins că ai fost înştiinţat despre asta. Totuşi, te rog să-ţi aminteşti că cei care au idei strălucite despre cum să-mi tragi clapa sunt toţi pe sol, şi-n afara oricărui pericol. Dacă mă minţi, indiferent în legătură cu ce, şi-mi dau seama...

— Nimeni dintre noi n-o să te mintă, rosti Holloway. Pe noi ne interesează doar s-aducem avionul înapoi de unde a plecat.

— Bun. Perfect.

Încercă să se concentreze. Alături de el, Amelia Williams stătea ţeapănă cu mâinile încrucişate în poală.

— Direcţia spre vest, rosti el brusc. La şapte sute de metri. Şi, te rog, anunţă locurile.

— Locurile?

— Locurile peste care trecem. N-am mai zburat decât o singură dată.

— Aha.

Holloway păru uşurat.

Avionul se înclină sub picioarele lor, şi linia amurgului dincolo de hublou se ridică. Richards privea, fascinat. Acum sclipea piezişă pe geamul gros, scânteind scurt şi parcă ciudat. *Urmărim soarele*, se gândi bărbatul. *Nu-i extraordinar*?

Era ora şase şi treizeci şi cinci.

… 023
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ…

Spătarul fotoliului din faţa lui Richards era o revelaţie. Avea un buzunar cu o broşură de instrucţiuni. În caz de goluri de aer, puneţi centurile. Dacă se pierde presiunea din cabină, folosiţi masca de oxigen. În cazul unei avarii, stewardesele vă vor informa asupra măsurilor ce trebuie luate. În caz de moarte prin explozie, speraţi că aveţi destule plombe ca să asigure identificarea.

La nivelul ochilor, în fotoliu era încastrat un mini Lib-Ve. Dedesubt, o plăcuţă metalică reamintea pasagerilor că, datorită vitezei avionului, recepţia nu era perfectă. Pentru fanaticii unei emisiuni, exista un stabilizator de canale.

Sub Lib-Ve şi în dreapta acestuia, se afla un blocnotes cu antetul companiei aeriene şi un pix G-A, ataşat de un lănţişor. Richards rupse o foaie şi mâzgăli stângaci:

„Există 99% şanse să ai un microfon asupra ta, în pantof, în păr, sau poate pe mânecă. Fac pariu că McCone ascultă şi aşteaptă să scapi ceva. Peste un

minut, fă o criză de isterie şi imploră-mă să nu trag de inel. Ne va îmbunătăţi şansele. De acord?”

Femeia încuviinţă, iar Richards ezită, apoi adăugă:

„De ce m-ai apărat?”

Ea luă pixul, rămase o clipă, gândindu-se, după aceea scrise:

„Nu ştiu. M-ai făcut să mă simt ca o ucigaşă. Şi păreai atât de...” pixul se opri tremură şi continuă, „mizerabil”.

Richards ridică din sprâncene şi zâmbi puţin – îl durea. Luă pixul şi scrise:

„Dă-i drumul peste vreo 5 minute”.

Amelia încuviinţă, şi Richards mototoli hârtia şi o înghesui în scrumiera din braţul fotoliului. Îi dădu foc. Pentru câteva clipe, izbucni într-o flacără puternică, proiectând o reflexie micuţă în geam.

Apoi se nărui în scrum pe care bărbatul îl strivi gânditor.

După vreo cinci minute, Amelia începu să geamă. Suna atât de real încât pentru o clipă Richards fu surprins. Apoi îl fulgeră gândul că poate era *într-adevăr* real.

— Te rog, spuse ea, nu. Te rog, nu-l obliga... să te forţeze. Eu nu ţi-am făcut nimic. Vreau acasă la soţul meu. Şi noi avem o fetiţă. Are şase ani. O să-ntrebe unde-i mămica ei.

Richards îşi simţi sprâncenele ridicându-se şi coborând de două ori la rând, într-un tic involuntar. Nu dorea ca ea să fie atât de convingătoare. Nu *atât* de convingătoare.

— E un prost, vorbi el, încercând să nu pară că se adresa unor spectatori nevăzuţi, dar nu cred că-i atât de prost. Nu se va-ntâmpla nimic, doamnă Williams.

— Ţi-e uşor să vorbeşti. N-ai nimic de pierdut.

Nu-i răspunse. Avea perfectă dreptate. Oricum, nimic ce nu pierduse deja.

— Arată-i-l, îl rugă femeia. Pentru Dumnezeu, de ce nu i-l arăţi? Atunci o să te creadă... şi o să-i anunţe pe cei de jos. Ei ne urmăresc permanent cu rachete. I-am auzit c-aşa o să facă.

— Nu-l pot arăta, zise Richards. Ca să-l scot din buzunar, înseamnă să asigur inelul, sau să risc o explozie accidentală. În plus, adăugă batjocoritor, nu cred c-aş vrea s-o fac. El e viermele care are ceva de pierdut. Lasă-l să dârdâie.

— Nu cred că mai pot rezista, vorbi ea inexpresiv. Mai bine îţi sar de gât şi terminăm totul. Oricum aşa are să se termine, nu?

— N-ai..., începu el apoi draperia dintre cele două compartimente se dădu în lături şi McCone aproape că năvăli înăuntru. Chipul îi era calm, dar în spatele calmului acela exista o privire ciudată, strălucitoare, pe care Richards o recunoscu imediat. Strălucirea fricii, albă şi disperată.

— Doamnă Williams, rosti el sec. Pune de cafea, te rog. Pentru toţi şapte. Mă tem că va trebui să joci rolul stewardesei.

Ea se sculă fără să-i privească pe niciunul.

— Unde?

— Mai încolo, răspunse McCone. Ia-te după miros.

Părea un bărbat blând, clipind des din ochi – şi gata în orice clipă s-o intercepteze pe Amelia Williams, dacă s-ar fi repezit spre Richards.

Femeia porni pe culoarul dintre fotolii fără să privească înapoi. McCone se întoarse către Richards:

— Renunţi la chestia asta dacă-ţi promit graţierea, amice?

— *Amice!* Cuvântul ăsta sună de-a dreptul unsuros în gura ta, chicoti Richards.

Îşi flexă degetele mâinii libere şi o examina. Era acoperită cu zgârieturi şi firicele de sânge uscat, în urma

excursiei sale prin pădurile din sudul lui Maine.

— Unsuros de tot. După cum l-ai zis parc-ar fi un kil de untură pus în tigaie. Tot ce poţi găsi la Magazinele Sociale din Co-Op City. Privi burtica mascată de sacou a lui McCone. Ia uite la aia. Bună de-o friptură. Prima-ntâi. Cu numa' puţintel şorici şi nici prea multă slăninuţă.

— Graţiere, repetă McCone. Cum îţi sună?

— Ca o minciună, rânji Richards. Ca o minciună mare şi ordinară. Eşti mai puţin decât un nimic; eşti doar un slugoi imbecil.

McCone se înroşi. Nu puţin; ci complet, şi cu o culoare cărămizie.

— Abia aştept să te-aduc în beciurile noastre, mârâi el. Avem gloanţe de şoc, care o să-ţi facă căpăţâna s-arate ca un pepene aruncat de pe terasa unui zgârie-nori. Sunt umplute cu gaze. Explodează în momentul contactului. Sau un glonţ în burtă...

— *Gata!* zbieră Richards. *Trag inelul!*

McCone schelălăi. Se împiedică doi paşi îndărăt, lovi cu fundul braţul fotoliului cu numărul 95, se dezechilibră şi căzu în el ca într-un hamac, braţele fluturându-i în jurul capului, în gesturi disperate de apărare.

Îi încremeniră apoi în poziţia aceea, aidoma unor păsări pietrificate, cu degetele răsfirate. Printre ele, faţa i se distingea precum o mască mortuară din gips, pe care, în bătaie de joc cineva agăţase o pereche de ochelari.

Richards începu să râdă. La început râsul era spart, ezitant, străin propriilor sale urechi. De când nu mai râsese cu adevărat, sănătos, râsul acela care iese liber şi fără să vrei de undeva din străfundul stomacului? I se părea că nu mai râsese aşa în toată viaţa lui muncită şi cenuşie. Acum era prima dată.

Ticălosule.

Glasul nu-l mai asculta pe McCone; buzele i se mişcară fără să articuleze cuvinte. Chipul îi era

schimonosit şi crâmpoţit precum al unui ursuleţ din pluş extrem de uzat.

Richards hohoti. Se ţinu de unul din braţele fotoliului său şi râse şi râse şi râse.

... 022
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Când vocea lui Holloway îl anunţă că traversau graniţa dintre Canada şi statul Vermont (Richards presupunea că pilotul îşi cunoştea meseria; el însuşi nu putea zări decât beznă ocazional întreruptă de aglomerări luminoase), lăsă cafeaua şi întrebă:

— Căpitane, pot avea o hartă a Americii de Nord?

— Fizică sau politică? interveni un alt glas.

Al navigatorului, bănui Richards. Acum ar fi trebuit să facă pe prostul şi să nu ştie ce hartă doreşte. Ceea ce nu făcu.

— Amândouă, rosti el.

— Trimiţi femeia după ele?

— Cum te cheamă, amice?

Pauza ezitantă a cuiva care brusc, îşi dă seama că a atras atenţia.

— Donahue.

— Donahue, ai şi tu picioare. Ce-ar fi să ţi le mişti până aici?

Donahue şi le mişcă. Purta părul lung, pieptănat pe spate după moda sud-americană, şi pantaloni atât de strâmţi încât părea că are între picioare un săculeţ cu mingi de golf. Hărţile erau învelite în plastic moale. Richards nu ştia în ce erau învelite ouşoarele lui Donahue.

— N-am vrut să fiu impertinent, rosti el fără tragere

de inimă.

Richards bănui că-l putea caracteriza. Unul dintre tinerii fără probleme financiare, cu mult timp liber la dispoziţie, care-şi petreceau multă vreme bântuind cartierele de desfrâu ale marilor oraşe, în grupuri mari, uneori pe jos, dar cel mai des cu elicopterele. Erau împotriva perverşilor. Aceştia trebuiau stârpiţi. Salvaţi puritanismul în numele democraţiei. Rareori părăseau carierele respective, permanent cufundate în penumbră, pentru a pătrunde în bezna absolută a ghetourilor. Atunci când o făceau, încasau nişte bătăi îngrozitoare.

Sub privirea scrutătoare a lui Richards, Donahue se foi stânjenit.

— Altceva?

— Îi razi pe perverşi, amice?

— *Ce?*

— Nu contează. Du-te. Ajută-i la avion.

Donahue dispăru rapid.

Richards descoperi destul de repede că harta cu oraşe şi şosele era cea politică. Deplasând degetul din Derry spre graniţa Canada – Vermont pe direcţia vest, determină cu aproximaţie poziţia lor.

— Căpitane?

— Da.

— Virează la stângă.

— Ce?

Holloway părea realmente surprins.

— Adică spre sud. Spre sud. Şi nu uita...

— Ştiu, făcu Holloway. N-am uitat.

Avionul se înclină pe o parte. Din fotoliul unde căzuse. McCone îl fixă pe Richards cu ochi flămânzi, răzbunători.

şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards îşi dădu seama că începuse să moţăie, şi asta îl îngrozi. Zumzetul monoton era perfid, hipnotic. McCone pricepuse ce se întâmpla, şi devenise tot mai încordat. Şi Amelia înţelesese. Se ghemuise înspăimântată într-un fotoliu de lângă chicinetă, privindu-i pe amândoi.

Bău încă două ceşti cu cafea. Nu-l ajutară prea mult. Îi venea tot mai greu să se concentreze asupra coordonării dintre harta lui şi comentariile seci ale lui Holloway asupra traseului.

În cele din urmă se izbi cu pumnul în locul unde fusese rănit de glonţ. Durerea fu imediată şi puternică, aidoma unui val de apă rece azvârlit în faţă. Scăpă un ţipăt, care se auzi ca un şuierat şoptit. Sângele îi umezi cămaşa şi-l pătă pe mână.

Amelia icni.

— Peste şase minute trecem peste Albany, vorbi Holloway. Îl puteţi vedea în stânga.

— Relaxează-te, îi şopti Richards. Relaxează-te. Pur şi simplu, relaxează-te.

Dumnezeule, *se va termina repede*?

Da. Destul de repede. Era opt fără un sfert.

... 020
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Putea fi un vis urât, un coşmar care ieşise târându-se din beznă, în lumina nesănătoasă a minţii sale pe jumătate treze – mai degrabă o viziune sau o halucinaţie.

Pe un nivel, creierul i se concentra asupra zborului şi pericolului permanent care-l reprezenta McCone. La alt

nivel, apăruse ceva întunecat. În întunericul acela viermuiau siluete.

Afirmativ. Începuse urmărirea.

Servomecanisme uriaşe, ţiuind în beznă, în noapte. Ochi infraroşii scânteind în spectre necunoscute. Verdele fosforescent palid al cadranelor şi razelor radar vectoare.

Reperat. *Am reperat subiectul*.

Camioane gonind pe drumuri de ţară, şi pe traiectorii de triangulaţie, la trei sute de kilometri depărtare, antenele parabolice rotindu-se către cerul nopţii. Fascicule nesfârşite de electroni zburând pe aripi invizibile. Impact, ecou. Bip-ul puternic şi postimaginea topindu-se, fără să se şteargă complet până ce raza rotitoare o luminează într-o poziţie mai spre sud.

Clar?

Da. *La trei sute de kilometri sud de Newark*. *Probabil ţinta e Newark*.

Newark e alertat, *la fel şi New York.*

Continuă Restricţia Executivă?

Da.

Îl puteam rade deasupra lui Albany.

Potoleşte-te amice.

Camioane vuind prin orăşele, în care oamenii trag cu ochiul dinapoia ferestrelor baricadate înspăimântate, cu priviri înspăimântate, pline de ură. Urlând în noapte precum monştri preistorici.

Deschideţi chepengurile.

Motoare gigantice bâzâie, glisând capace uriaşe din beton, trimiţându-le pe şine de oţel strălucitor. Silozuri cilindrice, precum intrările în lumea subterană a Morlocilor. Jeturi de hidrogen lichid răbufnind în văzduh.

Aici urmărirea. *Continuăm*, *direcţia Newark*.

Recepţionat. *Aici Springfield*. *Ţine-ne la curent*.

Drojdieri adormiţi prin ganguri, trezindu-se ameţiţi la vuietul camioanelor şi privind tăcuţi feliile de cer

întrevăzute printre clădiri. Ochii sunt palizi şi galbeni, gurile sunt linii curbate în jos. Cu reflexe senile, mâinile trag de ziarele care să-i apere de frigul toamnei, însă ziarele nu mai există, le-a ucis Lib-Veul. Lib-Veul este regele lumii. Aleluia! Barosanii cu tipe fumează Pipe. Ochii galbeni întrezăresc pe cer o străfulgerare necunoscută de lumini. Licăr, licăr. Roşu şi verde, roşu şi verde. Uruitul camioanelor s-a îndepărtat, reverberându-se prin canioanele dintre clădiri precum pumnii vandalilor. Drojdierii se culcă. Înjurând.

L-am interceptat la vest de Springfield. Îl preluăm în cinci minute.

Din Harding?

Da.

E localizat şi urmărit.

Lilieci invizibili zboară prin noapte, trasând o reţea scânteietoare peste colţul nord-estic al Americii. Servo-urile controlate de calculatoarele General Atomic funcţionează lin. Rachetele se răsucesc şi se înclină insesizabil, urmărind luminile pâlpâitoare roşu şi verde care străbat cerul. Sunt aidoma unor şerpi-cu-clopoţei metalici, aşteptând înveninaţi.

Richards vedea totul, şi continua să judece chiar în timp ce vedea. Dualitatea creierului său era, cumva, straniu de liniştitoare. Producea o detaşare foarte asemănătoare nebuniei. Degetul lui era acoperit de sânge închegat, urmărea atent traiectoria avionului, spre sud. În sudul lui, Springfield, în vestul lui Hartford, în...

Urmărind.

... 019
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Domnule Richards?

— Da.

— Suntem deasupra lui Newark, New Jersey.

— Da, încuviinţă Richards. Am urmărit. Căpitane?

Holloway nu răspunse, însă Richards ştia că îl asculta.

— Sunt tot timpul cu ochii pe noi, nu-i aşa?

— Da, spuse Holloway.

Richards privi către McCone.

— Îmi închipui că-ncearcă să se hotărască dacă pot renunţa la copoiul lor de-aici. Să zicem c-o să zică: dă-l dracu'. La urma urmei, pot pregăti şi unul nou.

McCone îşi dezgolise dinţii spre el, însă Richards bănui că era un gest absolut inconştient, care putea fi probabil, urmărit până la strămoşii bărbatului, Neanderthalii care se strecuraseră înapoia duşmanilor, evitând lupta pe viaţă şi pe moarte onorabilă dar lipsită de inteligenţă.

— Când revenim peste regiuni nepopulate, căpitane?

— Niciodată. Nu pe traiectoria asta sudică. După ce-o să traversăm North Caroline dinspre coastă, o să trecem peste ocean, dar şi-atunci vor fi platforme de foraj.

— De acum încolo, spre sud sunt numai suburbiile New Yorkului?

— Cam aşa ceva.

— Mulţumesc.

Sub ei, Newark se răsfira precum un pumn de bijuterii, azvârlite neglijent în caseta capitonată cu velură a unei aristocrate.

— Căpitane?

— Da? rosti resemnat Holloway.

— Cotim spre vest.

McCone tresări, parcă lovit. Amelia scoase un icnet de surpriză în fundul gâtului.

— Spre vest? repetă Holloway, pentru prima dată, nefericit şi speriat. Într-acolo e cel mai riscant. Spre vest,

trecem peste regiuni nepopulate. Între Harrisburg şi Pittsburg, Pensylvania este numai teren agricol. La est de Cleveland nu există nici un oraş mare.

— Căpitane tu-mi stabileşti planul?

— Nu... am...

— Spre vest, repetă sec Richards.

Newark coti sub ei.

— Eşti nebun, spuse McCone. O să ne-arunce în aer.

— Cu tine şi alte cinci persoane nevinovate la bord? Această ţară onorabilă?

— Va fi o greşeală, rosti răguşit McCone. O greşeală intenţionată.

— Nu urmăreşti *Raportul Naţional?* zâmbi Richards. Noi nu facem greşeli. Noi n-am greşit din 1950.

Newark dispărea sub o aripă; îi luă locul bezna.

— Nu mai râzi, observă Richards.

... 018
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Peste o jumătate de oră Holloway interveni pe interfon. Părea agitat.

— Richards, cei din Harding ne-au anunţat că ne trimit un semnal de înaltă intensitate din partea Federaţiei Jocurilor. Mi s-a spus că dacă deschizi Lib-Veul, ai putea avea o surpriză interesantă.

— Mulţumesc.

Privi ecranul întunecat al Lib-Veului şi fu gata să-l aprindă. Îşi retrase mâna de parcă spătarul fotoliului frigea. Îl încercă o senzaţie curioasă de spaimă şi *deja vu*. Semăna prea mult cu o revenire la începuturi, Sheila cu chipul ei supt, obosit, mirosul verzei gătite de doamna

Jenner... Zgomotul jocurilor... *Roata Banilor*, *Înoată cu crocodilii*... Ţipetele lui Cathy... Nu mai putea avea alt copil, bineînţeles, nici dacă ar fi putut anula totul, şi reveni la existenţa anterioară. Şi aşa avusese un noroc incredibil.

— Deschide-l, rosti McCone. Poate c-o să ne ofere... c-o să-ţi ofere... un târg.

— Gura, făcu Richards.

Aşteptă, lăsând spaima să-l cuprindă precum o apă. Senzaţia ciudată a presentimentului. Se simţea rău. Rana continua să-i sângereze, şi-şi simţea picioarele slăbite şi foarte îndepărtate. Nu ştia dacă se mai putea scula atunci când avea să vină momentul să termine piesa aceasta.

Icnind, se aplecă înainte şi apăsă butonul. Lib-Veul se aprinse imediat, cu o imagine incredibil de clară. Chipul care acoperea ecranul, aşteptând răbdător, era foarte negru şi foarte familiar. Dan Killian. Stătea la un birou oval din mahon încrustat cu simbolul Jocurilor.

— Salut, salut, şopti Richards.

Fu gata să cadă din scaun, când Killian zâmbi şi răspunse:

— Salut şi ţie, domnule Richards.

... 017
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Nu te pot vedea, urmă Killian, dar te pot auzi. Interfonul avionului transmite prin echipamentul radio din cabină. Mi-au spus că eşti rănit.

— Nu aşa de grav pe cât pare. Mai mult sunt zgâriat din pădure.

— Ah, da, încuviinţă Killian. Faimoasa Excursie prin

Pădure. Bobby Thompson a criticat-o chiar azi în emisiune – bineînţeles, neştiind de situaţia actuală. Mâine, pădurea respectivă va mişuna de oameni în căutarea unui petic din cămaşa ta, sau poate chiar a unei casete.

— Îmi pare rău, spuse Richards. Am văzut un iepure.

— Richards, ai fost concurentul cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Printr-o combinaţie de noroc şi abilitate, ai fost în mod clar cel mai bun. Suficient de bun ca să-ţi facem o propunere.

— Ce anume? Transmiterea în direct a execuţiei?

— Chestia asta cu avionul a fost cea mai spectaculoasă, dar şi cea mai stupidă. Ştii de ce? Pentru că, pentru prima dată, nu mai eşti lângă cei asemenea ţie. Când ai decolat, i-ai părăsit. Asta-i valabil chiar şi pentru femeia care te apără. Poate crezi că-i de partea ta. Poate crede aşa chiar ea. Dar nu este aşa. Acolo sus nu suntem decât noi, Richards. Eşti ca şi mort. Punct.

— Toţi îmi zic asta, şi văd că mai trăiesc.

— În ultimele două ore trăieşti numai pentru că aşa a vrut Federaţia Jocurilor. Mai exact, eu. Eu sunt cel care a obţinut autorizaţia pentru propunerea pe care vreau să ţi-o fac. Vechea gardă s-a opus categoric – aşa ceva nu s-a mai auzit niciodată – totuşi am căpătat aprobarea. M-ai întrebat pe cine ai ucide dacă ai putea ajunge înarmat în vârful piramidei. Unul dintre aceia aş fi fost eu, Richards. Te surprinde?

— Cred că da. Te crezusem tot o slugă.

Killian lăsă capul pe spate şi hohoti, dar râsul sună forţat – râsul unui om care joacă o miză mare şi este încordat.

— Uite propunerea, Richards. Vino cu avionul în Harding. La aeroport te va aştepta o limuzină a Jocurilor. Se va regiza o execuţie... falsă. Apoi te alături echipei noastre.

Dinspre McCone se auzi un strigăt de furie:

— Negru-mpuţit...

Amelia Williams privea încremenită.

— Excelent, rosti Richards. Ştiam că eşti bun, dar asta e excelent. Ţi-ai ratat cariera, Killian. Puteai ajunge un mare vânzător de vechituri.

— L-ai auzit pe McCone. Ţi s-a părut că se preface?

— McCone o un actor foarte bun. Pe aeroport a jucat un rol pentru care putea lua Oscarul.

Cu toate acestea, nu era sigur. Felul cum Vânătorul o trimisese pe Amelia după cafea atunci când se părea că putea declanşa explozivul, duşmănia lui permanentă... ceva nu se potrivea. Sau aveau un rost. Mintea începu să-i lucreze febril.

— Poate că ai un plan, dar el nu-l cunoaşte. Poate că te bizui pe reacţia lui ca să-i confere realism.

— Domnule Richards, vorbi Killian, sceneta cu explozivul a luat sfârşit. Ştim – ştim – că e o cacialma. Dar pe biroul meu există un buton, mic şi roşu, care nu este o cacialma. La douăzeci de secunde după ce l-am apăsat, avionul va fi făcut bucăţele de rachete Diamond-back sol-aer cu încărcături convenţionale.

— Nici Irlandezul nu-i o cacialma.

Simţea însă în gură un gust acru. Bluful luase sfârşit.

— Ba da. Nu poţi sui într-un avion Lockheed G-A cu o încărcătură de plastic explozibil. Alarmele se declanşează imediat. În avion sunt instalate patru detectoare, pentru prevenirea eventualelor deturnări. Al cincilea detector a fost introdus în paraşuta cerută. Îţi pot spune că atunci când ai urcat în avion, becurile de alarmă din turnul de control al aeroportului Voigt au fost urmărite cu un deosebit interes. Eram convinşi că ai asupra ta explozivul. Te dovedisei atât de ingenios până atunci, încât părea o bănuială fondată. Când nu s-a aprins nici un beculeţ, uşurarea a fost evidentă. Presupun că n-ai avut de unde procura explozibil. Poate că şi ideea ţi-a venit

prea târziu. Oricum e lipsit de importanţă. Îţi înrăutăţeşte situaţia, însă...

Brusc, McCone apăruse lângă Richards.

— Aici se termină, rânji el. Aici îţi zbor creierii, vierme.

Întinse revolverul spre tâmpla lui Richards.

... 016
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Eşti mort dacă o faci, spuse Killian.

McCone ezită, se retrase un pas şi privi neîncrezător Lib-Veul. Chipul reîncepu să-i tremure şi să se boţească. Buzele i se strâmbară într-un efort tăcut de-a vorbi. Când reuşi, o făcu printr-un şuier de ură.

— Îl pot ucide! Acum! Aici! Să fim toţi în siguranţă! Să...

— Acum eşti în siguranţă, imbecilule, rosti obosit Killian. L-ar fi putut ucide şi Donahue... dacă doream să-l ucidem.

— E un criminal! începu să zbiere McCone. A ucis poliţişti! A comis acte de anarhie şi piraterie aeriană! E... m-a umilit în public, pe mine şi pe oamenii mei!

— Stai jos. Glasul lui Killian era tot atât de îngheţat cât şi hăurile interstelare. Este momentul să-ţi aminteşti cine te plăteşte domnule Vânător - Şef.

— O să m-adresez Preşedintelui Consiliului! McCone spumega. Stropi de salivă îi zburau de pe buze. O să te trimită la cules bumbac, cioroiule! Fir-ai al dracu' de ţigan borât...

— Aruncă, te rog arma, se auzi un glas nou.

Richard întoarse capul, surprins. Era Donahue, navigatorul, arătând mai dur şi mai periculos ca oricând.

Avea un pistol mitralieră Magnum/Springstun cu pat rabatabil, şi-l ţinea îndreptat asupra lui McCone.

— Robert S. Donahue, moşule. Controlul Consiliului Jocurilor. Aruncă jos arma.

... 015
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

McCone îl privi o secundă lungă, apoi arma căzu pe carpeta groasă.

— Ne...

— Cred că mi-ajunge cât am auzit până acum, îl întrerupse Donahue. Treci la clasa a doua şi fi băiat cuminte.

McCone se retrase câţiva paşi, bolborosind. Lui Richards îi părea un vampir ameninţat de un crucifix, din vechile filme de groază.

Când dispăru, Donahue îl salută ironic cu ţeava armei pe Richards şi rânji.

— N-o să te mai deranjeze.

— Tot arăţi ca unul care-i rade pe perverşi, rosti sec Richards.

Rânjetul dispăru. Pentru o clipă, Donahue îl privi cu o antipatie indiferentă, apoi plecă în cabina lui.

Richards reveni la ecran. Constată că pulsul îl rămăsese constant. Nu gâfâia şi nici nu-i tremurau picioarele. Moartea devenise o prezenţă obişnuită.

— Mai eşti acolo, domnule Richards? întrebă Killian.

— Da, sunt.

— Problema a fost rezolvată?

— Da.

— Bun. Să revin la ceea ce spuneam.

— Dă-i drumul.

Killian suspină.

— Spuneam că deoarece noi ştim că-i o cacialma, situaţia ta e mai rea, dar credibilitatea noastră e mai bună. Înţelegi de ce?

— Da, încuviinţă detaşat Richards. Înseamnă că puteaţi doborî avionul oricând. Sau îi puteaţi ordona lui Holloway să aterizeze. McCone m-ar fi împuşcat.

— Exact. Mă crezi că ştim că încerci o cacialma?

— Nu. Deşi eşti mai şiret decât McCone. Chestia aia cu omul vostru, navigatorul, a fost de mâna-întâi.

— Oh, Richards, izbucni în râs Killian. Eşti extraordinar. Cu adevărat o pasăre rară.

Părea totuşi încordat, fals. Richards se gândi că poate Killian ştia nişte lucruri pe care se străduia să le ascundă.

— Dacă l-ai fi avut cu adevărat, l-ai fi detonat când te-a ameninţat McCone cu arma. Ştiai că avea să te ucidă. Cu toate acestea, n-ai făcut-o.

Richards înţelese că se terminase; ei ştiau. Un zâmbet îi strâmbă trăsăturile. Killian avea să aprecieze asta. Era un tip cu simţul umorului negru. Atunci să plătească, dacă voiau să-i vadă cartea.

— Nu mai încerca să mă convingi de ceva ce nu-i adevărat. Dacă-mi forţaţi mâna, totul sare-n aer.

— Sunt convins că n-ai mai fi tu, dacă n-ai împinge lucrurile până la capăt. Domnule Donahue?

— Da, domnule.

Glasul sec, eficient, nepăsător al lui Donahue se auzi simultan din intercom şi din Lib-Ve.

— Te rog, scoate poşeta doamnei Williams din haina domnului Richards. Nu-i vei pricinui nici un rău.

— Da, domnule.

În mod straniu, îi amintea lui Richards de perforatorul care-i însemnase cartela la sediul Jocurilor.

Clic-clic-clic.

Donahue apăru şi se îndreptă spre el. Chipul îi era

inexpresiv, calm şi indiferent. *Programat*. Cuvântul ţâşnise în mintea lui Richards.

— Stai pe loc, frumosule, vorbi el mişcându-şi uşor degetele în haină. Tipul de acolo n-are probleme, e-n siguranţă pe pământ. Tu o să fi cel care ajunge-n Lună.

I se păru că pasul egal şovăise o secundă, iar ochii se mijiseră o fracţiune, însă continua să se apropie. La fel de bine putea să se plimbe pe Coasta de Azur... sau să încolţească un homosexual tremurând, ghemuit într-o fundătură.

Pentru o clipă, se gândi să înhaţe paraşuta şi să fugă. Inutil. Să fugă? Unde? Toaleta bărbaţilor, dincolo de clasa a treia, era capătul drumului.

— Ne-ntâlnim în iad, şopti el, şi făcu gestul de a trage de inel.

De data aceasta, reacţia fu ceva mai bună. Donahue icni şi ridică mâinile pentru a-şi proteja chipul, într-un gest instinctiv, probabil de aceeaşi vârsta cu omul. Şi le coborî, fără să se fi întâmplat nimic, părând stânjenit şi furios.

Richards scoase geanta Ameliei Williams, şi-o azvârli. Geanta îl izbi pe Donahue în piept şi-i căzu la picioare precum o pasăre moartă. Mâna lui Richards era lunecoasă de transpiraţie. Aşezată pe genunchi, părea ciudată, albă şi străină. Donahue ridică poşeta, privi înăuntru, şi o întinse Ameliei. Richards simţi un fel de tristeţe stupidă, într-un fel avea impresia că-şi pierduse un vechi prieten.

— Bum! murmură el.

... 014
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— E foarte bun omul tău, rosti obosit, după plecarea lui Donahue. L-am făcut să tresară, dar crezusem c-o să se scape în pantaloni.

Începuse să observe o dedublare ciudată a vederii. Apărea şi dispărea. Îşi apăsă uşor rana. Se închisese pentru a doua oară.

— Şi-acum? întrebă el. Ai adus camerele la aeroport, să vadă toţi ce păţeşte un criminal?

— Acum urmează propunerea, vorbi încetişor Killian. Chipul lui era negru, indescifrabil. Ceea ce ascunsese până atunci se afla acum imediat sub suprafaţă. Richards o ştia. Şi, brusc, simţi din nou teamă. Îi venea să oprească Lib-Veul. Să nu-l mai audă. Îşi simţea măruntaiele chircindu-se încet şi teribil – realmente se chirceau. Totuşi nu-l putea opri. Bineînţeles că nu. Era, la urma urmei, Gratuit.

— Piei, Satană, mormăi el.

— Ce?

Killian păru surprins.

— Nimic. Spune.

Killian nu vorbi. Îşi privi mâinile. Ridică ochii. Richards simţi un ungher necunoscut al minţii sale suspinând, cu o presimţire. I se părea că fantomele sărmanilor şi neştiuţilor, ale alcoolicilor dormind prin parcuri, îi strigau numele.

— McCone e terminat, spuse Killian. O ştii, pentru că tu ai făcut-o. L-ai strivit ca pe o coajă de ou. Vrem să-i iei locul.

Richards, care crezuse că nu-l mai putea surprinde nimic, descoperi că falca inferioară îi atârna deschisă. Era o minciună. Trebuia să fie o minciună. Totuşi Ameliei i se restituise poşeta. N-aveau de ce să-l mintă, sau să-i ofere false iluzii. Era rănit şi singur. Atât McCone cât şi Donahue erau înarmaţi. Un glonte deasupra urechii i-ar fi adus sfârşitul, rapid, curat şi fără bătăi de cap.

Concluzia: Killian spunea adevărul.

— Eşti nebun, şopti el.

— Nu. Eşti cel mai bun fugar pe care l-am avut vreodată. Şi cel mai bun fugar ştie cel mai bine unde să caute. Deschide puţin ochii şi-ţi vei da seama că *Fugarul* n-are numai rolul de-a oferi senzaţii tari spectatorilor şi de a-i elimina pe indivizii periculoşi, Richards. Reţeaua caută în permanenţă oameni ieşiţi din comun. Avem nevoie de ei.

Richards încercă să vorbească, dar nu putu articula nimic. Spaima nu-l părăsise, creştea, se îngroşa...

— N-a existat niciodată un Vânător-Şef cu familie, reuşi el să rostească. Cauza e bine cunoscută. Posibilităţile unui şantaj...

— Ben, spuse Killian cu o blândeţe infinită, soţia şi fiica ta sunt moarte. Sunt moarte de mai bine de zece zile.

... 013
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Dan Killian vorbea, vorbea probabil de multă vreme, însă Richards îl auzea în depărtare, un glas distorsionat de un straniu efect de ecou al minţii sale. Parcă ar fi fost prizonier într-un puţ extrem de adânc şi auzea pe cineva strigând de sus. Mintea i se întunecase complet, iar întunericul servea ca fundal pentru un fel de spectacol cu diapozitive. Un vechi Kodak al Sheilei, umblând legănat pe coridoarele Şcolii de Meserii, cu o mapă ponosită sub braţ. Micro-fustele tocmai reveniseră la modă. O imagine cu ei doi, aşezaţi în capătul Cheiului Golfului (Intrarea: Gratuit), cu spatele spre obiectivul aparatului, privind apa. Ţinându-se de mână. Fotografia sepia a unui tânăr

îmbrăcat într-un costum închiriat şi a unei tinere, în rochia cea mai bună a mamei – special ajustată – stând înaintea unui judecător de pace cu un neg mare pe nas. În noaptea nunţii, chicotiseră amintindu-şi de negul acela. Fotografia alb-negru a unui bărbat gol până la brâu, asudat purtând un şorţ cu plumb, şi acţionând pârghii grele, într-o încăpere subterană uriaşă, boltită, iluminată de lămpi cu arc. Fotografia color cu tonuri retuşate (pentru a estompa decorul) a unei femei cu pântece mare privind pe fereastră, ţinând perdeaua zdrenţuită şi aşteptându-şi bărbatul să apară pe stradă. Pe obrazul ei lumina lăsă dungi subţiri. Ultima fotografie: alt Kodak vechi al unui tip slab, ridicând deasupra capului un ghemotoc de prunc: o expresie ciudată de triumf şi dragoste pe chipul brăzdat de un zâmbet uriaş. Diapozitivele începură să fulgere tot mai repede, ameţitor, fără să declanşeze sentimente de durere şi dragoste şi pierdere, nu încă, nu, aducând doar o amorţeală îngheţată de novocainã.

Killian asigurându-l că Reţeaua n-avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmplase; fusese o întâmplare oribilă. Richards bănui că-l credea – nu doar pentru că detaliile sunau prea mult a minciună ca să nu fie chiar adevărul, ci pentru că Killian ştia că dacă Richards i-ar fi acceptat oferta, primul său drum ar fi fost în Co-Op City, unde ar fi aflat adevărul după o singură oră petrecută pe străzi.

Hoţi. Trei. („Sau altceva?” se întrebă Richards, ros de un gând. La telefon, ea păruse cam ascunsă, parcă tăinuindu-i ceva...). Erau probabil drogaţi. Poate că o ameninţaseră pe Cathy, şi Sheila încercase s-o apere. Ambele fuseseră înjunghiate.

Asta îl aduse în realitate.

— Nu mai mânca căcat! răcni brusc. Amelia tresări şi-şi ascunse faţa în palme. Ce s-a-ntâmplat? Zi-mi ce

s-a-ntâmplat?

— Nu mai am ce spune. Soţia ta avea peste şaizeci de răni.

— Cathy, rosti Richards fără să se gândească, şi Killian se crispă.

— Ben, nu vrei să te las să te gândeşti la tot ce ţi-am spus?

— Ba da. Ba da, vreau.

— Îmi pare extrem, extrem de rău, amice. Îţi jur pe mama că n-avem nici o legătură. Ne gândeam să vă separăm, păstrând drepturi de vizitare dacă erai de acord. Nimeni nu lucrează pentru cineva care i-a măcelărit pe ai lui. Ştim asta.

— Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Ca Vânător-Şef, vorbi încet Killian, i-ai putea prinde pe nenorociţii ăia şi să-i termini. Şi nu sunt doar ei.

— Vreau să mă gândesc. La revedere.

— Am...

Richards se întinse şi întrerupse Lib-Veul. Rămase încremenit în fotoliu. Mâinile îi atârnau între genunchi. Avionul zumzăia în beznă.

Deci asta-i, îşi spuse. Firul s-a descurcat. Complet.

... 012
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Trecu o oră.

Vaca de Mare zise atunci: *„Venit-a clipa-n în care/ Putem vorbi de multe noi:/ De ghete*, *De vapoare*,*/ De ce-i marea-aşa spumoasă*,*/ De ce-au purceii aripioare*...*”*

Imaginile i se succedau prin minte, Stacey, Bradley, Elton Parrakis cu faţa de copil. Un coşmar al fugii. Aprinzând ziarele în subsolul Tinerilor Creştini cu acel

ultim chibrit. Maşinile poliţiei gonind şi scrâşnind din frâne, automatul Sten scuipând foc. Glasul scârbit al lui Laughlin. Fotografiile celor doi puşti, agenţi juniori ai Gestapoului.

Şi, *de ce nu*?

Acum nu mai avea nici un fel de familie, şi cu siguranţă nici o moralitate. Cum mai putea moralitatea reprezenta ceva pentru un bărbat plutind în derivă, cu legăturile retezate? Cât de inteligent fusese Killian înţelegând lucrul acesta, arătându-i lui Richards, cu calm şi o brutalitate blândă, cât de singur rămăsese. Bradley şi cruciada lui împotriva poluării părea îndepărtată, ireală, lipsită de importanţă. Filtre nazale. La un moment dat, problema filtrelor nazale păruse deosebită, foarte importantă. Nu şi acum.

Săracii vor exista de-a pururi.

Adevărat. Până şi Richards produsese un exemplar pentru maşina de ucis. În cele din urmă, săracii aveau să se adapteze, prin mutaţii. Plămânii lor aveau să producă propriul sistem de filtrare, peste zece mii de ani sau peste cincizeci de mii, iar ei aveau să se ridice, să smulgă filtrele artificiale şi să-i privească pe proprietarii acestora zbătându-se şi zvârcolindu-se şi murind, înecându-se într-o atmosferă unde oxigenul juca doar un rol minor, dar ce însemna viitorul pentru Ben Richards? Doar necazuri.

Avea să urmeze o perioadă de durere. Ei se puteau aştepta la asta şi puteau lua măsurile respective. Aveau să urmeze chiar momente de furie, explozii de revoltă, încercări nereuşite de-a atrage din nou atenţia publicului asupra problemei poluării premeditate? Poate. Ei aveau să se ocupe de asta. Aveau să aibă grijă de el – anticipând o vreme când el urma să aibă grijă de ei. Instinctiv, ştiu că putea să o facă. Bănuia că s-ar fi putut chiar să aibă o anumită înclinaţie spre această slujbă. Ei

aveau să-l ajute, să-l lecuiască. Medicamente şi doctori. Schimbarea concepţiei.

Apoi, pace.

Caracterul agresiv stârpit ca o buruiană. Privea tânjind pacea aceea, aşa cum priveşte apa un om în pustiu.

Amelia Williams continuă să plângă în fotoliul ei multă vreme după ce toate lacrimile ar fi trebuit să-i sece. Se întrebă indiferent, ce avea să se întâmple cu ea. În starea actuală nu mai putea fi înapoiată soţului şi familiei; pur şi simplu nu mai era aceeaşi doamnă care se oprise la un indicator rutier, gândindu-se doar la meniuri şi vizite, la cluburi şi reţete de cocteiluri. Văzuse Cartonaşul Roşu. Bănuia că avea să fie tratată cu medicamente şi terapie, o pacientă de viitor. Locul Unde Diverg Două Drumuri, explicarea motivării pentru care s-a ales drumul greşit. Un carnaval în tonuri mentale întunecate.

Brusc, simţi nevoie să meargă la ea, s-o aline, să-i spună că nu era complet deteriorată, că o singură fâşie de leucoplast psihic o putea repara, o putea face la fel de bună ca şi înainte.

Sheila. Cathy.

Numele lor apăreau şi se repetau, răsunându-i în minte aidoma unor clopote, aidoma unor cuvinte repetate de atâtea ori încât îşi pierd înţelesul. Rosteşte-ţi numele de vreo două sute de ori şi vei descoperi că nu mai înseamnă nimic. Durerea era imposibilă; simţea doar o senzaţie nedefinită de stânjeneală: îl luaseră, îl hăituiseră nebuneşte, şi în cele din urmă se dovedise că fusese un fraier. Îşi aminti de un băiat din şcoala primară, care se ridicase să recite Declaraţia de Independenţă, şi-i căzuseră pantalonii în vine.

Avionul zumzăia mai departe. Richards începuse să picotească. Imaginile apăreau şi dispăreau leneşe, reve-

dea întâmplări întregi fără nici o culoare emoţională.

În cele din urmă, ultima fotografie din album: zece pe opt, lucioasă, făcută de un poliţist plictisit, care poate că mesteca gumă. Dovada C, doamnelor şi domnilor juraţi. Un trupuşor sfârtecat într-un leagăn însângerat. Picătură şi pete pe zidurile acoperite cu un stucat ieftin, şi mobila ruptă cumpărată la mâna a doua. O pată mare, încă lipicioasă, pe ursuleţul cu un singur ochi.

Se deşteptă brusc, complet şi se îndreptă, cu gura întredeschisă într-un răcnet. Urletul ieşit din plămânii săi era atât de puternic încât îi flutură limba precum o cârpă. Totul, totul, din compartimentul de clasa întâia deveni deodată clar şi muşcător de real, atotputernic, oribil. Avea realitatea distinctă a unui clip horror dintr-o emisiune de ştiri. De pildă, Laughlin târât afară din baraca aceea din Topeka. Totul, totul era foarte real şi în Tehnicolor.

Amelia strigă şi ea, speriată, ghemuindu-se în fotoliu, cu ochii uriaşi precum nişte ceşcuţe de porţelan, încercând să-şi vâre întregul pumn în gură.

Donahue apăru în goană, cu arma pregătită. Ochii îi erau mărgeluşe negre, încântate.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? McCone?

— Nu, răspunse Richards, simţind că inima i se potolise îndeajuns pentru ca vorbele lui să nu pară disperate. Am visat urât. Fetiţa mea.

— Aha.

Ochii lui Donahue se înmuiară, prefăcându-se înţelegători. Nu se prea pricepea s-o facă. Poate că aşa avea să fie toată viaţa. Poate că avea să înveţe. Se întoarse, ca să plece.

— Donahue?

Bărbatul îl privi fără tragere de inimă.

— Te-am speriat, aşa-i?

— Nu.

Donahue se răsuci spre uşă. Ceafa îi era încordată. În pantalonii albaştri, strâmţi, fundul era rotund ca al unei fete.

— Te pot speria şi mai tare, continuă Richards. Te pot ameninţa că-ţi iau filtrul nazal.

Exeunt Donahue.

Richards închise ochii obosit. Revedea opt pe zecele lucios. Deschise ochii. Îi închise. Nici o fotografie lucioasă. Aşteptă, şi când fu sigur că n-avea să mai revină (imediat), deschise ochii şi apăsă pe butonul Lib-Veului.

Ecranul se aprinse, şi-l văzu pe Killian.

... 011
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Richards.

Killian se aplecă înainte, fără să încerce să-şi ascundă încordarea.

— Am hotărât să accept, rosti Richards.

Killian se lăsă pe spate, şi doar ochii îi zâmbiră.

— Mă bucur nespus, zise el.

... 010
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Isuse, exclamă Richards.

Stătea în uşa cabinei piloţilor. Holloway se întoarse.

— Salut!

Vorbea prin radio cu cineva denumit Detroit VOR. Duninger bea cafea. Cele două manşe identice erau

părăsite. Totuşi se răsuceau, se înclinau şi se legănau, parcă manevrate de nişte mâini fantomă. Acele cadranelor oscilau. Luminile clipeau. Consolele respective păreau că primesc şi transmit informaţii permanent... dar nu era nimeni în faţa lor.

— Cine conduce? întrebă Richards, fascinat.

— Otto, răspunse Duninger.

— Otto?

— Pilotul automat. Te-ai prins? Otto-piloto... Brusc, Duninger zâmbi: Mă bucur că te-avem în echipă, tipule. Poate nu crezi, da unii dintre noi ţi-am ţinut pumnii.

Richards încuviinţă nepăsător.

Holloway interveni în tăcerea oarecum stânjenitoare, spunând:

— Otto mă cam sperie şi pe mine. Chiar după douăzeci de ani de meserie. Dar este absolut sigur. Sofisticat ca dracu'. Faţă de modelele alea vechi e ca... eu ştiu, o ladă pe lângă un birou Chippendale.

— Chiar aşa?

— Exact. Îl fixezi pe P.D.D. – punctul de destinaţie – şi Otto face treaba, ajutat de radar. Pilotul e de-a dreptul inutil cu excepţia decolărilor şi aterizărilor. Şi a necazurilor.

— Şi ce *puteţi* face când aveţi necazuri? întrebă Richards.

— Ne putem ruga, răspunse Holloway.

Poate că dorise să sune a glumă, dar sinceritatea cuvintelor atârna straniu în cabină.

— Cu volanele alea se coteşte avionul?

— Nu, manşele dirijează doar mişcările pe verticală, spuse Duninger. Virajele sunt controlate de pedale.

— Pare un fel de kart pentru copii.

— E ceva mai complicat, râse Holloway. Să zicem doar că are mai multe butoane.

— Şi ce se întâmplă dacă Otto o ia razna?

— Nu s-a întâmplat niciodată. Dac-ar face-o, preiei comenzile manual. Dar calculatorul nu greşeşte niciodată, amice.

Richards ar fi vrut să plece, totuşi manşele care se roteau, deplasările infime, fără minte, ale pedalelor şi acelor îl hipnotizau. Holloway şi Duninger reveniră la treaba lor – cifre obscure şi transmisii pârâind de paraziţi.

Holloway privi o dată peste umăr, şi păru surprins să-l vadă tot acolo. Zâmbi şi arătă în bezna de afară.

— În curând o să vezi Harding-ul.

— Când?

— Peste cinci, şase minute ar trebui să apară la orizont.

Când căpitanul privi a doua oară, Richards dispăruse.

— Abia aştept să scăpăm de tipul ăsta, îi spuse lui Duninger. E ţicnit.

Duninger se uita în jos, morocănos, cu chipul scăldat în lumina verzuie a cadranelor.

— Nu i-a plăcut Otto. Ai văzut?

— Am văzut, încuviinţă Holloway.

... 009
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards reveni pe coridorul îngust. Friedman, transmisionistul nu ridică ochii. Nici Donahue. Richards se opri în chicinetă.

Aroma cafelei era puternică şi plăcută. Îşi turnă o ceaşcă, puse frişcă, şi se aşeză într-unul din scaunele stewardeselor. Ibricul bolborosea şi înălţa aburi.

Vitrinele frigorifice erau încărcate cu preparate de lux, congelate. Barul era ticsit cu sticluţele liniilor aeriene.

Poţi să te-mbeţi pe cinste, îşi spuse.

Sorbi din cafea. Era bună şi tare. Ibricul Silex bolborosea.

Am ajuns şi aici, se gândi şi mai sorbi. Da, în privinţa asta nu era nici o îndoială. Ajunsese acolo, şi bea cafea.

Tigăi şi ibrice puse în ordine. Chiuveta din inox sclipind precum o bijuterie cromată în mijlocul mobilierului Formica. Şi, bineînţeles Silexul de pe reşou, bolborosind şi aburind. Sheila dorise un Silex. Silexul n-are moarte, spunea ea.

Începu să plângă.

Puţin mai departe o toaletă micuţă, unde intraseră numai funduri de stewardese. Uşa era întredeschisă, şi putea privi înăuntru, vedea până şi apa albăstruie, dezinfectată, din rezervoare. Excretând în splendoare la cincisprezece mii de metri înălţime.

Bău cafeaua, privi Silexul bolborosind, şi plânse. Plângea liniştit şi în tăcere. Se opri din plâns când termină şi cafeaua.

Se sculă şi puse ceaşca pe chiuvetă. Apucă mânerul de plastic mare al Silexului şi, cu atenţie, goli cafeaua în chiuvetă. Picături condensate rămaseră pe sticla groasă.

Îşi şterse ochii cu mâneca jachetei şi reveni pe coridorul îngust. Paşi în compartimentul lui Donahue, cu ibricul în mână.

— Vrei o cafea? îl întrebă.

— Nu, răspunse scurt Donahue, fără să înalţe privirea.

— Ba da, făcu Richards şi, cu toată puterea, izbi ibricul greu în capul bărbatului.

... 008
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Efortul îi deschise pentru a treia oară rana dintre coaste, dar Silexul nu se sparse. Richards se întrebă dacă nu cumva fusese întărit cu ceva (poate cu vitamina B-12?), pentru a nu se sparge în cazul unor goluri de aer. Pe capul lui Donahue era o pată de sânge surprinzător de mare. Bărbatul căzuse în tăcere pe masa hărţilor. Un firicel de sânge traversă învelitoarea de plastic a unei hărţi şi începu să picure pe podea.

— Gata pe cinci, C-unu-nouă-opt-patru, rosti un glas din radio.

Richards continua să ţină ibricul. Pe sticlă se lipiseră smocuri din părul lui Donahue.

Îi dădu drumul să cadă, însă nu se auzi nici un zgomot. Până şi aici existau carpete. Cilindrul transparent al Silexului se rostogoli, clipind parcă dintr-un ochi însângerat. Imaginea lui Cathy în leagănul pătat de sânge apăru rechemată, şi Richards se cutremură.

Îl ridică pe Donahue, trăgându-l de păr şi-l scotoci în jacheta albastră. Arma era acolo. Era gata să-i lase capul să cadă înapoi pe masă, dar se opri, şi-l împinse şi mai pe spate. Gura bărbatului atârna deschisă, într-un rânjet idiot. Înăuntru îi picura sânge.

Richards şterse sângele dintr-o nară şi privi înăuntru.

Acolo era… micuţ, minuscul. Licărul unui fir.

— Recepţionat E.T.A. C-unu-nouă-opt-patru, repetă radioul.

— Hei, e pentru tine! strigă Friedman de vis-a-vis, Donahue...

Richards şchiopată în coridor. Se simţea extrem de slăbit. Friedman înălţă ochii.

— Vrei să-i zici lui Donahue să-şi mişte fundul şi să răspundă...

Îl împuşcă deasupra buzei superioare. Dinţii zburară precum un colier rupt cu sălbăticie. Părul, sângele şi

creierii se pulverizează într-un Rorschach pe peretele dinapoi, acolo unde într-un poster tri-D, o fată îşi întindea picioarele interminabile peste o noptieră din mahon.

Dinspre cabina piloţilor se auzi o exclamaţie înăbuşită, şi Holloway se repezi disperat să închidă uşa. Richards observă că avea pe frunte o cicatrice micuţă, de forma unui semn de întrebare. Era genul de cicatrice pe care şi-o poate face un băieţel aventuros, căzând din copac pe când se joacă de-a pilotul.

Îl împuşcă pe Holloway în burtă, şi căpitanul scoase un răcnet surprins:

— *He-e-e-e-e-E-E-E!*

Căzu cu faţa înainte.

Duninger se răsucise cu scaunul, privindu-l cu chipul alb ca varul.

— Nu mă-mpuşti? şopti el.

Nu avusese destul suflu ca s-o spună ca pe o afirmaţie.

— Ia aici, rosti blând Richards, şi apăsă pe trăgaci. Ceva străfulgeră înapoia lui Duninger când căzu.

Tăcere.

— Recepţionat E.T.A., C-unu-nouă-opt-patru, vorbi radioul.

Brusc, Richards icni şi vomită un jet de cafea şi bilă. Contracţia musculară îi deschise şi mai mult rana, şi o durere intensă începu să-i pulseze între coaste.

Şchiopată până la comenzile care continuau în tandemul complex permanent. Atâtea cadrane şi butoane...

Într-un zbor aşa important n-ar fi trebuit să aibă o legătură radio permanent deschisă? Ba da, bineînţeles.

— Recepţie, spuse el inexpresiv.

— Vă uitaţi la Lib-Veu, C-unu-nouă-opt-patru? Am recepţionat nişte aiureli. Totu-i în regulă?

— O.K.

— Zi-i lui Duninger că-mi datorează o bere, rosti criptic vocea, apoi se auziră numai paraziţi.

Otto conducea circul.

Richards plecă să-şi termine treaba.

... 007
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Dumnezeule, gemu Amelia Williams.

Bărbatul îşi plecă privirea indiferent. Toată partea dreaptă a trupului, de la coaste până la genunchi, era un roşu viu strălucitor.

— Cine ar fi crezut că boşorogul are atâta sânge în el? mormăi Richards.

McCone apăru fulgerător în compartimentul clasei întâia. Îl zări imediat. Revolverul lui era scos. Ambii traseră simultan.

McCone dispăru prin perdeaua dintre compartimente. Richards căzu într-un fotoliu. Se simţea extraordinar de obosit. Avea o gaură mare în pântece. Îşi putea zări intestinele.

Amelia zbiera într-una, trăgându-se cu ambele mâini de obraji, parcă voind să-şi jupoaie faţa.

Împleticindu-se, McCone reveni în clasa întâia. Rânjea. Jumătate din cap îi era numai sânge. Totuşi continua să rânjească.

Trase de două ori. Primul glonte trecu peste capul lui Richards. Al doilea îl izbi sub claviculă.

Richards trase şi el. McCone se răsuci de două ori, într-un fel de vals ameţit. Revolverul îi căzu din mână. McCone părea că cercetase atent plafonul alb din spumă uretanică al clasei întâia, poate comparându-l cu cel de dincolo de perdea. Se prăbuşi. Mirosul de pulbere şi piele

arsă era limpede şi pătrunzător, distinct precum cel al merelor într-o presă pentru cidru.

Amelia continua să ţipe. Richards se gândi că suna extrem de sănătoasă.

… 006
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ…

Se sculă foarte încet, apăsându-şi intestinele înăuntru. I se părea că cineva îi aprindea chibrite în stomac.

Porni pe culoarul dintre scaune, aplecat înainte, cu o mână pe mijloc, parcă făcând o reverenţă. Apucă paraşuta şi-o trase după el. O bucată de intestine cenuşiu îi scăpă printre degete, şi-l împinse înapoi. Îl duru îngrozitor. Vag avea impresia că se putea scăpa pe el.

— M-m-m, gemea Amelia Williams. D-d-d… Doamne! Doamne! Doamne Dumnezeule.

— Pune-ţi asta, vorbi Richards.

Ea continua să se legene şi să geamă, fără să-l audă. Dădu drumul paraşutei şi o pălmui. Nu mai avea însă forţă. Strânse pumnul şi o lovi. Femeia amuţi. Îl privea buimacă.

— Pune-ţi asta, repetă. Ca pe un rucsac. Înţelegi?

Amelia încuviinţă.

— Nu… Pot… Sări. Mi-e frică!

— Coborâm. Trebuie să sari.

— Nu pot.

— Bine. Atunci te-mpuşc.

Ea ţâşni din fotoliu, îl împinse într-o parte, şi începu să-şi pună paraşuta, privindu-l cu ochi îngroziţi. Se retrase din faţa lui, pe când se chinuia cu curelele.

— Nu. Aia vine pe de... dedesubt.

Şi-o potrivi în grabă, retrăgându-se către trupul lui McCone pe măsură ce Richards se apropia. Din gura bărbatului picura sânge.

— Acum, bagă clema în inel. În jurul... bu... burţii.

Îl ascultă cu degetele tremurătoare, izbucnind în plâns atunci când nu reuşi de prima dată. Ochii ei îl priveau terorizaţi.

Lunecă o fracţiune de secundă în sângele lui McCone, apoi păşi peste el.

Traversară în acelaşi fel clasa a doua şi a treia. Chibritele din pântecele lui Richards fuseseră înlocuite cu o brichetă arzând într-una.

Uşa era zăvorâtă cu bolţuri explozive şi un zăvor comandat de pilot.

Richards îi întinse pistolul.

— Trage-n ea. Eu... nu pot suporta reculul.

Închizând ochii şi ferindu-şi faţa, Amelia apăsă de două ori pe trăgaciul revolverului lui Donahue. După aceea percuta în gol. Gloanţele se terminaseră. Uşa rămăsese închisă, şi bărbatul simţi o disperare plină de greaţă. Amelia răsucea speriată inelul paraşutei.

— Poate... începu ea, şi brusc uşa zbură în noapte, aspirând-o şi pe femeie.

... 005
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Adus mult de spate, înfruntând un uragan inversat, Richards se îndepărtă de uşă ţinându-se de spătarele fotoliilor. Dacă avionul ar fi zburat mai sus, la o diferenţă mai mare de presiune, ar fi fost tras şi el afară. Aşa însă fusese doar izbit rău, iar intestinele i se târau acum după

el, pe carpetă. Aerul nopţii, îngheţat la şapte sute de metri altitudine, fu aidoma unui duş cu apă rece. Bricheta devenise o torţă, şi măruntaiele îi ardeau.

Traversă clasa a doua. Era mai bine. Aspiraţia nu mai era la fel de puternică. Apoi peste corpul răşchirat al lui McCone (piciorul sus, te rog) şi prin clasa întâia. Sângele îi şiroia din gură.

Se opri la intrarea în chicinetă şi încercă să-şi adune maţele. Ştia că nu le plăcea afară. Câtuşi de puţin. Se murdăreau. Îi venea să plângă pentru bietele, fragilele lui intestine, care nu doriseră aşa ceva.

Nu le mai putea băga la loc. Se încurcaseră. Prin faţa ochilor îi fulgerară imagini înspăimântătoare din manualele de biologie din liceu. Înţelese adevărul crud, neiertător, că îi sosise sfârşitul, şi scoase un strigăt, înăbuşit de un val de sânge.

Nimeni din avion nu-i răspunse. Muriseră toţi. Mai puţin el şi Otto.

Lumea părea că-şi pierde culorile, în vreme ce propriul său trup îşi pierdea lichidul cel strălucitor. Rezemându-se cocârjat de uşa chicinetei, aidoma unui beţiv proptit de stâlpul unui felinar, vedea obiectele din jur tremurând printr-o pâclă sură. *Asta-i. Mă curăţ.*

Răcni încă o dată, readucând lumea într-o focalizare dureroasă. Nu încă. Nu trebuia.

Se năpusti prin chicinetă, cu intestinele atârnând ca nişte frânghii. Uluitor cât de multe puteau fi. Încolăcite, strâns adunate...

Calcă pe unul din ele, şi ceva dinăuntru *se rupse*. (Explozia durerii depăşi orice închipuire, depăşi lumea întreagă, şi urlă, împroşcând sânge pe peretele opus. Îşi pierdu echilibrul şi ar fi căzut, dacă peretele nu l-ar fi oprit într-un unghi de şaizeci de grade.

Împuşcat. Sunt împuşcat.

Nebuneşte, mintea lui răspunse: *Clic-clic-clic*. Un

singur lucru de făcut.

Împuşcătura în burtă era una dintre cele mai păcătoase. Discutaseră odată care era modul cel mai nasol de-a muri; era pauza de masă de la miezul nopţii, pe când lucra la G-A. Sănătoşi, voinici şi plini de sânge, fecale şi spermă, înfulecând sandvişuri şi comparând avantajele iradierii, degerării, căderii de la înălţime, înecării. Şi cineva menţionase împuşcarea în burtă. Harris, parcă. Grasul care în timpul lucrului bea bere pe şest.

Te doare burta, spusese Harris. *Şi te chinuieşti mult*. Iar ei toţi încuviinţaseră şi fuseseră de acord, habar n-având ce înseamnă durerea.

Richards se împletici pe coridorul îngust, sprijinindu-se de ambii pereţi. Pe lângă Donahue. Pe lângă Friedman şi radicala lui operaţie dentară. O amorţeală i se ridica prin braţe, totuşi durerea din pântece (ceea ce *fusese* pântece) se înrăutăţea. Cu toate acestea, continua să înainteze, iar corpul său sfârtecat se străduia să îndeplinească ordinele dementului Napoleon întemniţat în craniul lui.

Doamne, *ăsta să fie sfârşitul lui Rico*?

N-ar fi crezut că avea în minte atâtea clişee legate de ultimele clipe dinaintea morţii. I se părea că propriul său creier se întorcea către interior, auto-devorându-se în ultimele lui clipe de delir.

Încă... un... lucru.

Căzu peste trupul lui Holloway şi rămase acolo, cuprins brusc de moleşeală. Un pui de somn. Da. Atât. Era prea greu să se mai scoale. Otto, bâzâind. Cântându-i cântecul de leagăn. Ş-ş-ş, ş-ş-ş, ş-ş-ş. Pisicuţa doarme, căţelul s-a culcat.

Reuşi să ridice capul – un efort gigantic, capul îi era din oţel, fier, fontă, plumb – şi să privească cele două manşe gemene dansând. Dincolo de geamurile din

plexiglas, Harding.

Prea departe.

E-n fân, a adormit.

... 004
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Radioul pârâia alarmat:

— Răspunde, C-unu-nouă-opt-patru. Ai coborât prea mult. Recepţie. Recepţie. Eşti pe manual? Recepţie. Recepţie. Rece...

— Suge-o, şopti Richards.

Începu să se târască spre comenzile mişcătoare. Sus-jos, pedalele. Stânga-dreapta, volanele. Urlă, străpuns de altă durere. Un intestin se prinsese sub bărbia lui Holloway. Se întoarse. Se eliberă. Porni din nou.

Braţele i se înmuiară şi pentru o clipă pluti, lipsit de greutate, cu faţa în mocheta moale şi groasă. Izbuti să-şi revină şi se târî mai departe.

Sculatul, şi aşezatul în fotoliul lui Holloway i se părură Everestul.

... 003
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Iat-o. Uriaşă, crescând masivă şi înaltă în noapte, profilându-se întunecată deasupra tuturor. Lumina lunii o transformase în albastru.

Împinse doar puţin de manşă. Podeaua se înclină brusc în stânga. Fu zguduit în fotoliu, gata să cadă.

Reveni cu manşa în poziţia iniţială, încercă din nou, şi podeaua se aplecă spre dreapta. Orizontul era pieziş. Acum pedalele. Da. Era mai bine.

Apăsă uşor manşa. Într-o clipită, cadranul din faţa lui trecu de la 700 la 500. Trase manşa înapoi. De abia mai vedea. Cu ochiul drept nu mai distingea nimic. Era straniu că nu se întâmpla acelaşi lucru la ambii.

Apăsă din nou manşa. Acum i se părea că avionul plutea, lipsit de greutate. Cadranul zbură de la 500 la 400, la 300. O trase înapoi.

— C-unu-nouă-opt-patru. Glasul era de-a dreptul speriat: Ce s-a întâmplat? Recepţie?

— Zi, băiete, croncăni Richards. Ham! Ham!

… 002
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ…

Avionul străbătea noaptea aidoma unei săgeţi din gheaţă, iar Co-Op City se întindea dedesubt ca o cutie gigantică, călcată în picioare.

Venea spre ea, venea spre Clădirea Jocurilor.

… 001
şi numărătoarea inversă CONTINUĂ…

Acum avionul traversa canalul, parcă ţinut de mâna Domnului, gigant, vuind. În pragul unei uşi, un drogat Push privi în sus, şi crezu că vede un miraj, visul-limită al drogului, care venea să-l ducă, poate în raiul General Atomics, unde mâncarea era gratuită, iar reactoarele inofensive.

Uruitul motoarelor aduse oamenii la ferestre, chipurile lor răsucindu-se în sus aidoma unor flăcări palide. Vitrine din sticlă zăngăniră şi se sparseră. Gunoaie de pe străzi fură atrase în vârtejuri. Un poliţist îşi azvârli bastonul, se strânse cu palmele de cap şi urlă, dar nu se putu auzi.

Avionul continua să coboare, trecând acum peste acoperişuri aidoma unui liliac argintiu; vârful aripii drepte trecu la numai patru metri de supermagazinul Glamour Column.

În întregul Harding, ecranele Lib-Veurilor deveniseră albe datorită interferenţelor, iar oamenii le priviră cu ochi increduli, tâmpi, temători. Tunetul umplu lumea.

Killian ridică ochii de la biroul său şi privi fereastra ce acoperea întreg peretele exterior.

Panorama sclipitoare a oraşului, din South City până în Crescent, dispăruse. Întreaga fereastră era acoperită de un avion Lockheed Tristar care venea către el. Luminile de poziţie clipeau, stingându-se şi aprinzându-se, şi pentru o singură clipă, o clipă dementă de totală surpriză, oroare şi neîncredere, îl putu zări pe Richards privindu-l. Chipul însângerat, ochii negrii arzând precum ochii unui demon.

Richards rânjea.

Şi-i făcea semnul cu degetul.

— ... Isuse..., a fost tot ce-a reuşit Killian să mai spună.

... 000
şi numărătoarea inversa CONTINUĂ...

Cu botul uşor aplecat înainte, Lockheed-ul a izbit în plin Clădirea Jocurilor, ceva mai sus de jumătatea ei.

Rezervoarele avionului erau pline mai mult de un sfert din capacitate. Viteza era cu puţin peste opt sute de kilometri pe oră.

Explozia a fost gigantică, luminând noaptea precum mânia Domnului, şi ploaia de foc s-a întins peste douăzeci de cvartale...